

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POLİSİYE/GERİLİM

Ruth Rendell

Güneşi Beklerken

Çeviren: Ayşegül Demir

DK
DOĞAN
KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Güneş Beklerken

GÜNEŞİ BEKLERKEN

Orijinal adı: *The Tree of Hands*

© Kingsmarkham Enterprises Ltd., 1984

Yazan: Ruth Rendell

İngilizce aslından çeviren: Ayşegül Demir

Türkçe yayın hakları: © Doğan Kitapçılık AŞ

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / ağustos 2003 / ISBN 975-293-119-7

Bu kitabın 1. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Kitaba katkılarından dolayı **Milliyet** gazetesine teşekkür ederiz.

Kapak ve kitap tasarımı: DPN Design

Baskı: Altan Matbaacılık

Doğan Kitapçılık AŞ Hürriyet Medya Towers, 34544 Güneşli-İSTANBUL

Tel (212) 677 06 20 - 677 07 39 **Faks** (212) 677 07 49

www.dogankitap.com

www.dk.com.tr

Güneşı Beklerken

Ruth Rendell

Çeviren: Ayşegül Demir

Sevgili vaftiz kızım Francesca için...

Birinci bölüm

Bir kez, Benet aşığı yukarı on dört yaşındayken, trene binmişler, onlardan başka kimsenin olmadığı kompartımanda Mopsa bir et bıçağını ona saplamaya kalkışmıştı. Daha doğrusu bıçakla onu tehdit etmişti. Benet annesinin, üstündeki elbiseyle hiç uyuşmayan büyük kırmızı bir çantayı neden taşıdığını ancak o zaman anlamıştı. Mopsa çığlık atmış, kahkahalarla gülmüş ve garip sözler ederek bıçağı çantasına koymuştu yeniden. Benet çok korkmuştu; kendine hâkim olamayıp, Mopsa'nın "iletişim kolu" dediğı acil kolunu çekmişti. Tren durmuş, yolcular telaşlanmışlardı, sonra babası çok üzölmüş, çok sinirlenmişti.

Bu olay çoktan tarih olmuştu. Fakat Heathrow'da Mopsa'yı bekleyen Benet, şimdi, trende yaşadığı dehşeti bütün ayrıntılarıyla anımsıyordu. O olaydan sonra da Mopsa'yla aynı çatı altında yaşadılar yıllarca. Şimdi uzaktan gördüğü, başına eşarp bağlamış, omzuna şal atmış kadın aynı Mopsa mıydı? Benet, bariyerin arkasında, ellerinde dövizlerle bekleyen turist rehberleri, işadamlarının eşleri ve kaygılı Hindistanlılar arasından ona doğru ilerleyişini izlerken, bu kadar değişmiş olabileceğine inanamadı. James arabasından çıkmak istiyordu, otururken rahat göremiyordu çevresini, biraz üşötmüş, mızırdanıp duruyordu... Benet oğlunu kucağına aldı.

Beklemek onu heyecanlandırmamıştı. Gümrüğü gizleyen paraanın arkasından çıkan insanların hallerinde acıklı bir şeyler var gibiydi. Özgürlüğe koşuyorlardı sanki. Benet Edward'ı burada karşıladığı günü düşündü, onu gördüğünde kapıldığı heyecanı... Yüzlerini daha önce hiç görmediğı yabancıların arasından çıkıp gelmiş ve her şey birdenbire değişmişti; siyah ve beyazdan ibaret bir dünyaya renk gelmişti sanki... Mopsa'yı beklemekle, Edward'ı

beklemek aynı şey değildi. Edward'ı beklemek, olasılık dahilinde olsaydı şimdi böyle olmazdı. Artık hayatında o heyecanla bekleyebileceği tek insan James'ti, başka kimse yoktu. Benet, James'in kendisinden ayrılacağını, onu beklemek durumunda kalacağı günleri şimdiden düşünemiyordu. Bunun için aradan uzun yıllar geçmesi gerekiyordu. Çantasından bir mendil çıkarıp, oğlunun burnunu sildi. Zavallı James! Ne kadar güzeldi, her zaman güzeldi; solgun yüzü, kızarmış burnuyla bile...

Ekose desenli bir valizi tekerlekleri üstünde sürükleyen bir çift göründü önce. Ardından elinin birinde küçük bir valiz, diğerinde küçük bir el çantası taşıyan bir kadın. Hangisinin yanında taşıdığı, hangisinin kontrole verdiği çanta olduğunu söylemek güçtü. Takımdılar, bisküvi renginde; Benet'in deri mi plastik mi olduğunu anlayamadığı parlak bir malzemeden yapılmışlardı. Yüzü solgundu, bitkin görünüyordu. Ölgün, meraklı gözleriyle çevreyi taradı, sonra bakışları Benet'e yöneldi, Benet'in yüzünde sabitlenip kaldı. Böyle karşılaştılar, başka türlü olsa Benet annesini tanıyabilir miydi?

Bu Mopsa'ydı. Onu öpen, gülümseyen, yüzünü Benet'in omuzlarına gömen James'e ellerini umursamazca uzatan bu kadın onun deli annesiydi. Üstünden dökülen gri takımı, özensiz kesilmiş kısacık, gümüşî saçları, yakasına altın bir iğne takılmış pembe ipek bluzuyla onun annesi.

Benet, valizleri yük arabasına yerleştirip arabayı itmeye başladı. Kucağında, meraklı, yuvarlak gözleriyle hiç tanımadığı büyükanneye hayretle bakarak burnunu çeken James vardı. Mopsa'nın canlı ve kararlı adımları da şaşırtıcıydı. Gövdesi ve başı dikti. Eskiden bazen kamburunu çıkarır, bazen dans ederek yürür, bazen de kendisine Isadora Duncan edası vererek kuğu gibi salınırdı; hiçbir zaman diğer kadınlar gibi olmamıştı. Belki de benim bebekliğimde öyleydi, diye geçirdi içinden Benet, annesinin yirmi yıl önceki halini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Çok uzun yıllar geçmişti aradan. Şimdi tek hatırladığı, annesinin de diğer annelere benzemesini nasıl da özlemle istediğiydi. Yirmi sekiz yaşındaydı, artık bunun eskisi kadar önemi kalmamıştı, bir annesi vardı. Sonunda annesini izlemekten vazgeçti. Babasını sordu.

"İyi. Sana sevgilerini iletmemi istedi."

"İspanya'da yaşamayı gerçekten seviyor musun?"

"Bazı kusurları yok diyemem, ama baban üç yıldır nefes darlığı çekmiyor. Bana da iyi geliyor."

Mopsa bunu söylerken neşeyle gülmüştü, hastalığından basit

bir nefes darlığıymış gibi söz ediyordu. Edgware'deki komşuları gibi konuşmaya başlamıştı. Bayan Fenton gibi, diye düşündü Benet, bütün orta yaşlı ev hanımları gibi. "Buraya gelmek için şu testleri bahane eden bir düzenbaz gibi hissediyorum kendimi" dedi Mopsa, "Ben iyileştim artık dedim, kabul etmediler, bu yolculuğun bir zararı olmayacağını, bir tatilin bana iyi geleceğini söylediler. Oysaki ben zaten tatildeyim, öyle değil mi? Metroyla mı gideceğiz eve? Metroya en son yedi sekiz yıl önce bindim."

"Arabayla geldim" dedi Benet.

İlk gençlik yıllarında Benet, içinden sık sık, annemden nefret etmemeliyim, derdi. Telkinin işe yaramadığı zamanlar hasta o derdi, başka türlü davranamaz, bir deli o! Annesini anlamıştı, bağışlamıştı, ama onunla aynı evde oturmak istememişti. Üniversiteye başladığında bir daha asla o eve dönmemeye karar verdi; sadece tatillerde gidecekti, fazlasına katlanamazdı. Bir daha dönmedi gerçekten de. Babası emekli olduktan sonra, Marbella yakınlarında küçük bir ev almıştı, annesiyle birlikte gidip, İspanya'ya yerleşmişlerdi. Mopsa'nın yüzü, elleri Güney İspanya güneşinde kararmıştı. Benet James'i diğer koluna aldı, oğlu yine sızlanarak sarılmıştı boynuna.

"Kötü üşütmüş" dedi Mopsa. "Bu soğukta onu da yanına alman gerekmezdi gibi geliyor bana."

"Evde ona bakacak kimse yoktu. Yeni eve birkaç gün önce taşındık biliyorsun."

Arabanın arkasında James'in güvenli bir şekilde oturabileceği bir koltuk vardı. Benet oğlunu koltuğuna oturtuktan sonra Mopsa'nın valizlerini bagaja yerleştirdi. Annesi arkaya, James'in yanına oturmak isteseydi, çok sevinecekti. Fakat Mopsa ön koltuğa çoktan yerleşmişti bile; emniyet kemerini bağlamış, siyah deri eldivenli beceriksiz ellerini önünde kavuşturmuş, bekliyordu. James'le konuşmayı bile akıl etmemişti. Çocuk arkada aksırıp tıksırıyor, mızırdanıp duruyordu. Benet arabayı kullanırken bir yandan da oğluyla konuştu, caddelerdeki insanlardan, köpeklerden, binalardan, oğlunun ilgisini çekebileceğini düşündüğü diğer şeylerden söz etti. Ama Mopsa'nın buna içerlediğini anlamakta gecikmedi. Mopsa kızına sorunlarından, beklentilerinden, düşlelerinden söz etmek için sabırsızlanıyordu galiba; ona bir an önce İspanya'yı, yeni evlerini, Londra'da yapmak istediklerini anlatmak istiyordu! Benet çarpıcı bir gerçekle daha karşılaştığını hissetti. İnsan ruh sağlığını yeniden kazanan, en azından bir parça düzeltilen birinin hemen iyi birine dönüşeceğini umuyordu; bencillikle-

rinden kurtulacağını, düşünceli, nazik, duyarlı, hoş sohbet biri haline geleceğini bekliyordu. Fakat gerçek hiç de öyle değildi. Neden olmasındı ki? Psikozun ardında belki de sıradan iyilik kadar sıradan kötülük de yatıyordu. Mopsa kötü olduğundan değil elbette, kötülükle ilgisi yok bunun. Belki de söylemek istediği, Mopsa'nın deli olduğuydu, yani eskiden öyleydi, onu deli olarak nitelemişlerdi. Fakat delilik ortadan kalktığına, daha derinlerde kök salmış tekbenci bir kişilik yapısı ortaya çıkmıştı, dünyanın kendi çevresinde döndüğüne inanan bir kişilik yapısı.

Peace Vadisi, Hampstead'deki yeni evine hâlâ alışamamıştı, Benet. Oraya taşınalı daha üç gün olmuştu. Fundalığın hemen bitimindeki küçük köye giden dar yola saptı. Uzun yıllar, Spaniards Yolu'nda, tatil günleri kurulan panayıra arkadaşlarıyla geldiği günden itibaren bu semte taşınmayı düşlemişti. Derken bu bir düş olmaktan çıktı, bir olasılık haline geldi ve Benet hemen hazırlıklara başladı. Galiba Mopsa'nın ceviz, firavuninciri ve Monterey çamlarının göğünü kapladığı, burada yaşayıp ölen şairler, bir ressam ve bir ya da iki emprezaryo adlarına tabelalar dikili bu meşhur bölgeden haberi yoktu. Shelley gölde kâğıt gemiler yüzdürmüş, Coleridge çimenlerin üstündeki bir ağaç kütüğüne oturup sonu gelmeyecek olan büyüleyici destanlarından birine daha burada başlamıştı. Benet'in uzak durduğu edebî tartışmaların ana konularından biriydi Coleridge. Arabadan çıkarken Mopsa, Benet'in Victoria tarzında inşa edilmiş uzun, dar konağına bir çeşit hayal kırıklığı içinde baktı. Ne beklemişti acaba? Yoksa Bishops Caddesi'nde bir saray mı?

“Senin çok fazla şey istediğini sanmazdım, sadece iki kişisiniz, sen ve bebek.”

James artık bir bebek değil, dedi Benet kendi kendine giriş kapısını açarken. 21 aylık bir çocuktan artık, rahatlıkla birçok kelimeyi konuşabiliyor, söylenenleri zorluk çekmeden anlayabiliyordu. Merdivenleri tırmanırken, eve dönmekten duyduğu mutluluk yüzünden okunuyordu. Herhalde mutfak-oyun odası-salon olarak kullandıkları zemin katta, yerlere saçılmış, onu bekleyen oyuncaklarını anımsamıştı. Mopsa çocuğun üstünden atlayarak kapıya vardı. Benet annesinin çocuğunun babasının olmayışı üzerine konuşmaya ne zaman başlayacağını merak ediyordu. Ya da böyle şeyleri düşünebilecek kadar, sıradan, tutucu, orta yaşlı bir varoş kadını haline gelecek kadar iyileşmiş miydi? Tam iyileşmiş olmazdı, hiçbir zaman tamamen iyileşmeyecekti. Yine de Benet, Edward'ı, çocuğunun gayrimesru oluşunun getireceği zorlukları,

bir çocuğun sadece annesiyle büyümesinin tehlikelerini onunla konuşmaktan kaçınacağını sanmıyordu. Fakat, dedi içinden, babamın değil de Mopsa'nın gelişine sevinmeliyim. Babası hâlâ James'in böyle tuhaf bir şekilde dünyaya gelişine inanmadığını dile getiren cümleler kuruyordu çünkü.

Ev henüz yerleşmemişti. Kolilerin, paketlerin içinde hâlâ açılmamış biblolar, mutfak malzemeleri, porselenler, bardaklar ve dağ gibi yığılmış yüzlerce kitap girişte sıralanmıştı. Benet havalanına doğru yola koyulmadan önce çalışma odası yapmayı düşündüğü odadaki raflara kitaplarını yerleştirmekle meşguldü. Kütüphane için bir katalog sistemi geliştirmeye çalışmıştı. Yerde ona bütün servetini, bu evi veren, çok satan ve on altı dile çevrilen kitabı *Evlilik Bağı* duruyordu. James'in kitap yığını arasında cirit atmasına engel olmak için odanın kapısını kapattı.

Fakat James arabada olduğundan daha da durgun görünüyordu şimdi. Benet'in beklediği gibi, en yeni oyuncakları olan, lamaları gökkuşağının bütün renklerini taşıyan ksilofonuna koşmak yerine hasır sandalyesine yerleşti, başparmağını ağzına götürdü. Burnu yeniden akmaya başlamıştı. Benet onu kucağına aldığı anda göğsündeki hırıltıyı duydu. Hırıltı denemezdi, normalden farklı bir sestiyi duyduğu, nefes alırken zorlanıyordu biraz... Zemin kat sıcaktı, bugün olduğu gibi güneşli günlerde içerisi epeyce güneş alırdı. Mutfak bölümünde üzeri meşe kaplı dolaplar vardı, yere Florentin kırmızısı halı yayılmıştı, James'in oyuncaklarını koyduğu büyük dolap da buradaydı.

Mopsa valizlerini Benet'in kendisi için hazırladığı odaya bıraktıktan sonra aşağıya indi. Neşeyle, "Hadi hep birlikte dışarı çıkıp yemek yiyelim" dedi.

"Sanırım çocuğu dışarı çıkarmasam iyi olur. İyi görünmüyor. Yemeğimizi burada yiyebiliriz. Sana yemek hazırlarım."

Mopsa'nın hoşnutsuzluğu yüzünden okunuyordu, "İspanya'dan geldiğim halde, ben bile havayı soğuk bulmadım." Gülüşü donuktu, sesi boğuklaşmış, ksilofondan gelen basın sesini andırıyordu. "Düşünceli bir anne olmuşsun!"

Benet sesini çıkarmadı. Oğluna bu kadar düşkün olması kendisini de şaşırtıyordu aslında. İsteddiği de buydu. James'e hamile kaldığında bekâr bir anne olmaya hazırlanmıştı; kendini bütünüyle çocuğuna adayacak, ona harika bir çocukluk yaşatacak, sevgilerin en büyüğünü verecek ve maddî gücü elverdiğince istediği her şeyi alacaktı oğluna. Verdiği sözü tutmakta hiç güçlük çekmedi, daha James doğduğu anda kendini bütünüyle ona adanmıştı zaten.

Ögle yemeği için çorba, ördek ciğeri ve salata hazırladı, James için sahanda yumurta yaptı, çikolatalı dondurasını buzluktan çıkardı. Odanın diğer ucunda, ön bahçeyi, bahçe duvarının ardını gören pencere kenarındaki koltukta Mopsa oturuyordu. Uçaktan getirdiği dergileri okumaya dalmış, James'i kucağına oturtmayı aklına getirmemişti yine. Benet kızgınlığını bastırdı, sinirlenmemesi gerektiğini söyledi kendine. James, en sevdiği yemeğinden sadece birkaç lokma almıştı.

"İyi bir uykuya ihtiyacı var" dedi Mopsa.

Haklıydı belki de. Torununu kendinden uzaklaştırmak için değil, onun iyiliği için bu öneriyi getirdiğine inanmak isterdi. James'in odası Benet'in yerleştirdiği ilk oda olmuştu, içinde hâlâ açılmamış kolilerin bulunmadığı tek odaydı. Oğlunu odasına çıkarıp, en sevdiği oyuncağı olan dili dışarı sarkık yavru kaplanını eline verdi, şefkatle karyolasına yatırdı. James gündüz uyumayı hiç sevmemişti, yatağa yatmak istemez, yattığı yerden doğrulup kollarını Benet'e uzatırdı. Fakat bu kez öyle yapmadı; direnmeden, sessizce yatağa uzanıp, kaplanına sarıldı. Yüzü alev alev yanıyordu, belki de çıkmasını bekledikleri arka azı dişleri yüzünden rahatsızlanmıştı! Benet ciddiye alınacak bir durum olmadığını düşündü. Bütün aşıları yapılmıştı... Üşüttüğünde genellikle nefes alırken zorlanırdı... Şimdi de soluğu hırıltılı çıkıyordu. Uyuyunca ya kadar oğlunun başında bekledi.

"Annelik duygularının bu kadar güçlü olacağını sanmazdım" dedi Mopsa. Oturma odasını karıştırmış, henüz dolaba yerleştirilmemiş bir şişe brendi bulup, bardağa doldurmuştu. Çok içmezdi, alkolik olmamıştı hiç, ancak bir bardak kadar içmeyi severdi. Bir parça içki bile bazen tuhaf bir etki yaratırdı onda. Benet yıllar öncesine döndü yeniden, babasıyla birlikte Mopsa'yı şeri şişelerinden uzak tutmaya çalıştıkları günleri hatırladı. Mopsa kızına gülmsemeye çalıştı, yarı aralık dudakları titriyordu. "Çocuk istemez genellikle, geldiğindeyse onu sevmeden edemezsin!"

"Ben James'i istedim!" dedi Benet. Konuyu değiştirmek için, annesinin cevaplamaktan mutluluk duyacağını bildiği bir soru sordu. "Bana yaptıracağın testlerden söz eder misin biraz?"

"İspanya'da bu testleri yapacak servisler yok. Onlara sürekli bende bazı enzimlerin ya da buna benzer şeylerin eksik olduğunu söyledim. Gerçek de bu zaten. Sonunda bana inandılar." Mopsa yıllarca hasta olduğunu kabul etmemişti. Hep diğerleri hasta olmuştu, diğerleri kötü niyetliydi, diğerleri anlayışsızdı... Fakat normal olmadığını anlaması kaçınılmazdı, aklı başındayken eskiyi kâ-

bus olarak değ erlendirirdi. Şimdi psiko u değil, bedeninin kimyasındaki bir bozukluğu suçlama noktasına gelmişti demek ki!

“III. George’un durumunu hatırla” dedi, “Yıllarca onu deli sandılar, korkunç acılar çektirdiler ona. Oysa Şimdi porfiri olduğunu s yli yorlar, bedenindeki eksik salgı tamamlansaydı, d zelirdi diyorlar.”

Haklı olabilirdi ! Fakat bedenindeki eksiklik her neyse bir süredir kendiliğinden düzelmiŐti sanki ! Mopsa testlerle ve karmaşık işlemlerle ilgili bir dizi ayrıntıyı duru bir ifadeyle açıklamaya çalışırken, Benet annesini çocukluk günlerinden beri ilk kez bu kadar iyi gördüğünü düşünüyordu. Yeşile çalan mavi gözleri Şimdi daha parlaktı, normal insanlar gibi bakıyordu.

Mopsa odada dolaŐtırdı gözlerini. “Televizyonun nerede ?”

“Televizyonum yok.”

“Televizyonun yok mu ? TV olmasa kendimi kaybederdim herhalde. İspanya’da iyi programlar yaptıklarından değil tabii ! İngiliz televizyonlarını izlemeyi dört gözle bekliyordum ! Neden bir televizyonun yok ? Paran olmadığından değil değil mi ?

“James uyurken yazıyorum, yani akşamları yazıyorum daha çok. Bu yüzden televizyona ihtiyaç duymuyorum.”

“James Şu an uyuyor. Yine yazmak istiyor musun ? Oyleyse beni dert etme ! Sessiz olurum, sen yazarken ben de kitap okurum.”

Benet başını salladı. O varken yazamazdı. Yazmak için farklı bir ortama gerek duyuyordu. Yalnız olmalıydı, yoęunlaŐma sağlayacak  n hazırlıklar yapmalıydı, kafasını toparlamalıydı. Yazmanın ne olduğunu bilmeyen insanlara bunu anlatmanın zor olduğunu düşünürdü Benet, Mopsa’ya hiç anlatamazdı. Üstelik onun yazarlık serüveni diğerlerinininkinden farklıydı. Sırf kendisi için bir kitap yazmıştı. Edward’la Hindistan’da bulundukları süre içerisinde yaşadıklarını, gördüklerini harmanlayıp, kurgulayarak bir kitap yazmış, kendini çok satan yazar olarak buluvermiŐti. Birden ve böyle görkemli gelen  n ! Şimdi *Evlilik Bağı*’yla kıyaslanamasa bile onun yanında sergilenmeyi hak edecek, yazar olduğunu kanıtlayacak yeni bir Şey yazmak zorundaydı. Bir kitapla  n yapmış, “ikinci kitap” engelini aÇmak zorunda olan bir yazardı Şimdi. Kafasını toparladığı, bütün hazırlıkları tamamladığı, James’in uykuya daldığı koŐullarda bile sözcükleri bulup yazmakta güçlük çekiyordu, üzerinde sürekli yoğun bir baskı hissediyordu.

Düşünce akıŐı James’e kaydığında, oğlunun iki saattir uyuduğunu hatırladı. Yukarı çıkıp baktı. Hâlâ uyuyordu, yüzü biraz da-

ha kızarmış, soluğu daha da düzensizleşmiş gibiydi. Edward'ın yüzünü görüyordu oğlunun yüzünde, dudak kıvrımlarında ve alnında. Büyüdüğünde o da Edward gibi tam bir "İngiliz beyefendisi" olacaktı: lepiska saçlı, korkusuz mavi gözlü, güçlü çeneli... Belki sadece görünüşte değil, huy olarak da babasına benzeyecekti.

Oğlunun uyanmasını beklerken pencereden dışarıya baktı; güneş ufukta kaybolmak üzereydi. Gökyüzü yer yer griye dönüşmüş altın sarısı rengini almıştı. Peace Vadisi gölünün suları üzerinde ışık huzmeleri oynayıyordu. Gölün öbür kıyısındaki Monterey çamlarının koyu gölgesi, hâlâ altın sarısı ve gri renklerle bezenmiş ebrulü gökyüzünün altında uzanıyordu. Güneş tamamen görünmez olduğunda gökyüzünün rengi kızıla dönecekti... Yaşamak için iyi bir yerdi burası, James güzel bir yerde büyüyecekti! Oldukça akılcıca bir seçim yapmıştı.

Belki camın önünde uzanan görüntü, belki çamlar, belki de sadece çocukluğu düşünmüş olması aklına Mopsa'yla geçirdiği o korkunç ikindi üzerini getirdi. O günü yıllar önce belleğinin derinliklerine gömmüştü. Fakat, şimdi, bütün canlılığıyla gözlerinin önündeydi işte! On dokuz ya da yirmi yıl kadar önce yaşadığı o olayı bütün ayrıntılarıyla mı anımsamıştı? O gün Mopsa'nın deliliğinin belirtilerinin ilk ortaya çıktığı gündü, anımsadığı kadarıyla. Benet sekiz yaşındaydı, yanlarında kalan kuzeni ise sadece üç dört yaşlarında... Mopsa ikisini de Colindale'deki evlerinin yemek odasına kapatmış, kapıyı üstlerine kilitlemişti. Sonra kocasına telefon ederek önce çocukları, sonra da kendini öldüreceğini söylemişti. Gerçekten öldürür müydü? İsteklerinin gerçekleşmesini sağlamak için gözdağı vermişti herhalde... Ya da gerçek bu ikisi arasında bir yerlerdeydi. O halde neden yemek odasının kapısında sürgü vardı? Benet, çekmecedен tek tek çıkarılan bıçakları, kuzeninin attığı çığlıkları, Mopsa'nın Fransız tarzı pencerelerin önüne büfe ve benzeri ağır eşyaları sürükleyip yığışını açık seçik anımsıyordu şimdi. Kapının kırılışını çok iyi hatırlıyordu; önce parçalanmış, ardından amcası ile babası panik içinde içeri dalmışlardı. Başka kimsenin yardımına başvurmamışlardı; duydukları utanç ve neyle karşılaşacaklarını bilmemeleri önlemişti, büyük olasılıkla yardım çağrılarını. Olayda kimsenin burnu kanamadı... Mopsa olaydan sonra bir süre öyle sakin bir hale büründü ki, bir tuhaflık olduğunu kimsenin anlamasına olanak bırakmadı. Sonra hırsızlıklar başladı. Bu, hastalığına dair ikinci belirtiydi. Bir şeyi -almaya gücünün yetebileceği herhangi bir şeyi-

almak istediğini söylediğinde, Mopsa'nın onu senin için çalmasını önlemek mümkün değildi. Benet babasının, bir gün birinin evinde dinlediği çok bildik bir klasik müzik plağını çok beğendiğini söylediğini, Handel'in *Su Müziği*'ydi galiba, Mopsa'nın bütün dükkânlarda bu plağı arayıp bulduğunu ve çalıp babasına hediye ettiğini anımsıyordu. Sevdiklerine hediyeler vermek için çalışıyordu... Bir psikiyatriste göre, yakalanma tehlikesi Mopsa'nın hediyelerinin bir parçasıydı, kendi gözünde hediyeyi çok daha anlamlı, değerli kılıyordu. Sonra hastalığının diğer belirtileri ortaya çıktı: ara sıra başvurduğu şiddet gösterileri, gerçeklikten tamamen kopma, yersiz "deli" hareketleri...

James yattığı yerde döndü, doğruldu, gözlerini küçük yumruklarıyla ovuşturarak öfkeli bir çığlık attı. Çığlığı, göğsünden gelen takırtılı bir öksürüğe dönüşmüştü. Benet onu göğsüne yasladı. Göğsünden ritmik sesler geliyordu çocuğun. Kafasında şekillenmeye başlayan akşama komşularını bir içkiye çağırma düşüncesi pek de akılcıca görünmüyordu artık. Oysaki güzel bir akşam geçirecek olabilirlerdi, Mopsa oldukça akılcı bir şekilde davranmaya başladığına göre gerçekten iyi olurdu bir iki komşuyu eve davet etmek. Fakat James ciddi ciddi üşütmüştü, bütün gece onunla ilgilenmesi gerekliydi...

Ev sıcacıktı. Buraya taşınmadan önce merkezi ısıtma sistemini gözden geçirttiği için çok memnundu Benet. Valizlerini açıp eşyalarını yerleştirmeye başlayan Mopsa yatak odasının açık kapısından duyarlı, oldukça sıradan bir ev kadını görüntüsü çiziyordu. Oynadığı, belki yıllardır oynadığı oyunun bir parçasıydı bu! Eskiden pek çok değişik rollerde çıkardı insanın karşısına, bu rollerin hepsi de iyi ev kadını rolüyle bütünleşirdi. Yoksa, psikozlu kişiliğinin üstünü örttüğü gerçek Mopsa bu muydu?

Asıl ismi Margaret annesine artık yabanılık, cadılık, tarihî kişilikler, ıslak tabure, sukeleri gözü, kurbağa ayağı çağrışımı yapan şu berbat isimden daha çok yakışacak gibiydi. *Macbeth*'den değil, *Kış Masalı*'ndan almıştı Mopsa bu ismi; on beş yaşındayken okulda düzenlenen müsamerede oynadığı Mopsa rolünden sonra bu ismi yakıştırmıştı kendisine. Bir anneye daha uygun olan Mary ya da Elizabeth gibi bir isim de seçebilirdi! Benet şimdi ismin olağanüstülüğünü, uyumsuzluğunu, sarı koyun yününü andıran saçlarıyla bütünleşmiş olduğunu fark ediyordu. Mopsa'nın yüz hatları sert ve incedi, bir cadının yüzünü andırırdı; Benet'in çocukluğunun genç, güzel cadısı... Şimdi yüz çizgileri, belki de yaşlanmanın etkisiyle yumuşamıştı. Çenesi eski-

si kadar sert ve ürkütücü değildi, dudak çizgileri belirsizleşmişti. Kötü saç kesimi onu biraz gülünç kılsa da, kendi yaşlarındaki, yaşamdan çokça beklentisi olmayan, hastalıklı, çok sevilmemiş, çokça ihtiyaç duyulmamış bir kadınınkinden daha kötü değildi.

Benet annesini mutfakta kendine çay hazırlarken bulduğunda şaşırıldı. Mopsa eskiden kendine hizmet edilmesini beklerdi. James iyileştiğinde, dedi Benet içinden, birlikte dışarı çıkmalıyız. Oğlu artık eğlence yerlerine götürülebilecek kadar büyümüştü, en azından buna başlamak için uygun bir yaştaydı artık. Mopsa hastanedeki randevusuna gidip geldikten sonra iyi bir yerde bir öğle yemeği yiyebilirler, hava bugünkü kadar güzelse Hampton Parkı'na gidebilirlerdi. Küçük çocukların birden hasta olup, sonra çabucak iyileştiklerini biliyordu artık. Fakat bu gece pek kolay geçeceğe benzemiyordu. Bir iki gün içinde bir televizyon seti kiralamak zorunda kalacağını hissetti Benet.

"Hangi saatte uyur genellikle?" diye sordu Mopsa.

"Altı buçuk gibi, fakat bu gece öyle olacağa benzemiyor."

"Onu şımartıyorsun!"

Benet karşılık vermemeyi tercih etti. Bunun üzerine Mopsa, ilk testlerin yapılacağı hastaneye gitmenin zorluklarından söz etmeye başladı. Uzun bir yol gitmesi gerekiyordu, metro sistemi Londra'dan ayrıldığından bu yana epeyce değişmişti. Bir metro haritasını, bir sokak rehberini incelemişti. Benet, onu hastaneye kendisinin götüreceğini söyledi; James ayağa kalkacak kadar iyileşmezse, ona bakacak birini bulacaktı.

Tufnell Park'taki evde oturduğu sıralarda bir kız vardı, hemen yan apartmanda otururdu, oralarda para kazanmak isteyen genç kız çoktu. Burada ise durum farklıydı. Henüz kimseyi tanımıyordu. Hatta, şimdi tatilde olan Chloe'den başka küçük çocuğu olan bir arkadaşı yoktu burada.

Mopsa, güçlü sezgileriyle kızının düşüncelerini gözlerinden okumuştı galiba. "Şimdi birini bulamaz mısın? Seninle birlikte dışarıda yemek yemeyi çok isterim."

"Onu bırakamam."

Benet, Mopsa'nın kızgın bakışlarını görmezlikten geldi. Mesele çoktan James'in yanında olmasından çıkmış, daha ciddi bir hale gelmiş gibiydi! Oğlunun alnı ateş gibi yanıyordu, terlemişti. Soluk alıp verirken zorlanıyor, göğsü borazan gibi ötüyordu adeta! Bir ara ksilofonuyla oynamaya koyulmuş, ancak kısa sürede yorulup, Benet'in kucacağına yerleşmişti, yeniden. Soluk almakta zorluk

çektığı için ağlayamıyordu bile...

“Doktoru arayacağım hemen!”

“Saat yedi! Basit bir soğuk algınlığı için çalışmaktan yorgun düşmüş bir adamı bu saatte rahatsız etmeyi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Bir kadını” diye düzeltti Benet, fazlasını söylemeye gerek duymadı. Eskiden Mopsa’yla tartışmak hiç işe yaramazdı. İnsanın sinirlerini bozardı sadece. Benet ümitsizce bir telaşa sürüklenirdi, ona bir şey anlatmak istediğinde. Artık o günler geride kalmıştı, ama insanın alışkanlıklarından kurtulması zordu. Tam ahizeye elini uzatmıştı ki, telefon çaldı.

“Baban olmalı!”

Öyleydi. Mopsa kendinden hoşnut gülümsedi. Onunla ilgilenilmesi, düşünülmesi fazlasıyla memnun ederdi Mopsa’yı, minnet benzeri bir duygu uyandırırды onda.

“Merhaba baba, nasılsın?” Benet, James’in sıkıntılı çılgınlığını yatıştırmak için bir süre konuşamamıştı. “Özür dilerim, James sızlanıyor biraz. Üşüttü, o yüzden.”

Benet’i ailesinden uzaklaştıran en önemli neden James olmuştu. Hamile kalışı, James’in dünyaya gelişi, açıkça söylenmese de, babasını çok kızdırmış ve şaşırtmıştı. Eğitimli biri olması, şimdi de servet sahibi bir kimliğe bürünmesi durumu daha da kötüleştirmişti. Bir toplumsal çevreye sahip olmak evlilik dışı çocuk yapmamak demekti, ya da o çevreden dışlanmayı göze almak... Babası James’ten hâlâ ismini kullanarak söz etmiyordu. James son zamanlarda telefondaki kişiyle, hattın öteki ucundaki kim olursa olsun, konuşmak istiyordu. Bu büyükbabayı utandırıyor, sıkılmasına, kısaca merhaba, hoşça kal, güle güle deyip, Benet’i alelacele telefona istemesine neden oluyordu. Şimdi Benet James’in üşüttüğünü söylediğinde, tepkisi, “Aaa, öyle mi!” oldu, ardından münasebetsiz bir suskunluk... “Annen nasıl? Sağ salım geldi oraya, değil mi?”

“Annem iyi, kendisiyle konuşmak ister misin?”

Sessizlik bu kez daha kısa sürdü, fakat yine de sürdü. John Archdale bir zamanlar karısını sevmişti tabii ki. O günden beri pek çok şeye katlanması gerekmişti. Ama bu Mopsa’nın kabahati değildi, ona acımak gerekliydi, multipl skleroz hastası kadar çok acı çekmiş bir zavallıydı o! Şimdi karısına karşı aşk değil sorumluluk duygusuyla doluydu; boynunda yıllar geçtikçe ağırlaşan bir haç taşımak gibi... Bugünlerde kendi gibi yurdundan uzak diğer arkadaşlarıyla birlikte bir emeklilik hayatı yaşamalıydı; bir

oynuyor, Miramar Barı'nda oturup bir şeyler içiyordu herhalde. Karısının sesini duymak akşamının daha güzel olmasını sağlama-yacaktı anlaşılan ! Fakat Benet'in yapabileceği bir şey yoktu.

"Bir iki cümle edelim!"

Benet, eskiden annesinin babasına küfrettiğini hatırlıyordu. "Aşağılık herif", "pis canı"; bunlar en iyi ifadelerdi tabii. Şimdi Mopsa telefonda nazik, duyarlı ev hanımı rolüne bürünmüştü.

"Merhaba canım!"

Kısa bir sohbetti. Benet görüşmede James'in adının hiç geçme-mesine sinirlenmekten kendini alamadı yine. James biraz sakinleşmişti, yani ağlamayı kesmişti. Bütün ağırlığıyla Benet'e yaslanmış, nefes almakta biraz daha zorlanır olmuştu.

"Evet, uçakta oldukça iyiydik. Uçak yolculuğunun en iyi yanı uzun sürmemesi, hemen bitiyor. Brigitte beni havaalanından aldı... Evet sabah, sabah onda... Yarın yine ararsın, değil mi?.. O halde hoşça kal."

Telefonu kapatıp, kucağında James'le dikilen Benet'e baktı. Kötü bir bakıştı, ağlamaya başlayacakmış gibi... Benet bu bakışın ruh halindeki değişikliğin habercisi olduğunu bilirdi, bu yüz ifadesini iyi tanıyordu. Mopsa birden, yüksek sesle ve hızlı hızlı konuşmaya başladı; neyse ki halinde delirdiğine ilişkin bir belirti yoktu.

"İyi bir anne değildim Brigitte, biliyorum. Seni ihmal ettim, yeterince ilgilenmedim seninle. Hastaydım biliyorsun, sen doğmadan, baban bunun farkına varmadan çok önce de hastaydım. Hep bu enzim eksikliği yüzünden, o zamanlar eksikti yani ve beni etkiliyordu. İyi bir anne olamadım. Kayıp bir ruhtum, ben biliyorsun. Beni bağışlayabilir misin?"

Mopsa'nın duygusal patlamaları, Benet'e hep sıkıntı vermişti. Şimdi, böyle aniden başlayınca, yeniden afalladı. Şu isimdi buna neden olan; Mopsa'nın özellikle gergin olduğu zamanlar kullandığı, evden ayrıldığında kendini kurtardığını sandığı, Mopsa'yla özdeşleşmiş şu nefret verici ismi yeniden duymaktı onu böylesine karmakarışık eden ! Benet kemikli, uzun bacaklıydı, dikkati çeken bir fiziğe sahipti. Saçları düz ve siyahtı. Acıyı nasıl yenmişti peki ? Elbette yeni bir arkadaş çevresi edinerek; Bardot'nun hatırlarına ona verilmiş olan bu ismin verdiği sıkıntılardan kurtulmak için eğlenceye dalarak...

Utanmıştı, ancak zavallı, acınacak durumdaki Mopsa'nın hatırına utancını yenmek zorundaydı. Mopsa orada, sevilme özlemi içinde, anlayış bekleyerek James kadar ağır, sık nefesler alıp ve-

rerek bekliyordu.

“Beni affedebilir misin Brigitte?”

“Affedilecek bir şey yok ki. Hastaydın, üstelik kötü bir anne değildin.” Benet James’e sıkı sıkı sarıldı, annesine uzanıp, kollarını omzuna sarmak için kendini zorladı. Mopsa titriyordu, ürkümüş bir kuş gibi çarpıyordu yüreği. Benet, annesi ve oğlu, kucak kucağa bir üçlü oluşturuyorlardı. Benet Mopsa’yı yanağından öptü. Annesinin teni sıcaktı, kuruydu, yanağı belli belirsiz seğiriyordu. Fakat deniz mavisi gözleri duru, rahat ve akıllı bakıyordu. “Bağışlanacak bir şey yok, inan bana!” dedi Benet, “Unutalım hepsini, olur mu?”

“Senin için her şeyi yaparım, seni mutlu görmek için!”

“Biliyorum.”

Benet yeniden telefonun başına geçti, James’i dizlerine oturttu, doktorun numarasını çevirdi.

“Krup hastalığına yakalanmış!”

James’in nefes alırken çıkardığı ses için kullanılan bir sözcük.. Benet öyle büyük bir rahatlama hissetti ki, Dr. McNeil’e sarılabildi. Gereksiz yere ne çok kaygılanmıştı!

“Victoria Dönemi çocuklarının yakalandığı bir hastalık olduğunu sanıyorum.”

“Evet, öyleydi. Çocuklar hâlâ bu hastalığa yakalanıyorlar. Fakat artık elimizde daha çok imkân var.” Benet yeniden yüreğinin daraldığını hissetti. “Çocuğun hemen hastaneye götürülmesini istiyorum.”

“Bu gerekli mi?”

“Güvenli bir yerde olması gerekiyor. Orada donanım daha iyi. Evde bir buhar odası kurmanız kolay olmaz, değil mi?”

Dr. McNeil altmış yaşındaydı, bir iki hafta içinde emekli olması bekleniyordu. Eski kafalı biri miydi acaba? Benet bunu sormadan edemedi. Bir buhar odası! Duş musluğunun sonuna kadar açıldığı, küvete kaynar suların boşaltıldığı, kapısı ve penceresi kapalı bir banyo tasarlamaya çalıştı kafasında. Evdeki banyoların hiçbirinde duş musluğu yoktu; birinde hiç yoktu, diğerindeki ise bozulmuştu.

“Krup tam olarak nedir?”

“Siz yakalanmış olsaydınız larenjit diyecektik.”

Benet doktorun telefon etmesi için yanından ayrıldı, James’le birlikte aşağıya indi. Mopsa mutfakta, önünde önlüğü, ellerinde plastik eldivenler bulaşık yıkıyordu. Benet yeniden ferahladı. Krup denilen hastalık hepsi hepsi larenjitte öyle ya!

“Ben de seninle geleceğim” dedi Mopsa.

Benet annesinin eyde kalmasını istiyor, ancak bunu ona nasıl

söyleyeceğini bilemiyordu. Üstelik, Mopsa'nın yalnız kalmaması gerekliydi herhalde, hele de yabancı bir evde ve geceleri asla. Mopsa'nın böyle bir zamanda burada olması kötü bir tesadüftü. Benet'in düşünceleri yüzünden okunuyordu. Birine, seni mutlu etmek için her şeyi yapabilirim, diyen bir insan geride durmak, hiçbir işe karışmamak, sadece küçük taleplere cevap vermek gibi bir şey kastetmezdi doğrusu.

Bu kez, her nasılsa, Mopsa arabanın arka koltuğunda oturup, James'i kucağında tutmayı akıl etmişti. Gökyüzü bulutsuzdu, fakat ay ışığı yoktu. Benet bu gecenin Cadılar Bayramı gecesi olduğunu anımsadı. James'i büyük yün bir battaniyeye sardı, kucağına alıp hastanenin gotik kemerli uzun koridoruna yürüdü, oradan koğuşa çıkan asansöre bindiler.

Benet hastaneleri pek bilmezdi. Bir kez, James'in doğumunda hastaneye yatmıştı. Bu yüzden uzun, karyolaların yan yana sıralandığı bir koğuşa tasarlanmıştı kafasında. Fakat, Edgar Stamford Koğuştaki, ortada geniş bir koridorun olduğu küçük odalardan kurulu- luydu. Benet'in duyduğu kadarıyla bina, bir zamanlar, ıslahevi olarak kullanılmıştı. Hastanenin bu bölümü çocukların kalabileceği bir yer haline getirilmek için yeniden düzenlenmiş olmalıydı; sivr-i, küçük camlı pencereler dışında hiçbir şey XIX. yüzyıl mimarî- siyle uyuşmuyordu çünkü. James'in yatacağı odada üstüne çadır örtülmüş bir karyola vardı, onlar beklerken buhar pompalanmaya başlandı çadırın içine. Hemşire bu düzeneğe krupet diyordu. James önce orada yatmaya itiraz etti, nihayet sessizce kabullendi, Benet'in elini kavrayarak yatağa girdi. Doktor odaya girdiğinde James yatalı on dakika olmuştu. Odaya girerken, hastane önlüğünü çıkarıp, hemşire masasına bırakmıştı doktor.

"Bunu yapmazsak, beyaz gömlek fobisi geliştirirler" dedi. "Sizinle kasaba bile gelmezler sonra!" Gülümseyerek elini Benet'e uzattı. "Adım İan Raeburn. Hastane doktorlarındayım."

Karyolanın yanında Benet'in üstünde oturduğu bir yatak daha vardı. Elini dokundurduğunda, yatağın yapılı olduğunu fark etti Benet.

"Gece yanında kalabilir miyim?"

"İsterseniz, tabii ki! Yataklar bunun için vardır. Banyo hemen yan kapı. Anne babalara burada kalmaları için cesaret vermek, bizim övünç kaynağımızdır. Eski kötü günler geride kaldı artık."

"Burada kalmak istiyorum."

Mopsa alçak bir sesle mırıldandı. "Peki ya ben?"

"Bu konuda karar veremeyi size bırakıyorum" dedi Dr. Raeburn.

“Burada James’in daha rahat olduğunu göreceksiniz, onun için kaygılanmanıza hiç gerek yok.”

Benet elini sıkı sıkı kavramış küçük parmakları düşündü. “Bir taksiyle geri dönebilirsin, anne. Aşağıya ben de gelip, sana taksi çağırayım. Bir sorun olmaz, merak etme!”

Mopsa’nın yüzü ağlamaklı bir ifadeye bürünmüştü, dudakları gerildi. Oda, duvara, lavabonun üstüne yerleştirilmiş düşük voltajlı tek bir ampulden yayılan loş bir ışıkla aydınlatılmıştı. Bu ışıktaki Benet, annesinin gözlerine o tanıdık donuk bakışın gelip yerleştiğini görebiliyordu. Onu havaalanından alışından beri ilk kez bu ifadeyi görüyordu gözlerinde.

“Beni hiç yalnız bırakmazlar. Uçakta yapayalnız kalmam yeterince kötüydü zaten, yani, yalnız yolculuk etmem, demek istiyorum. Tanımadığım bir evde tek başına kalamam.”

“Sadece bir gece için, anne!”

“Neden onunla kalman gerekiyor? Uyuyor şimdi, burada olup olmadığının farkına bile varmaz. Anne babaların çocuklarının yanında kalmaları âdeti yeni çıktı, hastaneler buna izin vermezlerdi eskiden.”

“Şimdi her şey değişti!”

“Evet, fakat kötü yönde. Baban yalnız bırakacağını bilseydi, beni buraya göndermezdi, Brigitte. Beni tek başıma o eve gönderirsen hastalanırım yine.”

Benet, elini yavaşça James’in elinden kurtardı. Çocuk hareketsiz uyuyordu. Benet içinde derin bir düşmanlık hissi uyandığını fark etti, nefretle karışık bir histi. Annesi akli başında olduğunda bencilleşiyor, kendinden başkasını umursamamaya başlıyordu. Dikkat çekmek için deliliği kullanıyordu! Bu tam da doğru değildi galiba, daha çok fizikî bir sakatlanmaya benziyordu; korku Mopsa’yı hareket edemez hale getiriyordu. Annesi deli rolü oynuyordusa bile, insanların içlerinde delilik diye adlandırdıkları bir çeşit hastalık yok muydu?

Annemden nefret etmemeliyim...

“Güvende olacaksın! Zemin katın pencerelerinde demir kafes var, her katta telefon var. Evimin dağ başında olduğu söylene-
mez, değil mi?”

“Sen yanımda olmadan bir yere gitmem Brigitte! Buna izin veremezsin! Burada, bir sandalye üzerinde uyuyabilirim! Yerde uyuyabilirim!”

“Buna izin vermezler” dedi Benet. “Sadece anne babaların kalmasına izin veriyorlar. Pekâlâ, seni eve ben götüreceğim, sonra yi-

ne buraya döneceğim. Yarın ilk işim yeniden eve gelmek olacak.”

“Yarın sabah hastaneye gitmem gerekiyor, biliyorsun.”

Mopsa'nın yüzünde inatçı, kesin bir ifade vardı. Keskin cadı hatları yeniden gelip konmuştu yüzüne. Sabit bakışlarını Benet'in yüzüne değil, odanın uzak bir köşesine dikmişti. Benet, James'e baktı. Uykudaydı, tepedeki buhar verici aralıksız buhar püskürtüyordu krupetten içeriye. Benet, yatağın üzerindeki ceketini aldı. Gece hastanede kalmayacağını söylediğinde, koğuş hemşiresinin yüzünde şaşkınlık gördüğünü sandı, belki şaşkınlıktan daha farklı bir ifadeydi gördüğü! Yaşamının uzun bir dönemini hastanelerde geçirmiş olan Mopsa, bir an önce buradan çıkmak için acele ediyordu. Asansöre doğru ilerlerken, gözleri etrafı tanyordu sürekli, bakışları psikiyatri kliniği tabelasına takıldı bir süre.

Eve dönmek, ortalıkta hâlâ açılmayı bekleyen koliler olmasına rağmen, güzel bir duyguydu. Sıcak, aydınlık ve rahat bir ev... Fakat Benet, bütün geceyi uykusuz geçirdi. Kulaklarında James'in sıcak buhara boğulmuş çadırdan uyanmış, onu çağıran sesini duyuyordu; gözlerinin önünde, yanında olmadığını anladığı anki çaresizliği vardı. Burada annesine ne yararı olmuştu ki? Mopsa, Peace Vadisi'ne girdiklerinde uyku hapi almış, on dakika sonra da uykuya dalmıştı ve hâlâ uyanmamıştı. Sabah altıda, mutfığa kendine çay yapmaya inerken, Mopsa'nın odasının kapalı kapısının ardından gelen derin, düzenli soluğunun sesini duymuştu.

Telefona sarılarak, Edgar Stamford Koğuşu'nun nöbetçi hemşiresini aradı. James'in durumu değişmemişti. Geceyi huzursuz geçirmişti. Hemşire anne diye ağlayıp ağlamadığını söylemedi, Benet de sormaya cesaret edemedi. Ağlamıştı, emindi bundan. Oğlu annesinden hiç ayrı kalmamıştı bugüne kadar. Mopsa'nın testleri keşke aynı hastanede yapılacak olsaydı! Onu, Londra'nın kuzey banliyölerini aşır, kilometrelerce ötedeki hastaneye götürmek, dönüş yolunda trafik derdiyle uğraşmak yerine; buradan doğruca James'e gitmek istiyordu. James doğduğundan beri ilk kez kendini suçlu hissetti, kendisine en çok ihtiyaç duyduğu bir sırada onu yalnız bırakmıştı.

Mopsa saat sekizde gri takımının eteğini, çançıçeği mavisi angora kazağını giymiş olarak alt kata indi. Boynuna tek sıra inci kolyesini takmıştı. Bu sabah daha çok zarif bir işkadınına benziyordu. Saçları düne göre daha iyi görünüyordu. Özenle yaptığı makyajı ona genç bir görünüm vermişti, pembe ve leylak renkleri içinde yılların yorgunluğunu atmıştı üstünden, ıslak tabure görüntüsünden kurtulmuştu. James'i sormadı. Benet de hastaneyi

aradığını söylemedi. Mopsa'nın kafası hastanedeki testlerle meşguldü. Kıyafeti nasıldı? Mavi yağmurluğunu mu, takımının ceke-tini mi, yoksa ikisini birden mi giymeliydi?

Sanki James hiç yoktu! Oğlunun görmezlikten gelinmesi, Benet'e acı veriyordu. Mopsa'nın davranışına öyle içerledi ki, oğlunu öyle özledi ki boğulmak üzere olduğu hissine kapıldı, bir tek lokma bile geçmedi boğazından. Mopsa'yı kavramak, onu hırsla sarsıp, yüzüne karşı haykırmak isteği duydu içinde, o benim çocuğum, benim oğlum, bunu görmüyor musun? Faydası yoktu, zallimce ve yararsız bir davranış olacaktı.

Annemden nefret etmemeliyim...

Arabaya binip, Hampstead Yolu boyunca ilerlerken, sakın ve kararlı bir sesle "Seni Royal Eastern'de bırakırım" dedi annesine. "Ben, James'e gideceğim. Eve taksiyle dönebilirsin ya da hastaneye gelirsin. Hiç sorun olmaz, rahatça dönersin. Buraya hastanenin ve evin adresini yazdım, yanında bulunsun."

Mopsa'nın itiraz çılgınlıklarını bekliyordu, ancak annesi gayet sakin-di. Uyumlu davrandı; kızını memnun etmek için elinden geleni yapmaya hazırlanmıştı kendini galiba, bencilce davranmamaya karar vermişti. Taksiyle geri dönebilirdi elbette, elbette merak edilecek bir durum söz konusu olmazdı. Dün gece Benet'in eve onunla gelmesi konusunda ısrarlı davrandığı için çok üzgündü, fakat geceleri farklı oluyordu, değil mi? Böyle güneşli bir günde, gecedен ürkmüş olmasına insanın kendisinin bile inanası gelmi-yordu. Nasıl öyle şaşkın, yalnız ve korku dolu hissettiğine şimdi o da hayret ediyordu.

Benet aynı yolu izleyerek geri döndü. Arka sokaklardan dola-narak, Mopsa'yı kestirmeden Tottenham'daki Royal Eastern Has-tanesi'ne bırakmış, yine aynı yolu izleyerek oğluna dönüyordu. Rudyard Bahçeleri'nden Lordship Caddesi'ne dönmek üzere bek-lerken trafik sıkıştı; tam dönemeçte yol çalışması vardı. Trafiğin açılmasını beklerken, bir zamanlar yaşadığı bu bölgeyi taradı gözleriyle.

Çok büyük değişiklikler olmuştu. Rudyard Bahçeleri'ndeki ağaç-lar budanmış, dalsız budaksız, güdük ağaç gövdelerinin uzandığı bir sokak haline gelmişti. Artık içinde insanların yaşamadığı evlerin kap-ları ve pencereleri oluklu saclarla kapatılmıştı. Mopsa bir varoş semti olarak adlandırabilirdi burayı. Lordship Caddesi'nin uzak kö-selerinden binaların, çatıların ve Aşağı Winterside olarak adlandırıl-an alandaki gökdelenin üzerinden görünen masmavi gökyüzünde

güneş ışıyordu. Winterside Yolu'ndaki çatı katında Mary ve Antonia'yla otururlarken, bu bina henüz inşa edilmemişti. O zamanlar gökdelenin yerinde gazhaneden kanala kadar olan bölgedeki ıssız araziye uzanan yol vardı.

Önündeki üç arabayı izleyerek, yavaş yavaş dönemece doğru ilerledi. Siyah dobermanlı bir adam, yaya geçidinden geçiyordu. Rudyard Bahçeleri'ne vardıklarında, trafik yeniden akmaya başladı. Benet şehre gitmek için bindiği otobüsü ve çalıştığı dergiyi anımsamıştı. Şimdi James olmasaydı, bir an önce James'in yanına varmak için acele etmesiydi, Winterside Yolu'na dönüp, arabayı bir yere park ederdi. Tam o sırada yolda tanıdık bir yüz gördü: uzun boylu, şişmanca, sarışın, muhtemelen kırklarında biri... adı neydi? Tom bir şey... Tom Woodhouse! Eski apartmanlarının yanında bir garajı vardı, Benet ondan bir iki kez araba kiralamıştı. Arabanın camını indirerek ona seslendi, el salladı, caddenin gürültüsü sesini boğmuştu. Dikiz aynasından adamın yaya geçidinden çıkıp, duran bir karavana binişini izledi.

James krupette değildi, odasında da yoktu. Benet onu oyun odasında karatahtaya tebeşirle bir şeyler çiziktirirken buldu. Benet içeri girdiğinde annesine koşmak, kollarına atılmak yerine neşeyle, aralarında gizli bir anlaşma varmış gibi gizemli bir ifadeyle gülümsedi. Yanındaki küçük kıza dönüp, "Annem geldi" dedi.

Hemşire, "Oğlunuzun burada kalmasını, bir geceyi daha sakın bir şekilde geçirmesini istiyoruz" demişti.

Mopsa saat on ikide geldi. Kendinden memnun, hatta çok memnun bir hali vardı. Royal Eastern'de hiçbir test yapmamışlar, sadece birkaç soru sorup, birkaç gün sonrası için randevu vermişlerdi.

"Bu gece evde yalnız kalmayı göze alıyorum" dedi.

"Bunu yaparsan çok büyük bir iyilik edersin." Benet öyle büyük bir minnet duygusuyla dolmuştu ki, kendisi bile buna şaşırmıştı. "Büyük bir cesaret örneği sergileyeceksin."

Mopsa bugün farklıydı, gecelerce tek başına tanımadığı evlerde kalmış, tuhaflikları, saçmalıkları olmayan akli başında biri gibi davranıyordu şimdi. "Hapımı alırım. Uyanıncaya kadar hiçbir şeyin farkında olmam."

James bütün gün oyun oynadı. Saat altı gibi uykuya daldı. Yorulmuştu. Rengi solmuş, soluğu ağırlaşmıştı yine. Buna bir gece daha katlanacaklar, sonra eve döneceklerdi.

"Artık eve dönsem iyi olur" dedi Mopsa, saatine bakarak. "Baban aramıştır. Evde olmamam onu kaygılandırmıştır."

“Ben de seninle gelip, taksi bulmana yardımcı olayım.”

“Senin arabanı kullanmamın daha iyi olacağını düşündüm.”

Karanlık bastırmıştı. Sokaklar dar, trafik yoğunlu. Mopsa'nın otuz yıldır ehliyeti vardı, ancak son on beş yıldır hiç araba kullanmamıştı.

“Bunu gün ışığında denemeni isterim” dedi Benet.

Mopsa ceketini giyerken ve asansörde hep bu konuşuldu. Sonunda Benet, arabanın anahtarını yukarıda bıraktığını, yedeğinin evde olduğunu söylediğinde Mopsa sustu ve konuyla ilgili tek kelime daha etmedi. Gece karanlık ve nemliydi, havada ağır bir barut kokusu vardı. Çocuklar Guy Fawkes Günü için havaî fişekler atıyorlardı. Mopsa taksiye binip Benet'e el salladı, camdan dışarı sarkarak sanki ebediyen uzaklara gidiyormuşçasına el sallamayı sürdürdü.

Gece saat üçü geçtiğinde James'in hıçkırıklarıyla uyandı Benet. Edward'ı görmüştü rüyasında. Aylar sonra ilk kez, onu rüyasında görüyordu. Edward'a bir çocuk sahibi olmaya kararlı olduğunu, onun çocuğunun annesi olmak istediğini, bunun için evlenmek zorunda olmadıklarını, onunla evlenmek, hatta onunla birlikte olmak istemediğini söylüyordu. Gerçeği de rüyadaki gibiydi. Gerçek ile rüyayı birbirinden ayırt etmekte bir an zorlandı... James krupette oturmuş, hıçkırıklarla ağlıyordu.

Benet onu kucağına alıp, sıkıca sarıldığında hıçkırıkları durdu. Fakat soluğu yine düzensizleşmişti. Acaba bu “sakin” bir gece olmadığının işareti olabilir miydi? Oğlunu muayeneye gelen ilk doktor ya da hemşire geceyi nasıl geçirdiğini sorduğunda, Benet yalan söylemeyecekti elbette; bunu James'e yapamazdı. Oda yeterince aydınlıktı, yan duvardaki tek ampulün ışığı yetiyordu odayı aydınlatmak için. Hastane çok sessizdi, uzaktan gelen belirsiz metalik tıkrtilar dışında ses seda yoktu. Benet, Mopsa'yı düşünmeye başladı. Gecenin bu saatinde bunu düşünmenin sırası değildi, ama düşünce zinciri bir kez başladı mı durdurmak da zordu. Mopsa'yı yalnız göndermekle doğru mu yapmıştı? Anahtar deliğini bulabilmiş miydi? Ya girişin ampullerinden biri patlamışsa! Benet, babasının Mopsa'yı kesinlikle yalnız bırakmayacağını biliyordu. Belki de Mopsa eve girmiş, babasından gelen telefona cevap vermişti ve zavallı babası, şimdi Güney İspanya'da bir yerlerde, bütün gece uykusuz kalmış, karısı için endişelenip durmakta, olabilecekleri düşünüp kızına lanetler okumaktaydı.

James başını Benet'in omzuna yaslayıp arıyordu. Benet onu yeni-

den çadırın içindeki karyolaya yatırdı, oğlunun elini tutmak için fermuarda biraz açıklık bıraktı. Saat dörtte gelen hemşire James'i mışıl mışıl uyurken buldu. Benet iki saat önce yaşanan huzursuzluktan söz etmedi ona. Sonra uyumak için yatağa uzandı. Bu kez hiç rüya görmedi. Uyanmasından az önce şafak sökmüş, tanyeri göz alıcı renklere bürünmüştü.

Siren sesiyle uyandı, doğrulup pencereden dışarıya baktı. Mavi ışığı yanıp sönen bir ambulans yoldan geçiyordu.

Saat sekizde Peace Vadisi'ndeki evi araması gerektiğini düşündü. Henüz yedi buçuk olmamıştı daha. Mopsa erken kalkardı genellikle, sekiz sularında uyanırdı. Buharlı çadırın içinde James sırtüstü uzanmış uyuyordu hâlâ, buhar verici aralıksız çalışıyordu. Onu hastaneden öğleden önce çıkaracaktı, biliyordu. Bir iki haftalık bir nekahet döneminden sonra, Mopsa İspanya'ya geri döndüğünde geziye çıkacaklardı birlikte. Bir tatil ikisine de iyi gelirdi. Tatile çıkmalarını ne engelleyebilirdi ki? Yeterince parası vardı. Her yere gitmeye yetecek kadar çok parası vardı artık, ya da muhasebecisinin önerdiği gibi vergiden muaf iş seyahatlerine çıkmaya yetecek kadar parası vardı.

“Artık tatillere paydos, Bayan Archdale!”

Sıcak ülkelere gidebilirlerdi, Kuzey Afrika'ya ya da Kanarya Adaları'na. James orada krup hastalığına yakalanmazdı herhalde. Amerikalı yayıncıları, bir tanıtım programı çerçevesinde Kaliforniya'ya gelmesini istiyorlardı, oradan *Evlilik Bağı*'nın sinema filmini çekmeye başlayan Universal Film'in stüdyolarını ziyarete gidecek fırsatı da bulabilirdi bu arada.

James gözlerini açtı. Başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, gözlerini yumruklarıyla ovuşturuyordu. Yumuşak bacaklı yavru kaplan yastığının üzerinde yanı başındaydı. Benet ksilofonun rengârenk lamalarına bageti vurmaya başladı: *do-re-mi-fa-sol-la-si-do...* Bu James'i canlandırırды genellikle. Bageti tutup, notalara kendi vurmak isterdi. Çadırın fermuarını tamamen açtı. James kollarını uzatmış “anne” demişti, fakat başını yastıktan kaldırmamıştı.

Oğlunu kaldırıp kucağına aldı. Alnı sıcaktı, soluğu ilk akşamki gibi ağırlaşmıştı yine. Henüz hastalıktan kurtulamadığı apaçık ortadaydı. Önceki günden daha kötü gibiydi.

“Benim zavallı kuzucuğum. Şundan bir kurtulabilirsek!”

Hemşire bir termometreyle odaya girdi. Benet James'i ona bırakıp, telefon etmek için koridora çıktı. Saat tam sekizi gösteriyordu. Peace Vadisi'ndeki evin her katında telefon olduğuna göre, Mopsa telefona cevap vermek için alt kata koşmak, hatta ya-

taktan çıkmak zorunda kalmayacaktı. Evinin numarasını çevirdi. James'in birkaç gün daha hastanede kalması gerektiğini, bu süre içinde onun yanında olacağını Mopsa'ya söylediğinde nasıl bir fırtına kopacak, merak ediyordu.

Telefon çalmaya başladı. Uzun uzun çaldı. Numarayı yanlış mı çevirmişti acaba? Ahizeyi yerine koydu, yeniden kaldırdı. Numarayı bir kez daha çevirdi. Hâlâ cevap veren yoktu. Henüz çok erkendi, belki de Mopsa hâlâ uykudaydı.

Kahvaltıyı getirdiler. Benet için kornfleks, haşlanmış yumurta, ekmek ve reçel, James için süt, mama ve portakal vardı tepside. Fakat James yemedi. Benet kornfleksini yemeye çalışırken boynuna asıldı, küçük bedenini annesininkine yapıştırdı. Gündüz hemşiresi odaya girip, onları bu halde gördüğünde, çocuğun krupette olması gerektiğini söyleyerek çıkıştı Benet'e; oğlunun çadırdan çıkmaması için bir anne olarak elinden geleni yapmasını istedi. Dr. Raeburn bir saat içinde James'i muayene etmeye gelecekti.

James eliyle sütü itip, Benet'in üstüne döktü. Onu krupete yeniden yatırabilmek için epey zorlandı Benet; kendi bedeninin yarısı da çadırın içindeydi şimdi. Çadıra hâlâ buhar pompalanıyordu.

"Ateşi biraz yüksek" dedi hemşire, elindeki çizelgeyi doldururken. "Bir süre uyumak ona iyi gelecek."

James uykuya daldığında Benet yeniden telefona koştı. Numarasını çevirip bekledi yeniden. Telaşlanmaya başlamıştı; içinden bir ses, kötü şeyler olduğunu söylüyordu. Telefonun zili on-on beş kez çaldı. Arkada, sabahlıklı, kolu sargılı bir kadın sıranın ona gelmesini bekliyordu. Benet hasta kadını bekletmemek için daha sonra yeniden aramak üzere ahizeyi yerine koydu. O on üç yaşındayken Mopsa'nın kimseye haber vermeksizin ortalıktan kayboluşunu ve iki gün sonra, Northampton'da, hafızasını kaybetmiş halde, üstünde kolsuz bir elbiseyle dolaşırken bulunduğunu hatırladı. Oraya nasıl gitmişti, üzerindeki elbiseyi nereden bulmuştu, öğrenememişlerdi.

Mopsa, dün gece Peace Vadisi'ne hiç gitmemiş olabilir miydi? Gözden uzaklaşır uzaklaşmaz, taksi şoförüne yolu değiştirmesini söylemiş olabilir miydi? Acaba polisi arasa mıydı? Düşüncesizce bir hareket olabilirdi bu, gereksiz yere ortalığı telaşa vermiş olabilirdi. En iyisi beklemektir. Günün ilerleyen saatlerinde, James ayağa kalkıp dünkü gibi diğer çocuklarla oynamaya başladığında, bir saatliğine hastaneden ayrılp eve uğramaya karar verdi.

Mopsa aklı başında biri gibi davranıyordu zaten, öyle değil mi?

Ya delilik nöbeti gelmezden önce hep en akli başında halini takınıyorsa, daha doğrusu öyle görünüyorsa? Peace Vadisi'ne gitmemişse, nereye gidebilirdi ki? Londra'da eski komşuları Fenton'lar dışında tanıdığı kimseler yoktu ve Fenton'ların bunca yıldan sonra evlerinden taşınmış olmaları ihtimali çok yüksekti.

Kolu sargılı kadın görüşmesini bitirdiğinde yeniden aradı. Hâlâ cevap yoktu. Benet annesinin yürüyüşe çıktığı ya da bir taksiye binmiş hastaneye geliyor olduğu ihtimalini düşünemiyordu. Onu iyi tanıyor muydu? Annesi hakkında bütün bildiği, onun nasıl davranacağını asla bilinemeyeceği değil miydi? Bir keresinde Bayan Fenton onu banyoda, kıpkırmızı suyun içinde, bileklerinden oluk gibi kanlar akarken bulmuştu.

E-K arası bir Londra telefon rehberi bulmak için epey uğraştı, rehberden hemen Fenton'ların telefonuna baktı. Harper Sokağı 55 numarada oturuyorlardı, demek ki adresleri değişmemişti, telefon Bayan Constance Fenton adına kayıtlıydı; Bayan Fenton evinde yalnız mı oturuyordu şimdi acaba? Bay Fenton ölmüştü, belki de. Benet bir kez daha kendi numarasını çevirip cevap almayınca, Bayan Fenton'ı aradı. Telefona genç bir kadın sesi cevap vermişti.

"Kızımdı" dedi Constance Fenton, telefona geldiğinde. "Kızım, damadım, torunum kendi evleri hazır olana kadar benimle kalacaklar." Bayan Fenton'ın sesinde sıcak, rahat bir ifade vardı, insanı rahatlatan bir ifade. Hoş bir alışkanlık! En son on yıl önce değil de, daha dün konuşmuşlardı sanki.

Benet kelimelerini özenle seçerek, tane tane, annesinin bu aralara uğrayıp uğramadığını öğrenmek için aradığını söyledi.

"Annen mi?"

Mopsa orada değildi, oraya hiç gitmemişti. Constance Fenton Mopsa'yı sordu, nasıldı, nerede oturuyordu şimdi, Londra'da mıydı? Onu ne zaman ziyarete geliyordu? Ne güzel bir sürprizdi. Mopsa'yı görmeyi çok isterdi.

"En kısa sürede sizi arayacaktır, eminim" dedi Benet. Telefonu kapattı. Dehşet içindeydi, midesi kasılmaya başlamıştı. Mopsa her yerde olabilirdi; kendisine ya da başkalarına zarar verebileceği herhangi bir yerde olabilirdi...

Winterside Yolu'nu, yeşil düzlüğün arasından Aşağı Winterside'a uzanan yaya yoluna bağlayan, kanalın üstündeki Çin Köprüsü'dür. Barry, köprü'nün adının neden Çin Köprüsü olduğunu İris'in evindeki söğüt bezemeli, üzerine bu köprü'nün aynısı resmedilmiş olan eski tabağı görünceye kadar anlamamıştı.

Aşağı Winterside insanın istediği istemediği her şeyi içinde bulabileceği küçük bir dünyadır. Sokaklara İşçi Partisi'nin eski üyelerinin isimleri verilmiştir. Semtın ortasında Bevan Meydanı bulunur. Meydanın çevresinde dükkânlar, küçük bir postane, bir kuför, bir videocu ve bir Türk büfesi sıralanmıştır. Semtte çoğunlukla Yunanlılar, İrlandalılar, Hindistan'ın batısından gelenler oturur. Meydan gecenin bu saatinde sessizliğe gömülmüştü, birkaç Hintliden başka kimse görünmüyordu çevrede... Buradaki her şey yenidir; en eski binalar altı yıllık, semt henüz inşaat halinde. Bir gökdelen inşa edilmiş, ancak insanların yüksek binalara rağbet etmedikleri görülünce, yenilerini yapmaya kalkışmanış semtte kimse. Aşağı Winterside'ın biricik gökdeleni, içinde insanların yaşadığı cüce evlerle kuşatılmış dev bir fener kulesi gibi semtin ortasında yükseliyor.

Geniş bir aile olan İsadorolar birleştirilmiş iki evde otururlardı. Belediye koridorlar arasına geçit inşa ettiği için, evlerin birinden diğerine, dışarıya çıkmaya gerek olmadan geçilebiliyordu. Carol'ın evi sıra evlerin en eskilerindendi, küçük müstakil bir ev... Çin Köprüsü'nü geçip Aşağı Winterside'a girildiğinde, sıra evlerin arka cephesi görünürdü önce; Carol'ın evde olup olmadığı, ışığına bakarak anlaşılabildi. Barry'nin eve Carol'dan sonra geldiği olurdu ara sıra. Bu durumda, köprüden evde ışık olup olmadığına bakardı Barry, alışkanlıkla. Yaya yolundan bakıldığında,

Summerskill Yolu'ndaki sekizinci evdi. Yaya yoluna girdiğinde saymaya başladılar Barry, iki-dört-altı-sekiz... Evde ışık gördüğünde, kalbi sevinçle çarpardı.

Çoğunlukla eve ilk gelen o olurdu. Son altı aydır bu evi bir yuva olarak görmeye başlamıştı; burada yaşamaktan hoşnut olduğu için değil, Carol burada oturduğu için. Onun şarap evinde çalıştığı geceler Barry Çin Köprüsü üzerinden değil, Lordship Caddesi'ni dolanarak gelirdi eve. Jason'a bazen İsadolar, bazen büyükannesi İris, nadiren de teyzesi Maureen bakardı. Bugün Barry önce İris'e uğradı ve Jason'ın televizyon seyredirken uykuya daldığını, İris'in onu yatırmış olduğunu öğrendi. Bu gece orada kalabilirdi çocuk, bir sorun olmazdı. Sabah yine gelmeyecek miydi zaten.

Barry, Bevan Meydanı'nı geçip eve yöneldi. Önce bir paket Marlboro aldı bayiden. Önceleri hiç sigara içmediği halde, Carol'ın evine yerleştiğinden bu yana günde bir paket sigarayı bitirir olmuştur. Alan pembemsi kırmızı taş döşeliydi, yer yer alçak tuğla duvarlarla çevrili çiçek tarhlarıyla süslenmiş, tam ortasına ünlü bir heykeltıraşın *İnsanın İlerleyişi* adlı, hurda yığınının andıran heykeli kondurulmuştu. Türk büfesinden kızgın yağ ve sarmısak kokuları geliyordu. İsadoların büyük kızı, Barry'nin tanımadığı bir gençle birlikte, elinde kâğıt ambalajı içinde döner ve patates cipsi, çiçek tarhlarından birini çevreleyen setin üzerinde oturuyordu.

Zifirî karanlık bir geceydi, Winterside üzerinde parlayan ampullerin ışığı caddeyi kahverengimsi sarıya boyamıştı. Sarı, hakî ve siyahtan başka renk yoktu sanki. Birbirlerine sarılmış dolaşan, motosikletleriyle heykel çevresinde tur atmaktan başka işi olmayan gençler yine alandaydılar; motorun üstündeki horoz tüyünü andıran kızıl saçlı genç ile saçlarını maviye boyamış diğerrinin deri giysileri üzerine, alanın üstündeki lambalardan yayılan ışık altın yıldızlar saçmıştı adeta. Barry de aşağı yukarı onların yaşındaydı. Fakat on yedi-on sekiz yaşlarındaki şu gençlere bakarak kendini yirmi yaşında değil, çok daha olgun hissediyordu. Carol'ın deyişiyle, hazır bir ailenin babası olmuş, üstlendiği sorumluluk onu on yıl daha yaşlandırmıştı.

Carol'ın kocasının fotoğrafı, Woolworth'dan alınmış plastik bir çerçevenin içinde, oturma odasında, radyatörün üstündeki rafta dururdu. Evdeki tek fotoğraf buydu. Dave... Kamyonuyla Yugoslavya'da, bir dağ eteğini tırmanırken ölmüştü. Uzun boylu, zayıf, siyah saçlı, mavi gözlü, tam bir İrlandalıydı. Barry, Dave'e benze-

miyordu, yine de Carol'ın hoşlandığı bir fiziği vardı. Tanışmalarından kısa bir süre sonra Dave'in fotoğrafını gösterirken söylemişti Carol.

Barry fotoğrafın tozunu aldı. Bibloların, telefonun, televizyonun tozunu aldı, elektrik süpürgesini çıkarıp Carol'ın İris'ten aldığı küçük halıyı süpürdü. Carol, annesinin evi duvardan duvara halı kaplatma deliliğine kapıldığını söylemişti. Evi Carol gelmeden temizlemek Barry'yi mutlu ediyordu; onun için yaptığı küçücük bir şeydi sadece. Barry buraya yerleşmezden önce ev, gerçekten üç çocuklu, iki işte çalışan birinin evine benziyordu; dağınık ve pisti.

Barry ev temizliğini aşağılayıcı bir iş olarak görmüyordu, erkekler de pekâlâ ev işlerini üstlenebilirlerdi.

Annesi onu bu halde görse mutlaka dudağını büküp, kılıbık olmakla suçlardı oğlunu. Fakat Barry, kızların ev işlerini erkekler kadar küçümsedikleri bir kuşağın temsilcisiydi. Annesinin ev temizliği yapmasını, çamaşır, bulaşık yıkamasını, toz almasını onun görevleri arasında görse de, birlikte yaşadığı kadın için aynı şeyi düşünemezdi. Neden annesi gibi davransındı ki sevgilisi? O da onun kadar çalışıp yoruluyordu zaten!

Koridoru da temizledikten sonra, yatağı düzelterip, çarşafı değiştirdi. Evin en güzel mobilyaları, Carol'ın ve artık onun da yatak odası olan bu odadaydı. Carol ve Dave buraya taşındıklarında, ev daha yeniyenken Dave kapaklarına aynalar yerleştirdiği bu giysi dolabını yapıp, yatağın ayak ucundaki duvara yerleştirmişti. Carol sabahları yatakta oturup, aynadaki aksine bakmayı severdi. Çocukça bir mutlulukla seyrederdi kendini aynada; Barry için aynadaki Carol'a karşı derin bir şefkat ve sevgiyle dolduğunu hissedirdi o anlarda.

Çarşafı ve yastık kılıflarını, Jason'ın pis kokulu bezleriyle birlikte, bir naylon torbaya doldurarak, Bevan Meydanı'ndaki çamaşırhaneye yollandı. Mavi Saç, Horoz Tüy ve diğerleri hâlâ oradaydılar; eski Amerikan arabası bir Studebaker'ın çevresinde toplanmışlardı. Araba bir köşeye çekilmiş, camları açılmıştı, teypten gürültülü rock müziğin sesi geliyordu. Barry yaşlandığını düşündü, bir yandan da kendisiyle gurur duydu, sorumluluk sahibi bir yetişkin olmuştu. Carol'la bir çamaşırhanede tanışmışlardı, fakat şimdi gittiği çamaşırhanede değil. Annesinin çamaşır makinesi bozulduğunda Barry, pantolonlarını dışarıda yıkamak zorunda kalmıştı. Carol da iki torbayla gelmişti çamaşırhaneye. Ryan ve Tanya'nın hafta sonu nedeniyle Carol'ın yanında oldukları bir gündü. Four Winds, çocukların kirli çamaşır torbasıyla döndüğü-

nü görürse hiç hoş karşılamazdı durumu.

Yanındaki iki çocuğun kardeşleri olduğunu düşünmüştü Barry. Kendisiyle yaşıt, hatta daha küçük olduklarını düşünmüştü. Carol'ın yirmi sekiz yaşında olduğuna inanmak olanaksızdı zaten. Maureen oyuncak bebeklere benzediğini söylerdi, haklıydı. Fakat oyuncak bebekler, güzel çocuklar örnek alınarak yapılmazlar mıydı zaten? Oyuncak bebeklerin güzel çocuklara benzemeleri istenirdi. Carol'ın yuvarlak bir yüzü, ince dudakları, pembe beyaz porselenleri andıran bir teni vardı; sarı saçlarının altın bukleleri alnına, şakaklarına dökülür, ona çocuksu bir görünüm verirdi. O gün deniz mavisini gözleri, Barry'nin gözleriyle karşılaştığında gülümsemişti.

Barry sonradan ona, daha konuşmaya başlamadan önce, ilk bakışta âşık olduğunu düşündü. Carol ikinci yıkama için bozukluğu olup olmadığını sormuştu. Yoktu, çamaşırhanelerde kimse'nin yeterince bozuğu olmazdı. Ona nasıl bulabileceğini söyleyebilmişti ancak.

"Kardeşini komşu dükkâna kadar gönder, gazete bayiine. Onlarda her zaman bozuk para bulunur."

Carol yan yan bakmış, yay şeklindeki uzun siyah kaşlarını çatmıştı.

"Yalakalık seni zor durumda bırakabilir, bunu biliyor muydun?"

Ne demek istediğini anlamamıştı Barry, açıkladığında inanamamıştı. Bu kadar şanslı olabileceğine de inanamamıştı; talihinin karşısına onu çıkarması, onun beğenisini kazanması aklının alamadığı bir şeydi. Çamaşırhanede karşılaşmalarından iki gün sonra Barry, Carol'ın evindeydi. Fotoğraftaki erkeğin kim olduğunu soruyordu ona. "İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz" dedi Carol, "Tiplerinizi aynı, benim tipimsiniz..."

Çamaşırhanede işi bittiğinde Barry temiz çarşafı katlayıp çantaya yerleştirdi, eve döndü. Carol'ı beklemeye koyuldu. Altı ay sonra bile hâlâ onun eve dönüşünü, anahtarın kilidin içinde çıkardığı sesi beklerken ilk günkü heyecanı duyuyordu. İlk günkü mü? İlk günlerdekinden daha yoğun, daha güçlüydü şimdi heyecanı. Üzerine spreylilik boyayla "Barry Carol'ı seviyor" yazdığı Çin Köprüsü'nden geçmek, köprü'nün bittiği yerden evleri saymaya başlamak, sekizinci evin ışıklarının yandığını görmek, Carol'ı evde bulmak, özlemle onu beklediğini görmek, onu özlemek... Heyecanı bunlarla büyüyordu.

Saat on bir buçuğa doğru, dışarıda otomobil sesi duyduğunu zannetti. Yanlış olduğunu anlamalıydı; Carol taksiri ya da dolmuşa

binmezdi, buna güçleri yetmezdi. Bir tesadüftü herhalde. Arabanın sesini duymasının üzerinden bir iki dakika geçmişti ki, Carol'ın anahtarının kilidin içinde döndüğünü duydu. Odaya girdiğinde televizyonu kapattı.

Carol içmişti. Şarap evinde altı saat çalışan biri içmez de ne yapardı? İnsan doğasıydı! Yanakları kızarmış, yeşile çalan mavi gözleri irileşmiş, parlaklaşmıştı... İçeri girdi, kollarını kaldırdı, dans ederek çevresinde dönüp, üzerindeki siyah beyaz çizgili elbisenin çizmelerine uzanan eteğini savurdu.

"Yeni bir elbise!" dedi Barry. "Nereden buldun?"

Carol gülüyordu. "Yürüttüm! Nasıl?" Barry'yi kanepeye itmiş, dizlerine oturmuştu. "Bayan Fylemon annesiyle yemek için dışarıya çıktığında ortalığı çabucak topladım, iki gibi bütün işleri bitirmiştim, oradan otobüsle Shopper's Heaven'a gittim. Daha önceden gözüme kestirdiğim yeni bir butik vardı. Deneme kabinine iki giysiden fazlasıyla girmene izin vermiyorlar. Çalışan kızlardan biri yanıma kaç elbise aldığımı sordu, üç tane almış olduğum halde iki dedim. Askıya kendi giysilerimi asmıştım, bunun üstüne siyah bir elbise astım. Bunu giydim, üstüne de kendi kazağını, eteğimi giydim, kabinden çıktım. Diğer iki giysiyi bana büyük geldiklerini söyleyip geri verdim. İçinnden gülüp duruyordum bu arada."

"Çok zekice!" dedi Barry, hayran hayran. "Ama yakalanmanı istemem, sevgilim."

Carol saçlarını savurdu, burnunu Barry'nin burnuna sürttü. "Yakalayamazlar. Çok dikkatliyimdir." Parmakları Barry'nin ensesinde geziniyordu. "Dennis Gordon, Kostas'ın yerindeydi. Elbise mi çok beğendiğini söyleyip durdu. Şimdiye kadar modellik yapıp yapmadığımı sordu. Modelliğin ne demek olduğunu sordum ben de."

"Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi Carol?"

"Fena biri değil. Duymak istediğin buysa, ona bayılmıyorum. Dave'in arkadaşlarından biriydi. Bana biraz Dave'i hatırlatıyor, o da kamyon şoförü, biliyorsun. Kostas'a burada para yetiştiremediğini, Türkiye'ye bu yüzden çok gidip geldiğini söyledi, vergi cennetlerinden birinde yaşaması gerektiğini düşünüyormuş. Buna ne dersin?"

"Keşke öyle yapsa! Keşke Jersey'ye, İrlanda'ya ya da başka bir yere yerleşse!"

"Beni kıskanıyorsun, Barry Mahon!"

"Bundan utanmıyorum. Sen beni kıskanmaz mısın?"

Carol ona biraz daha yaklaştı ve dudaklarını kulağına uzattı.

“Elbette kıskanırım. Hadi yatağa gidelim, sevgilim!”

Barry’nin sesi boğuklaşmıştı. “Buna hayır demem...”

Carol merdivenlerde Jason’ı anımsadı.

“Geceyi annende geçirecek.”

Carol’ın rahatlaması için bu kadarı yeterliydi. Yatak odasına dans ederek girip, üzerinden yeni elbisesini sıyırdı. Şeffaf siyah külotuyla kalmıştı. Sutyen takma alışkanlığı yoktu, ihtiyacı yoktu ki, göğüsleri yeni açmış çiçekler kadar tazeydi zaten.

“Benimle evleneceksin, değil mi Carol?”

Carol’ın sıcak, kaygan, diri bedenine sarıldı. Gece lambası yanıyordu, yatağın temiz örtüsü açıktı.

“Belki” dedi Carol, takılarak. “Söz veriyorum! Günü geldiğinde. Güzel bir yüzün var ve Allah için, iyisin.”

“Beni gerçekten seviyorsun, değil mi?”

“Söylemedim mi şimdiye kadar?”

Barry Carol’la tanışmadan önce birçok kızla birlikte olmuştu, yine de Carol’dan önce kimseyle sevişmedim dese yalan olmazdı. Onunla farklıydı, daha önce olabileceğini bilmediği farklı bir şeyi yaşıyordu onunla. Ürkütücü bir yanı da vardı; tutkuyla bağlanmıştı ona, kendini yeterli hissetmiyordu onun yanında, tam bir doygunluk hissi yaşayamıyordu. Kendini Carol’da yitirmiş ve henüz adlandıramadığı yeni bir şey bulmuştu. Mistik bir kendini aşma deneyimi yaşıyordu adeta, gezgin zihnini bir noktaya odaklamayı başaran bir çeşit uyuşturucu almış gibiydi; fakat aşkını yüceltmekten başka bir yan etkisi yoktu bu deneyimin...

Uyumaya karar verdiklerinde, Carol bedenini onunkine yaslayarak kıvrılmış, Barry’nin göğsünü tutan elinin üzerine elini koymuştu. Barry o an inanılmayacak kadar mutlu hissetti kendini, hiç bu kadar mutlu olmamıştı hayatında...

Benet evi tekrar arayıp kimseyi bulamadığında James'e koştı ve Ian Raeburn'ı, kendisini beklerken buldu. Doktor James'te fobi gelişmesine engel olmak için beyaz önlüğünü yine çıkarmıştı üstünden. Stetoskopuyla, hızla inip kalkan küçük kalbi dinliyordu.

"İkinci bir enfeksiyon kapmış anlaşılan" dedi, başını krupetin parlak örtüsünün altından çıkarırken. "Antibiyotiğe cevap vermiyor. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, ama oğlunuzu bir süre daha eve götüremeyeceksiniz."

Benet bu haberi bekliyordu. Yine de kuşkusunun doğrulandığını duyduğunda sarsıldı. Elini alnına götürüp yatağa oturdu.

"Kaygılanmadınız değil mi?"

"James için mi? Hayır. Burada ona iyi bakıldığını biliyorum. Sorun annem. Misafirim şu sıralar, durumu hiç iyi değil. Yalnız bırakılmaması gerekiyor."

Yalnız bırakmıştı oysaki ve şimdi nerede olduğunu bilmiyordu. Doktor Mopsa'yla ilgili soru sormadı. Belki de, bir aklî dengesizlikten söz edildiğini anlamıştı.

"Annenizin yanında kalacak birini bulamaz mısınız? İçiniz rahat olurdu."

Fenton'lar... Acaba Constance Fenton'ı arayıp, Mopsa'yı bir iki günlüğüne misafir etmesini rica etse, olur muydu? Mopsa'nın bunu onun ayarladığını bilmesini istemediğini söylese... Fakat Mopsa'nın nerede olduğunu bilmiyordu ki! Ian Raeburn'ın gözlerinde farklı bir ifade belirmişti. Hastasının annesiyle ilgilenen bir doktorun değil, çekici bulunduğu bir kadınla ilgilenen bir erkeğin gözleriydi gördüğü. İki buçuk yıldır hiçbir erkek ona böyle bakmamıştı. Bunun için ne bir fırsat olmuştu ne de Benet erkeklerin ilgisini çekmek istemişti. Doktorun kişilikli birine benzediğini dü-

şimdi ilk kez. Uzun, ince, sinirli olduğu izlenimi veren, ancak olmayan, kızıl saçlı bir erkekti. Bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu sanki.

“Siz ünlü Benet Archdale’siniz değil mi?”

“Sanırım öyle! Evet, benim.”

Kendisiyle bir kadın olarak ilgileniyordu, bu kesindi. Benet gülmemeye çalıştı.

“Kitabınızı çok beğendim. İnsanların okumaya zaman bulamadıklarından yakınması, yazarların pek hoşuna gitmez sanırım. Ben sizin kitabınıza zaman ayırdım, hastalarım beni affetsin.”

Benet’i duyduğu sözler çok memnun etti, birkaç dakikalığına da olsa Mopsa ve James’le ilgili kaygılarını unuttu. Kitabının ilk olumlu eleştirileri kadar memnun olmuştu doğrusu! Gülümsedi. Şu berbat durumda bile bir erkeğin dikkatini çekmekten mutlu olmak; ne budalaca, ne kadınsıydı.

“Hindistan’ı böyle derinden anlamayı nasıl başardınız?”

“Orada, James’in babasıyla altı ay kaldım. Hindistanlı bir guruyla ilgili dizi yazı yazmayı tasarlıyordu.” Benet, doktora, Bilge Kişi Açarya ve onun 40 000 millik yürüyüşünü anlatmaya koyuldu. Bu sırada odaya giren hemşire, doktorun beklendiğini söyledi, hemen gelmesi gerekiyordu! Benet eve kadar gidip, Mopsa’ya bakmasının mümkün olup olamayacağını sormayı unutmuştu. Şu durumda eve gitmesi elbette olanaksızdı. James’i bırakamazdı! Halsiz bir şekilde kaplan yavrusuna sarılmış, sırtüstü yatıyordu James. Soluk alamayışı onu çok ürkütmüştü belli; gözlerini iri iri açmıştı. Dün bu sıralar oyun odasındaydı, çocuklarla oynuyor, tuğlalarla doldurduğu el arabasını çekiyor, karatahtaya bir şeyler çiziktiriyordu...

Şimdi bir virüs olduğunu söylüyorlardı. Virüsü öldürecek bir ilaç vardı, henüz çok yeni bir ilaçtı, bazı üniversite hastanelerinde kullanılıyordu sadece. İlacın James’in üzerinde etkisini göstermeye başlaması için otuz altı saat gerekli olabilirdi... James çadırdan çıkmak için ağlamaya başlamıştı. Benet yatağa yanına uzandı, şefkatle oğluna sarıldı. Çadırdan çıkarmak yanıştı. Ne kadar uzun süre orada kalırsa, o kadar çabuk iyileşecekti oğlu. Bir an önce iyileşmeliydi. Bir an önce ayağa kalkıp, oyunlar oynamaya başlamalıydı. Benet buradaki tutsaklığının derhal sona ermesini istiyordu, bir an önce Mopsa’yla ilgilenmeliydi. Günü geldiğinde James’in bunu anlayacağını biliyordu, annesinin, büyükbabasının sırtındaki yükü paylaşmaya başlayacaktı büyüdüğünde! Onun genç bir erkek olduğunu, sorumluluklar üstlenme-

ye başladığını, ona büyükannesi hakkında öğütler verdiğini, büyükannesine karşı anlayışlı olmasını istediğini hayal etti.

Tabii, James büyüdüğünde Mopsa hâlâ yaşıyorsa! Şu anda yaşıyorsa! James annesinin kolları arasında uykuya dalmıştı. Benet onu yatırdı, hırıltılı soluğunu dinledi huzursuzlukla. Bu ses ona da, oğluna verdiği kadar acı veriyordu. James'in sonunda uyuya-bildiğine şükretmesi gerekiyordu oysa, buhar verici çadıra aralıksız buhar püskürtüyordu hâlâ, ilaç etkisini göstermeye başlamıştı. Benet içi biraz rahatlayarak, bir kez daha telefon etmek için koridora çıktı.

Kucağında çocuğu olan genç bir kadın konuşuyordu telefonda. Oyun odasının kapısı açıktı. Benet odaya girdi, yuvarlak bir masa etrafına dizili, beş yaş çocukları için hazırlanmış sandalyelerden birine oturdu. Odada bir Wendy evi, bir kitaplık, oyuncak dolabı, içinde iki gerbilin bulunduğu bir kafes vardı; duvarlar posterler, resimler ve kolajlarla süslenmişti. Pencerelelere asılı süpürgeleri üstünde uçan cadı kuklaları yine Mopsa'yı anımsattı Benet'e. Aklından hiç çıktığı yoktu ki! Kapının arkasına, altında bir düzine çocuğun ismi olan, "Bademciklerimizi aldırıldık" yazısı asılmıştı. Kolajların en çarpıcı olanı, B. Ed. imzalı, yetenekli birinin yaptığı anlaşılan, bir duvarın yarısını kaplayan kâğıt pano üzerine yapılmış bir tabloydu.

Benet, dün tabloyu gördüğünde, eller ağacı, diye geçirmişti içinden. Hoşuna gitmişti, hatta gülümsetmişti. Şimdi ise uğursuzluk çağrışımı yapıyordu; Dalivari, insanın üzerine karabasan gibi çöken ağır bir etkileyciliği vardı. Beyaz kâğıt üzerine, düz kahverengi bir ağaç gövdesi ve ince kahverengi dallar çizilmiş, dalların üzerindeki taze sürgünlerin arasına, gövdeden çıkmış mantar izlenimi veren eller yerleştirilmişti. Ellerin hepsi birbirine benziyordu. Büyük olasılıkla, çocuklardan birinin parmakları açık bir elin kalıbını kullanarak kestiği kâğıt ellerdi. Çocukların elleri istedikleri gibi yerleştirmelerine, süslemelerine izin vermiş olmalıydılar: bir kısmı eldivenli, bir kısmı dövmeli, bir kısmı yüzüklü, tırnakları ojeli kadın elleri... Bir tanesine kolçak, diğerine zırh giydirilmişti. Çoğu beyaz, bir ikisi siyahtı, sadece kemikten ibaret bir iskelet eli bile vardı içlerinde. Hepsi gökyüzüne yükselmeye çalışıyordu sanki, sessiz bir yakarış içinde gibiydiler, merhamet dileniyorlardı. Huzur, kurtuluş, belki de unutuş dilemek için ağacın gövdesini yarıp dışarı fırlamış, gökyüzüne doğru tırmanmaya çalışan eller... Korkunçtular... Çıldırılmış gibiydiler... Benet ayağa kalkıp, ağaca yaklaştı. Ağacın müknessi çekiciliği vardı sanki, ay-

nı derecede iğrençti. Hipnotize olmuş gibi, gözlerini kırpmadan ağaca bakıyordu Benet. Birden kendine gelip toparlandı, hızla koridora çıktı. Telefondaki kadın, konuşmasını bitirip gitmişti.

Tekrar tekrar çalan cevapsız zil sesi kulaklarında yankılandı. Düşünmeye çalışıyordu. Mopsa pekâlâ da telefona çıkmama kararı almış olabilir. Ne tuhaf bir düşünceydi. Böyle bir karar almışsa bile, bir süre sonra sürekli çalan zilin sesine dayanamaz, açardı telefonu. Zil kırk kez, elli kez çaldı... O kadar uzun süre çaldı ki, sonunda Benet, devam etmenin bir saçmalık olduğuna ikna etti kendini.

En iyi ihtimalleri düşünmeye çalışıyordu. Biraz gezintiye çıkmış olabilir Mopsa, unutulduğunu düşünüyor olabilir, kendisini Northampton kaçkınları gibi sokaklara atmış olabilir. Benet açık mavi gözyüzüne baktı, sabah yeline kendini bırakıp, annesinin geceliğiyle sokaklarda dolaşmasını gözünün önüne getirdi. Ürkütücü bir görüntüydü. Bu iyi bir olasılıktı tabii! Başka olasılıklar da söz konusuydu. Kalan brendinin hepsini içmiş, bu arada fazla miktarda uyku hapi almış olabilir, uyku hapını banyoya girmeden on dakika önce almış olabilir. Kendini bir parafın ve bir kibrit kutusuyla bir odaya kilitlemiş de olabilir. Neyse ki, evde ne parafın şişesi ne de kibrit kutusu vardı.

Polisi arasa hemen karakola gelip "kayıp" formu doldurmasını isteyeceklerdi. Yoksa polisleri buraya mı çağırmalıydı? Evinin anahtarını verip, Peace Vadisi'ne kadar gidip bakmalarını mı istemeliydi onlardan? Bunu yaparlar mıydı? Denemek zorundaydı. Kulak-burun-boğaz uzmanı Bay Drew'un James'i muayenesinden sonra polisi aramalıydı.

Doktor Drew saat tam ikide, yanında Ian Raeburn ve hastabakıcılardan oluşan bir ekiple odaya girdi. Kısa boylu, iriceydi; kahverengi bir takım giymiş, altın çerçeveli gözlük takmıştı. James hemşirelerin üstlerinden çıkarmayı unuttukları beyaz önlüklerini gördüğünde ağlamaya başladı. Ağlayamadı... Tıkanmıştı.

Drew, hastaya ya da hasta yakınlarına yardımları için başvurma alışkanlığı olmayan, eski kafalı bir doktordu. Hasta yakınlarına cahil, hiçbir şeyden anlamaz, dar görüşlü köylüler gibi davranan bir kuşaktandı. Benet'e hiçbir şey söylemedi, Ian Raeburn'la James'in muayenesi süresince Yunanca, birden çok anlamı olan sözcükler kullanarak konuştular. Sonra ekip halinde çekip gittiler. James sürekli yatmaktan bıkmıştı. Fakat hemşire krupette kalmasını istiyordu, ona karşı gelemezlerdi. Yanaklarındaki kızıl-

lık kaybolmuş, yüzü solmuştu yine. Nabızı giderek zayıflıyordu. Benet telaşla bunun anlamını sordu.

Sorulara cevap veren tek bir hemşire var mıydı yeryüzünde ?
“Küçük hasta oğlum, canım benim !”

Yeniden yalnız kaldıklarında Benet, elini çadıra, oğluna uzattı. James, cansız elini annesinin eline bırakmıştı. Bütün enerjisini, bütün gücünü soluk alabilmek için harcıyordu, annesini fark edecek hali kalmamıştı. Benet oğlunun yanına uzandı. Birkaç dakika için bile olsa, onu bu halde yalnız bırakamazdı. Polisi aramayı sonraya bırakması gerekiyordu. Mopsa sokaklardaysa eninde sonunda bulunacaktı, ölmüşse yapılacak bir şey kalmamıştı. James’in nabzını tutup, yeniden saydı: yüz, yüz on, yüz yirmi, yüz kırk, yüz altmış, yüz seksen... dakikada yüz seksene ulaşmıştı... Yanlış mı saymıştı ? Alnını kontrol etti. Soğuk ve kuruydu, ateşi de normaldi.

Belki de iyileşmişti. İlk enfeksiyondan hızla kurtulmuştu, bu ikincisinden de kurtulmuş olamaz mıydı ? Bu kadar halsiz olmasa, soluk alıp vermekte bu kadar zorlanmasaydı... Kapı açıldı. Doktor Drew, ekibiyle birlikte odaya daldı yeniden.

“Pekâlâ, şimdi bu küçük hastanın ismi James, değil mi ? Siz de onun annesisiniz ! James’in soluk borusunu açmak için küçük bir ameliyat yapacağım.”

Benet ayağa fırladı. Yutkunduydu, boğazına bir yumruk tıkanmış nefes almasını önlüyordu. Bütün vücudu buz kesti.

“Ameliyat mı ?”

“Önemsenecek bir operasyon değil. Nefes almasını kolaylaştırmak için. Birkaç gün nefes almak için burnu ve ağzını değil, boğazını kullanması gerekecek, o kadar.”

Boğazındaki yumruk, yerini, kuru bir eziklik hissine bıraktı.
“Trakeotomi mi ?”

Doktor Drew, Benet’in kavramı nereden bildiğini soran bir edayla bakmıştı yüzüne. Soruyu cevaplayan, Ian Raeburn oldu.

“Bir soluk borusu ameliyatı, evet. James yaşında bir çocuğun soluk borusu çok dardır, ancak dört milimetre genişliğindedir. Bir buçuk milimetre bir tarafından, bir buçuk milimetre diğer tarafından dolduğunda soluk alabilmesi için yeterince boşluk kalmaz. Şu an James’in soluk borusu tıkanmak üzere, sunî teneffüs işe yaramıyor.”

Bu sırada odaya giren hemşire elindeki formu uzattı Benet’e, ameliyat için gerekli izni verdiğine dair bir belge imzalaması gerekiyordu. Benet’in imza atarken eli titredi.

lan Raeburn yatıştırmak için, “Doktor Drew oldukça deneyimli bir cerrahdır” dedi, “bir hafta önce, kuşpalazına yakalanmış bir çocuk hastamız için de aynı operasyona başvurduk. Başarılı bir ameliyattı.”

“Ameliyat sırasında yanında olabilir miyim?”

“James’e anestezi uygulanacak, sizin orada olup olmadığınızdan haberi olmayacak. Doktor Drew’un isteğinizi olumlu karşılayacağını sanmıyorum. Aynı anda iki hastayla birden ilgilenemeyeceğini söyler büyük olasılıkla.”

Bu sözlerin anlamını kavramak için Benet’in birkaç saniye düşünmesi gerekmişti. “Benim de hastalanacağımı, baygınlık geçirebileceğimi mi söylemek istiyorsunuz?” Gülmeye çalıştı. “Bu mümkün tabii, size güvence veremem bu konuda.”

Raeburn, Benet’in elini tuttu. “Odanın hemen dışında olacaksınız. Zaten ameliyat uzun sürmez.”

Hemşire çadırı açıp, James’i kucagina almıştı. Benet oğluna sarıldı. Onu ameliyat odasına kadar kendisi taşımak istiyordu, hiç değilse buna izin vermeliydiler. Tam düşündüklerini yüksek sesle tekrarlamak üzere ağzını açmıştı ki, odanın kapısı açıldı. Gelen Mopsa’ydı. Benet ağzı açık, bakakalmıştı. Mopsa iyiydi, çok iyiydi, neşeli gülücükler saçarak karşısında duruyordu, on yıl gençleşmiş gibiydi. Başına açık kırmızı bir eşarp bağlamış, parlak kırmızı bir ceket giymişti.

“Saatlerdir seni arıyorum” dedi Benet, “sabahtan beri binlerce kez telefon ettim eve.”

“Gerçekten mi? Telefonun çaldığını duyduğumda uyanıktım, ama senin o saatte beni aramayacağını düşündüm. Beni düşünmeyi aklına getiremeyecek kadar meşguldün çünkü. Sonra arabanın yedek anahtarını buldum, buraya gelip arabayı alarak biraz pratik yapmaya karar verdim. O saatten beri Londra’da dolaşıyorum. Artık araba kullanmak konusunda epeyce deneyim kazandım sayılır.”

Benet söyleyecek söz bulamadı. Susmak en iyisiydi. Soğukkanlı olmak gerekiyordu. Bütün gayretiyle yüzüne bir gülümseme kondurup, oğluna döndü. Ağzı kurumuş, şakakları zonklamaya başlamıştı. James’in yüzü mosmordu şimdi, neredeyse sanide bir nefes alıyordu. Benet umutsuzluğa kapıldı bir an. Küçük bir soluk borusu getirdi gözlerinin önüne: bir iğne deliği kadar ince bir boru, bir iplik, bir papatya sapı inceliğinde... Oğlunun ciğerlerini, beynini, kalbini doldurması gereken hava bu delikten geçecekti. Kafasından bütün olumsuz düşünceleri uzaklaştırma-

lı, kendini toparlamalıydı hemen. Derin bir “of” çekti. Mopsa ona dikkatle bakmıştı. Birlikte odadan çıkıp, ameliyat odasına giden asansöre yöneldiler.

“Krup mu ? James krup yüzünden ameliyat mı olacak ? Buna inanamam. Senden gizledikleri bir şey olmasın ?”

İlan Raeburn, “Bir solukta hepsi geçecek” dedi.

Benet Raeburn’ın sesinde kaba, kızgın bir ifade sezdi. O da Mopsa’yı sevmemişti herhalde, can sıkıcı bulmuştu. Doktor ameliyathaneye geldiklerinde onları terk etti; kucağında James’i taşıyan hemşireyle birlikte, çift kanatlı kapıdan içeriye girdi. Bay Drew içeride onları bekliyordu. Benet, James’in yanında olmak için ısrar etmediğine pişman oldu. Onu anesteziyle uyutacaklardı, ama... Ya uyandığında... Bekleme salonunu andıran bu oda bütün bekleme salonları gibi rahatsız ediciydi, kolsuz sandalyeler, okunmamış dergiler... Çocuk Bölümü’nün dört kat yukarısından sadece çatılar ve kuleler görünüyordu. Londra’ya tepeden bakıyorlardı, ufukta görünen Hampstead Fundalığı insanın gözlerini acıtan bir yeşillikteydi. Güneş sıcak ışıklar yayıyordu; hastanenin sürekli yanan kaloriferleri içeriye sıcaklık yapmıştı, kireç kokusu vardı havada.

“İyi olacak, değil mi ? Yani, bir tehlike yok değil mi ?”

Mopsa’nın sorusu, Benet’in midesini bulandırdı. “Bildiğim kadarıyla bu sıradan bir işlem. Ben de senden fazlasını bilmiyorum.”

“Bayan Fenton’ın kız kardeşi de ameliyat oldu. Gırtlak kanserine yakalanmıştı.”

Annemden nefret etmemeliyim...

“Dün gece eve vardığımda, baban telefon etti. Beni çok merak etmiş. Bütün akşam telefonun başındaymış. James’in hastalığından ona hiç söz etmedim. Söylememenin daha iyi olacağını düşündüm.”

Bunu tartışmanın anlamı yoktu. Neden söylememenin daha iyi olduğuna karar verdiğini sormak bile zaman kaybıydı. Benet dergilerden birini alıp karıştırmaya başladı, gözlerinin önünden siyah beyaz çizgiler, anlamı olmayan renkli resimler kayıyordu. Eller ağacı takıldı kafasına; üzerindeki yakaran, dualar eden, Tanrı’ya açılmış eller...

Çift kanatlı kapı açıldı, İlan Raeburn dışarıya çıktı. Kapıda bir an duraklamıştı. Benet ayağa fırladı, dergi hâlâ elindeydi, parmakları parlak sayfaların arasında huzursuzca kıvıldanıyordu. Karşısındaki yüzde kötü bir ifade var gibiydi, hasta oğlunun yüzü kadar kötü, soluk bir yüzü. Doktor Benet’e doğru bir adım attı, sesi çık-

madı bir an sanki, boğazını temizlemek için öksürdü, sonra özürler dilemeye başladı, üzgün olduğunu, herkesin çok özgün olduğunu... Nasıl özür dileyeceğini bilemediğini, kelimelerin yeterli olmayacağını... Durdu, yutkundu... James'in öldüğünü söyledi.

Deprem mi olmuştu, yer yerinden mi oynamıştı? Benet sendeledi, doktora doğru bir adım attı... Sonrası yok... Bayılmıştı.

Carol'a, iki haftada bir cumartesileri Ryan ve Tanya'yı alma hakkı tanınmıştı, bazen gece de kalırlardı. O günler Alexandre Park'taki Four Winds'e gidip, çocukları almak Barry'ye düşerdi genellikle. Carol cumartesileri keyif yapmayı severdi. Her sabah mutlaka banyo yapardı, fakat cumartesileri bunu özel bir tören haline getirmişti. Küveti suyla doldurur, avokado-buğday tohumu karışımı yağını suya damlatır, uzun süre küvette kalır, saçını yıkayıp kuruttuktan sonra bütün bedenine losyonlar sürer, tırnaklarını ojelerdi. Vücudunda üç çocuk annesi olduğunu gösterecek hiçbir iz yoktu. Beyaz ve diri bir ten, gergin kaslar... Bedenindeki tek leke sırtında, sol omzunun hemen altındaki yuvarlak yara iziydi.

"Bunu babam yaptı" demişti Barry'ye. "Beni de, Maureen'i de sürekli döverdi. Sanırım biz bunu hak ederdik. Bazen çocuklar gerçekten çekilmez oluyorlar. Bu kez fazla ileri gitmiş, öyle değil mi? Bana vurduğu kemerinin tokası kemiğe saplanmıştı."

Carol'ın anlattıklarından dehşete kapılmıştı Barry, gidip Knapwell'i bulmak, çelik bir tokayla kemiklerini ezmek isteği duymuştu. Carol on yaşındayken ailesini ve çocuklarını terk edip kayıplara karışmıştı adam. O gün Barry Carol'ın cömertliğini, bağışlayıcılığını görüp, eskisinden daha büyük bir sevgi duydu ona karşı. Fakat her çocuğun zaman zaman bunu hak ettiğini söylemesini anlayamamıştı. Carol çocukları pek sevmezdi. Zaten üç çocuğunun olması Barry'nin şanssızlığıydı. Barry, evlendiklerinde, Carol'ın ondan çocuk yapmak istemeyeceğini düşünüp üzülürdü ara sıra.

İsadorolar Jason'a hafta sonu bakmaya söz vermişlerdi, belki pazartesi de bakacaklardı. Beatie İsadoro'nun en küçük çocuğu, Jason'la yaşıtı, kıvrırcık kızıl saçlı, koyu tenli bir kızdı. İrlanda'nın

County Mayo bölgesinden gelip buraya yerleşmiş olan Beatie Jamaikalı biriyle evlenmiş, bu evlilikten yedisinin de ten rengi birbirinden farklı yedi çocuğu olmuştu. Beatie, birçok odası olan birbirine bağlı iki evi gayriresmî çocuk yuvası gibi kullanıyordu. Yetişkin kızları okula gitmedikleri zamanlarda ona yardımcı olurlardı. Belediyeden bu işi yapmak üzere ruhsat almadığı için, vergi gibi kimi yasal yükümlülüklerden kaçabiliyordu. Barry her gi-dişinde evde on, yirmi, otuz kadar çocuk bulurdu; otuzu bulmazdı belki de, fakat Barry'ye öyle gelirdi. İki gün için altı pound öde-mişti; bu rakamı kendisi yüksek bulmuşsa da, Carol piyasa fiyat-larının altında olduğunu söylemişti.

Barry eve girdiğinde Karen, Stephanie ve Nathan İsadoro vide-oda *Teksas Seri Cinayetleri* adlı bir film izliyorlardı. Bu tür filri-ler midelerini bulandırırdu Barry'nin. Gözlerini kaçırdı ekrandan. Arabasına bağlanmış sarı saçlı küçük bir oğlan başını kaldırmış, çığlıklar atıyordu. Kimse onun farkında değildi, video izleyenler başlarını çevirip bakmaya gerek duymadılar. İsadoroların evinde hep tuhaf bir koku olurdu; baharat, bebek bezleri ve sıcak çiko-lata kokularının bir karışımı.

Barry Tanya ve Ryan'ı alıp, Summerskill Yolu'na getirdi. Carol işlerini bitirmiş, Bayan Fylemon'ın verdiği yünlü pantolon eteği-yle, bedenini saran polo yakalı bir bluz giymişti. Yüzündeki hafif makyajıyla canlı, ıslıl ıslıl görünüyordu. İpeksi kıvrıkcık saçlarını do-ğal halinde bırakmıştı. Hep birlikte Brent Kavşağı'na gidip alışve-riş ettiler, hamburger yediler ve bir uzay filmi izlemek için sinema-ya girdiler. Her şeyi Barry planlamıştı. Barry eve yerleşmeden ön-ce Carol çocuklarını bir yerlere götürmeyi aklından bile geçirmez-di. Barry'ye kendisi söylemişti. Üstündeki yük öyle ağırdı ki, altın-dan kalkmayı beceremiyordu. Barry çocukların ihtiyaçlarını kar-şılamayla kendine görev edinmişti. Çocukların onu sevdikleri kanı-sındaydı.

Sinema çıkışında eve dönmek için otobüs beklerken Barry, çevredeki insanların, onlara bakıp, gerçek bir aile olduklarını dü-şünmelerini umdu. Carol'la evli olduklarını, çocukların kendi öz çocukları olduğunu düşünmelerini istedi. Bunu umut edecek ka-dar gençti. Carol dükkânların vitrinlerinde kendini inceler, Ryan'ın boyunun omuzlarına geldiğini görüp, suratını buruşturur-du. Barry'ye, "O kadar küçük yaşta çocuk yapmak için aklımı ka-çırmış olmalıyım" derdi, "Farkında mısın, daha kırkıma gelmeden büyükanne olacağım!"

Carol'ın büyükanne olduğunu düşünmek Barry'yi güldürmüş-

tü. Ona sarıldı, sokakta olduklarını, çevrelerinde insanlar olduğunu ve çocukların onları izlediklerini unutup, dudaklarından tutkuyla öptü.

Ertesi gün Four Winds'e dönmek zorundaydılar. Tanya gitmeyi hiç istemezdi. Yola çıkma saati geldiğinde ağlamaya, tepinmeye başlar, Carol'ın eteğine sarılırdı. Barry çocukların, burada, annelerinin yanında mutlu oldukları halde oraya gitmelerini anlamıyordu.

"Belediyeden çocuklara bakılmasını isteme hakkına sahipsin" demişti Carol, "Bu onların senden alındığı anlamına gelmez. Dave öldükten sonra onlara bakamadım, çaresizdim, onların iyiliği için bunu yapmak zorunda kaldım."

Dave'in ölümünden iki yıl kadar sonra Jason doğmuştu. Barry bu konuda Carol'a fazla soru sormamıştı; bilmek istememiş, bilmemeyi tercih etmişti. Jason'ın Dave'in çocuğu olduğuna kendini ikna etmeye hazırdı. Carol'ın çocuğa "Git başımdan, küçük piç" diye bağırdığı gün İris, "Ona bunu söylemeye hakkın yok, Carol" demişti, "Başında olmaması da mümkündü, ama oldu, öyle değil mi?"

Barry, evlenirlerse, çocukları geri almak için belediyeye başvurabileceklerini düşünüyordu. Carol'ın çalışmasına gerek kalmayacaktı o zaman; en azından bir şarap evinde çalışmasını istemiyordu. Hırslıydı Barry. Delphi Yolu'ndaki iki ortaklı işyerinde marangozluk yapıyordu, dolap ustasıydı, iyi bir işi vardı. Daha doğrusu, şu durgunluk sona erdiğinde iyi olacaktı. İşler düzeldiğinde Summerskill Yolu'ndan başka bir yere taşınabilecek güçleri olacaktı; bir ev bile alabilirlerdi belki, gerçek bir aile haline gelirlerdi o zaman. Barry'nin ara sıra gördüğü oldukça berrak bir rüya vardı. Kendi evlerini görüyordu rüyasında. Bir Noel gecesi, bütün aile yemek masasının çevresine sıralanmış, hepsi mutlu, hepsinin yüzünde gülücükler, başlarında Noel külahları... Carol'ın kucağında bir bebek, onların bebeği, deniz mavisi bir elbise içinde, gülümsüyor...

Barry her şeyin böyle toz pembe olmayacağını biliyordu. Çocuklar öz çocukları değildi, hiç olmayacaklardı, insan böyle bir gerçeği görmezden gelemezdi. Üstelik Dave vardı, hep yanlarındaydı, plastik çerçeveden gülümsüyordu sürekli. Carol on yedi yaşlarında görünse de, değildi, ondan sekiz yaş büyüktü, daha deneyimliydi, daha bilgiliydi. Ve zaman zaman Barry'yi ürküten başka bir şey daha vardı...

Naif bir insandı Barry, bazen fazla yumuşak olduğunu düşü-

nürdü. Bir çocuğun incitildiğini görmeye katlanamıyordu. Sizi kızdırdıklarında, incitmeden, bacaklarına ya da popolarına hafifçe vurabilirdiniz belki. Carol'ın Tanya'yı dövdüğünü gördüğünde, histeri nöbetine yakalanmış gibi, bir tenisçinin raketi kullandığı hırsıyla, durmaksızın çocuğun kafasına, yüzüne elini kaldırıp indirmediğini gördüğünde, çocuğun yüzünde bir kızılık gördüğünde... dayanamamış, çocuğu elinden almak için araya girmiş, Carol'a okkalı bir tokat aşk etmişti. Çocuğu kurtarmak, Carol'ın kendine gelmesini sağlamak için yapmıştı bunu. İçinde hırs yoktu, birikmiş öfkenin dışavurumu da değildi. Histeri nöbeti geçiren birini kendine getirmek için atılan bir tokattı, o kadar. Onu sıkıca kavrayıp, yüzüne sert bir tokat indirmişti.

Barry'yi ürküten, Carol'ın tepkisi olmuştu. Çocuğa bağırma kesmişti hemen; sakindi, kendine gelmişti... Sadece bu kadar değildi. Bir parça sendelemiş ama, Barry'nin elinin izi çıkan yanağına elini götürmemişti. Barry sezgileriyle Carol'ın bundan hoşlandığını anladı, nasıl anlamıştı o da bilmiyordu, gerçek bir delil yoktu. Barry'nin ona yeniden vurmasını beklediğini, bunu istediğini gösteren hiçbir delil yoktu. Karşısında zayıf, olacıklara hazır, kırılğan öylece duruyordu. Elleri yanlarına sarkmış, soluk alış hızlanmış, dudakları aralık, nemli, daha fazlasını bekliyor gibiydi.

Barry elbette elini yeniden kaldırmadı. Tekrar tekrar özür diletti. Onu sevdiğini, onu incitmek istemediğini, bunu onu kendine getirmek için yapmak zorunda kaldığını söyledi.

“Önemli değil” demişti; yan yan, tuhaf ve bir parça kızgın bir bakış fırlatmıştı Barry'ye.

O gece sevişirlerken Carol, Barry'nin ona vurmasını istedi yeniden. Barry'yi ısırды, vücuduna tırnaklarını geçirdi, kışkırtıcı sözler etti. Sonunda yataktan fırlayıp, kollarıyla sardığı bedenini duvara yasladı. Barry ancak o zaman ne istediğini anlayabilmişti. Ona dokunmak istediğinde Carol tekmeler savurdu. Kafasını yılan gibi bir o yana bir bu yana savuruyordu. Barry ne yapacağını bilemez, kalakalmıştı. Sonunda Carol, düşünülmesi bile zor olanı, istediğinin ne olduğunu haykırdı.

“Döv beni sevgilim, bütün gücünle vur bana.”

Yapamamıştı. Tokat atmayı denemişti, omuzlarını sıkıp onu sarsmaya çalışmıştı. Fakat Carol'ın istediği bu değildi! Acı duymak istiyordu. Fakat neden? Babası yeterince incitmemiş miydi zaten? Yeniden vurdu. Daha sert vurdu bu kez. Ellerini kullanmıştı yalnızca. Nefret vericiydi yaptığı. Gözlerini kapadı; Carol'a değil, nefret ettiği birine vurduğunu düşündü.

Carol bir daha böyle bir şey istemedi. Barry unutmaya çalıştı olanları, tamamen belleğinden silmeye çalıştı; başarılı da oldu. Bazen kötü bir rüya görmüş olduğunu düşünürdü. Carol'ın Tanya'yı dövmesinin etkisiyle gördüğü kötü bir rüya... Fakat bu olaydan sonra sevişmeleri eski yumuşaklığını yitirdi, yırtıcı, vahşice bir hal aldı. Barry bunu önemsemedi. Farklı bir deneyimdi, sertlikten hoşlanan bir kadınla karşılaşmak bir değişiklikti hayatında. Elbette Carol herhangi bir kadın değildi. Milyonda bir rastlanırdı onun gibisine...

Çocuklar gittiklerinde yeniden baş başa kaldılar. Yatağa girdiler hemen. Birileri evden çıkmaya davrandığında, çocuklar hazırlanmaya başladıklarında Barry heyecanlanır, gözlerini Carol'a diker, onun da aynı şeyi hissettiğini anlardı. Kapıyı gidenlerin ardından kapatıncaya kadar daha ileri gitmelerine imkân yoktu elbette. Beklemek güzeldi, Barry bazen gidenleri uğurlama faslının uzun sürmesini, çocukların gidişinin ertelenmesini umut ederdi, bu duyguyu yitirmemek için.

Yalnız kaldıklarında birbirlerine sarıldılar; tutkuyla, neşeyle, özlemle yatağa yönelmişlerdi, hiç nedensiz gülüyorlardı. Carol'ın yatağına girdiklerinde yeryüzünde onlardan başka kimse kalmazdı; yalnız ikisi vardı, üzerlerindeki, yatağı kuşatan şeffaf kubbeden ötesi yoktu. Carol sevişmelerini bir iki kez aynadan izlediğini, bunun ona daha büyük bir heyecan verdiğini söylemişti. Barry bunu yapmamıştı hiç. Kendini tamamen o ana bırakırdı Barry, beyninde herhangi bir düşünceye yer kalmazdı.

Uyandıklarında karanlık bastırmıştı. Carol kalktı, duş aldı, siyah beyaz zikzak desenli elbisesini giydi. Fırçalarla yüzünü boyadı: pudra ve allık için büyük kalın fırçalar, gözler, kaşlar, dudak çizgileri için ince, küçük olanlar. Saçlarını taradı, parmaklarıyla saçlarının altın buklelerini düzeltti. İris ve Jerry, her zaman gittikleri pub'da onları bekliyorlardı.

Gökyüzündeki dolunay, Aşağı Winterside'ı kaplayan sarı sokak lambaları kadar parlaktı. Üzerinde "Barry Carol'ı seviyor" yazan Çin Köprüsü'nden geçerlerken, kanalın sakin suyunun ışıltılı yüzeyinde kendi yansımalarına baktılar. Karanlık bir odada, kapı aralığından sızan loş ışık altında birbirlerine bakıyorlardı sanki. Carol sigarasının izmaritini suya attı. İzmaritin etkisiyle dalgalanan suyun üzerine dökülen resim bir anlığına dağıldı, çarpıldı. Barry durakladı, ürküntüyle geri geri giderek, kendisini görüntüden çıkardı. Carol'ın güzel yüzü yok olmuştu, obur, şehvet düşkü-

nü, adi bir çizgi film kahramanının plastik maskı dalgalanıyordu suyun yüzeyinde... Kendi yüzü de iri dudaklı, fırıl fırıl dönen iri gözleri olan çirkin bir cinin yüzüne benzemişti.

Kolunu Carol'ın omzuna doladı, yanağını yanağına yasladı, dudaklarını öptü. Carol dudaklarını boyamadan önce pudra sürerdi, yüz kez öpülse de ruju bozulmazdı böylece. El ele Aşağı Winter-side'a yürüdüler, Maureen'in güzel, beyaz perdeli evini ve kapının önünde duran arabasını geçtiler. İris ve Jerry Old Bulldog'daydı, bar açıldığından beri orada olmalıydılar. Jerry iyi içen, tıknaz, kısa boylu, kırmızı yüzlü biriydi. Çok içtiğini ele veren bir ifade yoktu yüzünde, hiç sarhoş olmazdı. Gözleri içine tuzlu su kaçmış gibi kırmızıydı, giysileri cinle yıkanmış gibi kokardı. Boş zamanlarında önce Old Bulldog'a uğrar, sonra eve dönüp sehpaye bir cin şişesi ve su koyar, televizyonun başına geçerdi.

İris'in gençken Carol'dan daha güzel olduğu söylenirdi. Barry buna inanmakta hep güçlük çekmişti. Elli yaşlarında, bir deri bir kemik bir kadının Carol'a benzeyebileceğini aklı almıyordu. Daha genç görünebilmek için sarıya boyadığı saçlarını omuzlarına döker, yaz kış demeden hep yüksek topuklu ayakkabılar giyerdi. Zalim Knapwell'in eşi olmak onu epeyce yıpratmıştı herhalde. Fakat her zaman neşeli, kaygısız görünürdü; en kötü durumlarda bile gülünecek bir şey bulabilirdi. Günde kırk-elli sigara içer, içtiği sigaralar sayesinde aralıksız öksürür dururdu. Morarmış cildinde derin çizgiler oluşmuştu. Onu sigarasız düşünmek çok zordu.

"Önce bir sigara yakayım" ya da "Bir dakika, önce sigaramı yakmak zorundayım" derdi.

Knapwell gittikten sonra Bill ve Nobby adında iki erkek girmişti hayatına, fakat ikisi de kısa süreli olmuştu (Carol anlatmıştı bunları). Jerry'yle yıllardır birlikte yaşıyorlardı. Jerry gizemli biriydi; genellikle susar, hislerini hiç belli etmez, cin ve televizyon dışında bir tutkusu yokmuş gibi davranırdı. Hayatta İris'ten başka kimsesi yoktu galiba. Gerçek adının Jerry olduğu bile kuşkuluydu. İris'in evine taşındıktan bir yıl sonra kendini Knapwell olarak adlandırmaya başlamıştı. Thames üzerinde çalışıyordu. Jerry'nin zevklerini düşündükçe, buna gülmeden edemezdi Barry. İris ise eski Prado Sineması'na kurulmuş küçük bir elbise fabrikasında çalışıyordu.

Barry bir Foster's aldı, Carol da bir cin-tonik. İris'le gelecek hafta çocuklara kimin bakacağını konuşuyorlardı. Mesele Maureen'in bir günlüğüne çocuklara bakmak için kandırılıp kandırılmayacağıydı.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi İris. “Oturma odasıyla uğraşiyor. Bütün gün eşyaları çıkarmaya çalıştı.”

“Kostas’ın yerinde bir gün fazladan çalışmam gerekecek, bu durumda. Bakıcılar bana çok pahalıya mal oluyor.”

Jerry ayağa kalktı. “Diğer yarısını ister misin?” diye sordu Barry’ye, lageri (Alman birası) küçük bir kutu değil de sanki bir testi dolusuymuş gibi... Hanımların ne içeceklerini zaten biliyordu.

“Bir sigara yakayım” dedi İris. Düşünceli bir ifadeye bürünerek sigarasının dumanını çekti derin derin. Carol ek bir işten söz ediyordu. Barry’nin bütün neşesi kaçtı. Daha fazla kazanmayı istedi, çok parası olmasını, Carol’ın evde oturup çocuklara bakmasını... “Belediye orada duruyor” dedi İris birden, “onlara başvurabilirsin, bakalım ne diyecekler.”

Barry belediyeye ne için başvurulacağını anlamadı, fakat Carol anlamıştı galiba. İris’in sigarasından bir tane alıp yakmıştı.

“Başka çarem yok.”

“Sana yardımcı olmak isterdim. Sana yardım etmek için elimden geleni yaptım. Fakat benim yapabileceklerim sınırlı biliyorsun. Bay Kerim’i ihmal edemem. Yedi yıldır birlikteyiz, daha doğrusu yeni yılda yedi yıl olacak, sırtını bana yasladı, keyfini kaçırmamı istemez, öyle değil mi Jerry?” Jerry’nin bu sözleri doğrulamasına gerek yoktu, doğrulamayacağını biliyordu İris; neşeli bir sesle, “Olayları akışına bırak” dedi, Jerry’yi avutmaya çalışırcasına, “gününü gün etmene bak sen.”

“Daha önce üstesinden gelememiştim, yine beceremezsem müdahale etmeleri gerekecek.”

Barry o zaman anladı. “Bu noktaya gelmeyecek” dedi. Sesi kendinden emin çıkmıştı, kadınların bekledikleri türden erkekçe, otoriter bir tınıyla çınlamıştı. “Buna izin vermeyeceğiz, ben izin vermem.”

Carol elini tutuyordu. Diğer kolunu omzuna doladı. “Çok sevimlisin” dedi, “Öyle güçlüsün ki. Sevimli, öyle değil mi, anne? Bana Dave’i anımsatıyor, sence de benzemiyor mu?”

“Biraz benziyor” dedi İris.

Barry bundan daha büyük bir övgü düşünemezdi. Carol başını omzuna yaslamıştı şimdi. Teninin sıcaklığını hissedebiliyordu, bedenine ılık bir heyecan dalgası yayıldı. Bardan çıkacakları, İris ve Jerry’ye ayın gümüş ışığıyla aydınlanmış kaldırımında iyi geceler dileycekleri, Carol’la yeniden baş başa kalacakları anı sabırsızlıkla beklemeye koyuldu bir kez daha...

Günler tarihsiz, isimsiz, gündüzsüz, gecesiz birbiri ardına geçip gidiyordu. Bütün yapabildiği Peace Vadisi'ndeki evinin çatı katındaki yatak odasında oturmak ya da yatmaktı. Mopsa yemeklerini bir tepsiyle odasına getiriyor, sonra yiyeceklerin hiçbirine dokunulmamış halde geri götürüyor, yerine bir bardak çay ya da kahve getiriyordu. Akşamları brendi ve su geliyordu istemesine gerek kalmadan.

Yaşam sona ermişti. Buna nasıl inanabilirdi. 1980'lerin küçük çocukları ölmezler, buna inanmak olanaksız, insanın kanını donduran, hareketsiz bırakan bir karabasan gibiydi. İlk günlerde yaşadığı şoktan dolayı Benet, uzun süre hastanede tutulmuştu. Sürekli uyku hapları, sakinleştiriciler vermişlerdi ona; sonunda Mopsa'yla birlikte karmakarışık benliğiyle evine geri dönmüştü. Şoktan yavaş yavaş sıyrılmaya başlamıştı, anestezinin etkisi geçtikten sonra başlayan diş ağrısı gibi başlamıştı acı, inceden... Fakat hiçbir fizikî acı bununla kıyaslanamazdı. James'in doğumunda bile bu kadar acı çekmemişti, doğum sancılarına mutluluk da eşlik etmişti. Şimdi ise çılgılık atma isteğini bastırabilmek için ellerini sımsıkı ağzına kapatıyor; yattığı yerde sürekli dönüp durmamak, tırnaklarını bedenine geçirmemek için bir süre oturmayı ya da odayı arşınlamayı deniyordu. Bir keresinde acının yönünü değiştirebilmek için eline iğne batırmıştı.

Zaman kavramını tamamen yitirmişti. Evinin en üst katındaki bu odada, ne durumda olduğuna bakmak için saat başı gelip gitmekte olan Mopsa'dan başka kimseyi görmeksizin, yıllardır yatıyordu sanki... Belki de sadece iki gün geçmişti aradan... Günlerini uyku hapları ve Valium'la tüketiyordu. Hapların verdiği uyku, kayıtsızlık, sabahları uyanışın ürkütücülüğünü gidermeye yetebi-

lir miydi ? Gün ışığını yeniden görmeyi, yan odadan gelen James'in sesini duyabilmeyi sağlayabilir miydi ? Artık hiçbir sabah oğlunun sesini duymayacaktı, hiçbir sabah. Hiç. Hiç. Hiç.

Valium çılgılık atma isteğini, çılgınlıklarına engel olabilmek için elleriyle ağzını kapatma isteğini engellemişti. Sakin ve durgun oturarak, intihar etmenin kolay bir yolu üzerine düşündü. Bütün hapları attı, pencere kenarına oturup Peace Vadisi'nin üzerinde parlayan aya baktı. James iki yıl önce doğmamıştı henüz. O günden bugüne görünüş olarak değişmemişti Benet, daha yaşlı değildi şimdi. Aynaya bakıp karşısında aynı kişiyi gördü yine; badem şeklinde kara gözler, çıkık elmacıkkemikleri, kalın dudaklar. Uzun, kahverengi düz saçları ve soluk renkli yüzü de değişmemişti. Öyleyse neden James dünyaya gelmeden önceki insan değildi şimdi ? Yaşamının çok kısa bir dönemiymiş iki yıl; nasıl bu kadar etkilenmiş olabilirdi onun varlığından ? Nasıl bu kadar değişmiş olabilirdi ? Aynada başka bir insan vardı artık, konuşmaya gücü yetmeyen bir insan.

Oğlunu bir birey olarak düşünmek, söylediklerini, yaptıklarını anımsamak istemiyordu. Yanlıştı, böyle giderse aklını kaçırabilirdi, aklını kaçırmaktan korkuyordu. Zemin kata inip, pencere kenarındaki koltuğa oturdu, bahçeye, bahçeyi çevreleyen duvarlara baktı boş boş. Artık bahçeye hiç çıkamayacaktı. Açık havada yürümek, diğer insanlarla karşılaşmak... Düşünmek bile olanaksızdı artık.

Mopsa, karşı köşedeki mutfakta kek yapıyordu. Ne gereği vardı ? Kim yiyecekti ? Üzerindeki önlüğü daha önce hiç görmemişti; pembe-beyaz puanlı, boynundan askılı bir önlük. James'ten hiçbir iz yok salonda... Oyuncaklar toplanıp oyuncak dolabına kilitlenmiş, mama sandalyesi ortadan kaldırılmıştı... Benet, üst katta, tuvalete gitmek için James'in kapısından geçerken, gözlerini kapatma ihtiyacı duyuyordu sürekli. Kapının birden açılacağından, içindekileri görmek zorunda kalacağından korkuyordu. Şimdi ise, o kapıdan geçerken gözlerini kapatmasına gerek olmadığını görebiliyordu, Mopsa gerekeni düşünüyordu zaten. Karanlıkta, zamanın olmadığı o yerde, Mopsa'nın her şeyi görebildiğini, içini görebildiğini algıladı.

Şeylere isim vermek istemiyordu. Ölüm tutanağı... Cenaze le-vazimatçıları... Defin... Daha önce bilmezlikten geldiği bütün bu işlemleri uzun bir titreme nöbetiyle anımsadı, isimlendirdi. Bu işlemlerle zavallı deli Mopsa ilgilenmek zorunda kalmıştı, akıllıdan daha akıllıca davranarak üstelik. Artık deli değildi. Yatak odasında, yattığı yerden, hayal meyal, dışarıya çıkışını, arabayı çalıştırışını,

kapıların açılıp kapanışını, dönüşünü, telaşlı koşuşturmalarını, soyunduğu meleklik, sekreterlik rolünü yerine getirişini duymuş, görmüştü. Mopsa yüzünde acıyan, üzgün, belli belirsiz bir gülümsemeyle kızına bir bakış fırlatıp döndü, mikserle çırpıldığı yumurtayı cam kabın içindeki karışıma ekledi.

Mopsa bir harikaydı. Yaptıklarını açıklamaya bu tek sözcük yeterliydi. Telefonlar çalmış, Mopsa telefonlara cevap vermiş, bütün bunları Benet farkında olmuştu. Telefon yine çalıyordu. Mopsa kek karışımını bir kenara bıraktı, telefona koştu; hiç yüzünü görmediği Antonia'yla, kırk yıllık dostlarmış gibi uzun uzun sohbet etti. Tabii, Benet'in bildiği kadarıyla. Belki de tanışmışlardı bu arada. Neşeli, canlı, hoş sohbet bir edayla konuşuyordu Mopsa, ortada hiçbir mesele yoktu sanki. Benet'in onu mutlaka arayacağını söyledi. Kendini toparladığında mutlaka arayacaktı. Evet, Mopsa mesajını Benet'e iletti...

Benet hastaneden çıktığından bu yana ilk kez soru sordu. Uzun bir süredir duymadığı sesi, kulağında garip bir çınlama yaratmıştı. Bacakları nekahet döneminde olan bir hasta gibi titriyordu.

“Çok arayan oldu mu?”

Mopsa un elemekle meşguldü. Bütün dikkatini işine vermişti. “Yarım düzine kadar, epeyce. Doğrusunu istersen sayısını bilmiyorum.”

“Onlara ne söyledin?”

“Telefonlara çıkacak kadar iyi olmadığını, bir süreliğine yataktan çıkmaman, kimseyle konuşmaman gerektiğini söyledim.”

Doğru tutumdu, bu durumda daha iyisi düşünülemezdi. Benet içinden üşüdüğünü hissetti, tedirgin olmuştu. Tedirginliğini üstünden atmaya çalıştı. Önemi yoktu, tedirginliklerin önemi yoktu artık! Hiç olmayacaktı!

“Babam aradı mı?”

“Neredeyse her akşam.” Yüzünde kendinden hoşnut bir gülümseme belirdi. “Sana sevgilerini iletmemi istedi.”

Zavallı Mopsa dengesizdi, gerçekten hastaydı, diğer annelere, diğer kadınlara benzemiyordu. Benet okuduğu bir dizeyi anımsadı: kalbimde hâlâ senin için acı çeken bir yer var... İçinden tekrarladı cümleyi. “Babama anlatmak senin için çok zor olmuştur.”

Karışımı kek kalıbına döken Mopsa'nın yüzünde ciddi, kendini işine kaptırmış bir ifade vardı. Sonra derin bir nefes aldı. Bir ev ekonomisi dersi için yemek yapan okul kızlarına benziyordu. Daha önce hiç kek yapmamış gibiydi. Belki de yapmamıştı. Mopsa'nın deli günlerinde evde kek yapıldığını anımsamıyordu Benet.

Kalıbı fırına sürdükten sonra kapağı yeniden hiç açılmayacakmış gibi kapattı, evden bir daha hiç dönmek üzere çıkan birinin kapıyı çarpışı gibi...

Temiz ellerini önlüğüne götürerek Benet'e döndü.

"Babana söylemedim Brigitte. Söyleyemedim. Hiç sormuyor biliyorsun. Bunu bir utanç nedeni olarak görüyor. Farklı olsaydı üstesinden gelebilirdi. Fakat sormadığına göre ona söylemenin anlamı yok, var mı?"

"Bilmek zorunda."

Mopsa sustu. Benet'in gözlerine baktı doğrudan. Yanağına un bulaşmıştı, boyalı saçlarını tutturduğu tokası, önünde önlüğüyle sıradan bir anneye benziyordu şimdi.

"Herhangi birine söyledin mi?"

Mopsa elini un lekesinin olduğu yanağına götürdü, işaret parmağıyla lekeyi silkeledi. Bakışlarını Benet'ten alıp, karşı duvarda yanan ışığa çevirdi.

"Hiç kimseye söylemedin, değil mi?"

Sözcükleri ağzında gevelemeye başlamıştı. "Yapamazdım Brigitte. Sinirlerimin bozulmasını istemedim. Sinirlenmek bana iyi gelmez bilirsin."

Benet bağırdı. "Şu berbat keki kimin yiyeceğini sanıyorsun?"

Odadan fırlayıp, merdivenlere koştu. Arkasından ağlamaya başlayan Mopsa'nın burun çekişlerini ve hıçkırıklarını duyabiliyordu. Arkasına bakmadı. Merdivenleri tırmanırken beyninin içinde bir ağırlık hissetti, şakakları zonklamaya başlamıştı. Mopsa'nın odasının önünde durakladı, yarı aralık kapıdan görünen komodinin üstündeki fotoğrafa baktı dikkatle. Edward'ın fotoğrafıydı. Mopsa Edward'ın fotoğrafıyla ne yapıyordu? Benet, onda Edward'ın bir fotoğrafı olduğunu bile bilmiyordu. Bir vesikalık resmin büyütülmüş, bulanık bir kopyasıydı.

Çatı katına çıktı, James'in yatak odasına girdi. Karyola, boş yatak hâlâ oradaydı. Bu odada bir zamanlar bir çocuğun yattığını ele veren başka bir iz kalmamıştı. Pencereden görülen gölün öbür kıyısındaki çam sırası, yeşil bir şerit halindeki fundalık, düz, beyaz, engin gökyüzü hâlâ yerli yerindeydi. Kendini odasına kapattı. Edward'a James'e olanları söylese miydi? Bir anlamı var mıydı? Edward bir kez görmüştü onu, iki günlükken. Hastaneye gelmiş, James ve Benet'i görmüş, ne söyleyeceğini bilememişti.

"Beni hiçe saydın" diyebilmişti sonunda. Bir anlığına bebeğe yönelen bakışlarını hemen kaçırmıştı.

"Gelmesen daha iyi olurdu Edward, gelmemeliydin."

Kendi davranışı da onunki kadar kötüydü. Onu kullanmıştı. Yanlışlık buradaydı. Onunla evlenmeye ya da birlikte yaşamayı sürdürmeye niyeti olmadığı halde, ondan çocuk yapması yanlıştı. Fakat o sıralar böyle düşünmüyordu; o sıralar basit, hatta ahlakî bir şey olduğunu düşünüyordu. Kararını verip, bebeğini kucağına aldıktan sonra bile Edward'ın onu çok heyecanlandıran güzelliğini inkâr edemedi. Neden sadece bu bana yetmesin ki, diye düşünmüştü, biliyorum başka bir şey yok artık, başka bir duygu yok... Yeryüzü, sadece güzel oldukları için kadınlara bağlanan erkeklerle doluydu. Neden durum tersine dönmessin, onun için de böyle olmasındı?

Edward yatağının kenarına oturup bir kez daha evlenme teklif etmişti. Hayır, demişti, hayır yapamazdı, yeniden aynı soruyu sormamasını rica etti, imkânsızdı, ikisi de mutsuz olacaktı, üçü de mutsuz olacaktı. Edward ayağa kalkmış ve gitmişti. Benet onu bir daha görmemişti.

Mopsa nasılsa onun fotoğrafını bulmuş, çerçeveletmiş, yatağının kenarına koymuştu. Kendi oğluymuş gibi. Neden önemsiyordu? Mopsa'nın James'in ölümünü herhangi birine söylememiş oluşunu neden önemsiyordu? Hiçbir şeyin önemi yoktu artık?

Gördüğü rüyaları, görürken rüya olduğunu bilmediği, gerçek olduklarına inandığı rüyalarını anımsadı. Belki bu da bir rüyaydı; uyanacak ve hayatının en korkunç kâbusunu görmüş olduğunu düşünecekti. Sadece bir kâbustu. Uyandığında geçmiş olacaktı... Sabah olduğunda, James yan odada onu bekliyor olacaktı...

Yeniden James'in odasına girdi, Mopsa'nın düzelttiği boş yatağa baktı. Çocuğumun boş bıraktığı odayı şimdi acı doldurmuş, onun yatağında yatan, bana eşlik eden acı...

Ertesi gün, girişteki masanın üstünde Mopsa'nın bıraktığı notu buldu. "Constance Fenton'la yemeğe çıkıyorum, dört gibi döneirim." Mopsa, başka gün olsa not yazmayı akıl etmezdi. Eder miydi acaba? Masanın yanındaki küçük çöp sepetinin içi, üzeri karalanıp atılmış kâğıtlarla doluydu. Benet kâğıtları açıp okumaya başladı. Hepsi de Mopsa'nın bıraktığı notlardı, günlük notlar... "Hastaneye gidiyorum..." "Kayıt yaptırmaya gidiyorum..." "Sims & Wainwright'ı görmeye gidiyorum." Benet, Sims & Wainwright'ın kim olduklarını bilmiyordu, bilmesine de gerek yoktu. Duygulanmıştı, kendini suçlu hissetti. Mopsa her evden ayrılışında bir not bırakmış, döndüğünde hepsini de bıraktığı gibi bulmuş, buruşturup sepete atmış, sabırla okunacaklarını bekleyerek yenisini yazmıştı, demek ki!

Mopsa'nın çalışma odası olarak adlandırdığı odanın kapısını açtı. Başka hangi isimle adlandırılabilirdi ki ? Burada yazmayı planlamıştı, işlerini buradan yürütecekti. En son hatırladığı, kitaplarının hepsini döşemenin üzerine yığmış olduğuydu, bir daha da odanın kapısını açmaya fırsat bulamamıştı. Şimdi kitaplarının raflara dizilmiş olduğunu görüyordu, Mopsa toparlamıştı. Bir sistem gözetmeksizin, gelişigüzel yerleştirmişti kitapları, bir kısmını ters koymuştu hatta. Daktiloya yerleştirdiği boş kâğıt Benet'i çalışmaya davet eder gibiydi. Benet bundan böyle yazmak için güç bulabilecek miydi ? Bunu düşünmek bile zor geliyordu ona. Kendisi bunca çöküntü içindeyken, başkalarının duygularını kâğıda aktarabilmeyi nasıl umut edebilirdi ?

Zemin katta, pencerenin kenarındaki sandalyeye oturdu. Sokaktan önce bir kadının, sonra köpeğini zincirinden çekiştiren bir çocuğun geçişini izledi. Bir şeyler yapma ihtiyacındaydı, yerinden kalktı, mutfığa geçip çay yaptı. Kendisini oyalayacak bir şeyler bulmalıydı. Peki ama nereye kadar ? Ne için ? Ömrünün geri kalanını nasıl geçirecekti, neyle dolduracaktı, yaşamasının ne anlamı kalmıştı ? Üzerine ceket alıp evden çıktı, fundalığa kadar yürüdü. Acı bir rüzgâr çarptı yüzüne, hava soğuktu. Burası yeryüzündeki hiçbir kirliliğin, sisin, dumanın erişemeyeceği kadar uzak bir yerdi sanki; gök berrak maviydi. Londra evlerinin çatıları, sivri kuleler, cam üzerine çizilmiş resimler kadar berrak, biraz buğulu ufkun maviliğine karışmış, karşısında uzanıyordu. Highgate üzerinde ve kuzeyde, karanlık, yağmur yüklü bulutlar vardı. Geri döndü.

Telefon üç ya da dört kez çalmıştı. Cevaplamadı. Bir parça ekmeğin üzerine tereyağı sürdü, yarım elma yedi. Daha fazlasını yerse midesinin kabul etmeyeceğinden korktu. Sonra pencere kenarına dönüp eski yerine oturdu. İan Raeburn'ın verdiği uyku haplarını atmamış olsaydı keşke. Oturduğu yerde James'i düşündü; düşünülecek başka bir şey, başka birisi yoktu. Kitap yazmış, çocuk sahibi olmuştu ve çocuk ölmüştü, o halde artık yazmayacaktı. Başka birinin başına gelen korkunç bir şey gibi düşündü James'in ölümünü; o birinin kendisi olduğuna inanmak istemedi, öyle korkunçtu ki ! Fakat olmuştu. O bir başkası kendisiydi, olan ona olmuştu.

Yukarıdan, pencerenin ardından, parke yolun karşısına yanan arabasının sesini duydu. Arabasının sesini tanırdı. Mopsa dönmüştü. Saat üçe geliyordu.

Kapıya çıkmadı. Gelen Mopsa'ydı sadece. Ön kapı kapandı, holden ayak sesleri geldi. Bir dakika önce Benet artık hiçbir ar-

zusunun kalmadığını düşünürken, şimdi Mopsa'nın yanında olmamasını, evine dönmesini, onu yalnız bırakmasını diliyordu bütün kalbiyle. Büyük iyilik yapmıştı, tam bir anneye yaraşır şekilde davranmış, bütün annelerin yapacağını yapmıştı, yine de gitse daha iyi olurdu. Daha iyi olmasa bile daha az kötü, daha az acı verici olurdu.

Mopsa odaya girdi. Bir çocuğun ellerinden tutuyordu, küçük bir oğlanın... Budalaca bir soru sordu. "Uyuyor muydun, Brigitte? Seni uyandırdık mı?"

Benet'in gözleri çocuktaydı, James'in ölümünden bu yana, sokaktan köpeğiyle geçen çocuktan sonra gördüğü ilk çocuktur.

"Kim bu?" Kendi sesi, odanın diğer köşesinden yabancı bir ses gibi yankılandı.

"Onu sevmedin mi?" diye sordu Mopsa.

Duyduğu en saçma soruydu. Anlamsızdı, bir çocuk için değil, bir köpek için sorulabilecek bir soruydu.

"Kim o?"

Mopsa ürkek bir ifade takınmıştı. Yüzüne o açık göz, telaşlı hayvanî ifade yerleşmişti yine. Çocuk Mopsa'nın elini bırakmamıştı hâlâ. En fazla iki yaşında görünüyordu; belki de James'in yaşındaydı, fakat ondan daha büyük ve tombuldu... İçi beyaz sunî kürklü, pamuklu, kırmızı renkli kirli kabanının altına kaba pamuklu kumaştan mavi tulum, yeşil-kahverengi çizgili çoraplar ve kırmızı plastik sandalet giydirilmişti... Gür saçları, beyaz denecek kadar açık sarıydı. Yanakları al al, yüz çizgileri kabaydı... Burnu dikti, dolgun dudaklarının kıvrımı hüznü bir ifade veriyordu yüzüne. Şimdiden yetişkin bir erkeğin yüz çizgilerine sahipti. Gördüğü en çirkin çocuktur.

"Barbara Lloyd'un oğlu" diye kekeledi Mopsa.

"Barbara Lloyd'u tanmıyorum."

"Tanıyorsun Brigitte. Sana anlattığımda anımsayacaksın. Kızlık soyadı Fenton'dı, Constance Fenton'ın kızı Barbara. Evlenip Lloyd soyadını aldı, kocası bilgisayar işinde çalışıyor. Evleri bitinceye kadar Constance'in yanında kalacaklar."

Benet nihayet anımsayabildi. Barbara Fenton'ı görmüştü herhalde, eskiden, binlerce yıl önce... Hiç konuşmamışlardı, ama onu tanıyordu; her şey iyi giderken, mutluyken, James hayattayken, henüz Mopsa için kaygılanacak kadar budala olduğu zamanlarda Constance'i aramış, önce Barbara çıkmıştı telefona. Sonra telefona gelen Constance kızı, damadı ve torunuyla birlikte oturduklarını söylemişti...

“Burada ne işi var? Neden senin yanında?”

“Bir süreliğine ona bakabileceğimi söyledim. Başka çareleri yoktu.”

Küçük oğlan elini Mopsa’nın elinden kurtardı. Yabancı bir evdeydi, meraklı gözleriyle çevresini taradı, Benet’e baktı, Mopsa’ya baktı, yüzüne bütün çocukların yüzündeki yalın, şeffaf ifade yerleşmişti. Dudaklarını büzdü, ağlamaya başladı.

“Canım, canım” dedi Mopsa. “Canım.” Kendi kendine konuşur gibiydi. Kollarını uzatıp, çocuğu kucağına aldı. Çocuk Mopsa’nın kollarından kurtulmak için çırpınıyor, çığlıklar atıyordu.

Benet yukarıya odasına çıktı...

Aşağıya indiğinde hava kararmıştı. Arabasının yerinde olup olmadığını merak etti. Oradaydı. Oğlan da oradaydı, James’in yemek sandalyesinde oturuyordu. Masada Mopsa’nın yapıp önüne koyduğu yağda yumurta ve ekmek vardı, parmaklarını ve kaşığı kullanarak yemeye çalışıyordu yemeğini. Mopsa bir bardak çay alıp, çocuğun yanına oturmuştu.

“Onu eve götürmenin zamanı geldi artık, değil mi?”

Annesi bir şeyleri gizlemeye çalışır gibiydi. Annesini tanırdı. Kaygılı, gergin bir ifade vardı yüzünde.

“Neyse! Onu neden getirdin buraya?”

“Ona bakacak birine ihtiyacı vardı. Yanında kalacağı hanım, vaftiz annesi, düşüp bacağını kırmış.”

“Bir annesi, bir babası ve anneannesi var, öyle değil mi?”

“Tatile çıkacaklardı. Haftalar öncesinden rezervasyon yaptırmışlar.”

Benet ürperdi. “Anne, hangi tatil? Ne demek istiyorsun? ‘Yanında kalacağı’ derken ne kastediyordun?”

Mopsa kekeledi. “Vaftiz annesinin yanında kalacaktı.”

“Tamam, bunu duydum. Buraya kalmaya geldiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

Mopsa dudaklarını ısırdı. Evet derken, yüzünde, yaramazlık yapmış gibi yarım bir gülümseme belirmişti. Benet’e yan yan baktı. Çocuk iştahla yumurtasını yiyordu yemeğini sevmişti anlaşılan.

“Kasım ayında tatile nereye gidilir?”

“Kanarya Adaları’na” dedi Mopsa.

Benet gözlerini kapatıp, sandalyenin koluna tutundu. Ona kadar saydı içinden. Sonra gözlerini açıp Mopsa’ya sordu. “Yani, Kanarya Adaları’na gittiklerini ve orada kaldıkları sürece bu çocuğa bakacağını mı söylemeye çalışıyorsun? Bunu gerçekten önerdin

mi ? Ne kadar sürecek ? Bir hafta mı ? Birkaç gece mi ?”

Mopsa’nın belli belirsiz titreyen dudaklarından fısıltıyla, “Bir hafta” sözü döküldü.

Benet anlamadan, dik dik Mopsa’nın yüzüne bakıyordu. Bu olanaksızdı. İnsan, nasıl Mopsa gibi olabilirdi ? Ona hiç alışamayacak, onu hiç kabullenemeyecek, hiç anlamayacaktı. Bütün bunları nasıl yapabiliyordu ? Bir yandan her şeye yetişen, şefkatli, dikkatli ve sorumluluk sahibi biri olurken, diğer yandan nasıl böylesine acımasızca duyarsız, düşüncesiz ve zalim olabiliyordu ? Öz kızı kendi çocuğunu kaybetmişken, şu çocuğu, aynı yaştaki şu oğlanı buraya nasıl getirmişti ? Nasıl yapmıştı bunu ? Bir insan, bunu nasıl yapabiliirdi ?

Annemden nefret etmemeliyim...

Mopsa çocuğun boynuna önlük bağladı. Bir biberona süt doldurdu. Çocuk ellerini uzatmış, anlamsız sesler çıkarıyordu. Tam hantal Barbara Fenton’a yaraşır bir çocuktu. Benet Barbara’nın kaba, keskin hatlarını çocukta görebiliyordu. Mopsa yeniden konuşmaya başladı, Constance Fenton ve Lloyd’ların içine düştükleri durumun ayrıntılarını anlatmaya başlamıştı. Kendilerini tatilden vazgeçmeye, ucuz tarifeli bir uçuş için ödedikleri parayı gözden çıkarmaya hazırlamışlar... Onlara gittiğinde Barbara ağlıyormuş... Beş yıldır hiç tatil yapmamış, ilk kez bir fırsat çıkmış bunun için ve... Mopsa ne yapardı ? Bunu istememişti, düşüncesinden bile ürkmüştü, fakat Constance’a borçluydu, eskiden kendisine çok büyük iyiliğinin dokunduğunu Brigitte de biliyordu. Düşüncesiz oluşundan değildi, Benet’in neler hissettiğini biliyordu elbette. Fakat Benet yukarıda, kendi odasında olacaktı öyle değil mi ? Ev yeterince büyüktü. Çocukla karşılaşmayacaktı bile belki. Her şeyi Mopsa tek başına yapacaktı, çocuğu kendi odasında uyutacak, dışarıya kendi çıkaracaktı...

Benet ayağa fırladı. Telefon rehberinin E-K cildini buldu. Bayan Constance Fenton, Harper Hattı, No: 55, NW9.

“Ne yapıyorsun Brigitte ?”

“Bayan Fenton’ı arayıp, üzgün olduğumuzu, ancak çocuk bakıcısı olmadığımızı, torununu yarım saat içinde evine bırakacağımızı söyleyeceğim.” İlk rakamı çevirmişti bile.

“Evde değiller, bu saatte yola çıkmış olacaklardı.”

“Sana inanmıyorum anne.”

Zilin sesini dinledi. Öfkelenmeye başlamıştı. Sonunda farklı bir duygu hissedebiliyordu, buna şükretmeliydi. Telefonun zili çalmaya devam etti. Cevap veren yoktu. Mopsa haklıydı, gitmişlerdi.

Çocuk yemeğini bitirip sandalyesinden inmişti, yüzünde yemek artıkları vardı. Odada dolaşüyor, yapacak bir şey aranıyordu. Burası ona göre değildi, oyuncaklar yoktu, kitaplar yoktu, boya kalemleri yoktu, televizyon yoktu. Mutfığa geçti, dolaplardan birinin kapağını açtı. Durakladı, müdahale edip etmeyeceklerini anlamaya çalışırcasına dönüp, arkasındaki yüzlere baktı. Sonra dolaptakileri yere dökmeye başladı; bir tava, bir tava daha, bir kevgir, bir süzgeç...

“Ben dışarı çıkıyorum” dedi Benet, “Fundalığa yürüyeceğim.”

“Zifirî karanlık Brigitte, güvenli olmaz.”

“Mesele değil. Öldürülürüm belki.”

Herhangi bir gün olsa, Mopsa'nın yüzünü böylesine değiştiren, onu böylesine titreten, elleriyle büzülmüş ağzını gizlemesine neden olan bir şey söylediği için hemen pişman olurdu. Şimdi umursamadı. Ay yuvarlaklığını yitirmeye başlamıştı, hava açıktı. Benet temiz, serin havaya bıraktı kendini...

Ertesi güne kadar çocuğun ismini sormadı. O bir çocuktuk, onun evindeydi, olanların hiçbiri onun hatası değildi. Çocuğu görecekti ve ara sıra, olabildiğince az onunla birlikte olacaktı. İsmi- nin ne olduğunu artık öğrenmeliydi.

Mopsa'nın yüzünde aptal bir ifade vardı. Cadı ya da ürkek tav- şan değil, budala köylü ifadesi. Sinsi bir gülümseme yerleşmişti yüzüne.

“Bilmiyorum.”

Mopsa ve çocuk dışarı çıkmışlardı. Çocuğu arabaya bindirip bir yerlere götürmüştü. Benet, çocuğun arabanın arkasındaki James'in koltuğunda oturduğunu düşünmeden edemedi. Neyse ki gözleriyle görmemişti. Gün ışığında dışarı çıkmayacaktı artık. Hava karardıktan sonra evet, ama gündüzleri değil... Alışverişe gitmişler, aldıkları şeyleri yüklenerek dönmüşlerdi, artık ne al- mışlarsa.. Mothercare ve Marks & Spencer torbalarının içindeydi hepsi. Mopsa'nın ismini bilmediğini söylediği çocuk, kirli kır- mızı kabanını çıkarıyor, sandaletlerinin bağlarını çözmeye çalışı- yordu.

“Evet, biliyorsun” dedi Benet. Sesinin bir psikiyatri hemşiresi- ninki gibi çınladığını düşündü. “Elbette ismini biliyorsun.”

Mopsa, çocuğun sandaletlerini çıkarmasına yardımcı olmak için yere çömelmişti. Başını kaldırıp Benet'e hilekâr, sinsi, gizem- li bir bakış fırlattı. Vermeye niyetlendiği cevaba Benet'in tepkisi- nin ne olacağını biliyormuş gibiydi. Çocuklarını Mopsa'ya eman- net edebildiklerine göre, Constance Fenton ve kızı nasıl insanlar- dı acaba? O bir deliydi. Bunu görmüyorlar mıydı? Bir çocuğun sorumluluğunu üstlenebilecek biri değildi o. Constance Fenton bunu biliyordu, Mopsa'nın geçmişini biliyordu. Bu koşullar altın-

da Mopsa'nın çocuğa bakmasına nasıl izin verebilirdi? Durumu ayrıntılarıyla düşünmek zorundaydı.

"Hadi anne. Çocuğun ismi ne?"

"James."

Benet sustu. Üst kata çıktı. Ağlamadı. James'in öldüğünü söylediklerinden beri ağlamamıştı. Ağlamak yeterli değildi, böyle büyük bir acıyla kıyaslanamayacak kadar basit bir tepkiydi.

İkinci kez söylemek zorunda kalmışlardı. Ian Raeburn'ın sözlerinin ardından bayılmış, kendine geldiğinde Raeburn'ı ve bir hemşireyi başında bulmuştu. Her şeyi en başından anlatmışlardı. James'in soluğu anestezi uygulanmadan önce kesilmiş... Soluk borusu tamamen tıkanmış. Keşke Bay Drew yarım saat önce acil durum önlemlerine başvurmuş olsaymış, fakat hasta çocuk olduğunda bu yola pek başvurulmazmış... keşke sunî teneffüsün yeterli olmayacağını önceden kestirebilselermiş... keşke, keşke...

"Haklarında ihmalkârlıktan dava açmalısın" demişti Mopsa.

Fakat ihmalkârlık söz konusu değildi; sadece şanssızlık, sadece bir zamanlama hatası... Üstelik böyle bir hareketle ne elde edecekti? James'i geri getirebilecek miydi? Yoksul değildi, para elde etmek, avunmak ya da öç almak gibi dertleri yoktu. James'i geri istiyordu ve hiç kimse onu geri veremezdi.

Yatağa uzandı, Mopsa'nın söylediklerini, sinsice gülümsemesini, titreyen dudaklarını, duyarsızlığını, insafsızlığını düşündü. Annemden nefret etmemeliyim, ona katlanmalıyım, onu anlamaya çalışmalıyım, diyordu. Akıllı biri deliliği nasıl anlayabilirdi? Onu gördüğü ilk gün Mopsa'nın "tedavi olduğu"nu, hatta durumunun bir parça düzeldiğini nasıl düşünebilmişti?

Bir süre sonra oturdu, telefona uzandı ve Constance Fenton'ın numarasını çevirdi. Öyle çok çevirmişti ki, artık ezberlemişti. Mopsa'nın söylediklerinin çoğuna inanmak içinden gelmiyordu. Mopsa onun için hoş olmayan bir durum söz konusu olduğunda, gerçeği söylemenin huzursuzluk yaratacağı endişesine kapıldığına yalan söylerdi. Yalanlar yaşamı pürüzsüz kılar... Hiç zorluk çekmezdi Mopsa yalanlar bulmakta. Benet, Fenton'ların Kanarya Adaları'na gitmeleri hikâyesinin tamamen uydurma olduğu kanısındaydı. Kanarya Adaları'nda bir hafta yerine, Blackpool'da üç gün geçireceklerdi belki de. Hiçbir yere gitmemiş de olabilirlerdi. Telefon çaldı, çaldı... Belki de gitmişlerdi –bu en kötü olasılıktı– bir haftalığına değil, birkaç günlüğüne... Telefon çalmaya devam ediyordu. Benet ahizeyi yerine koydu.

Çocuğu Mopsa'ya bırakmanın yanlış olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Çocuğun orada kalacağını, misafirliğinin bir hafta süreceğini anladığında ilk aklına gelen, evden ayrılıp bir otele yerleşmek olmuştu. Hâlâ da düşünüyordu, fakat artık ciddi olarak değil. Sorumsuzca davranmış olurdu. Mopsa'yı bırakamazdı, çocuğu Mopsa'ya emanet edemezdi. Çocuğun varlığı huzursuzluk veriyordu, evet, doğru... Ama çocuğu Mopsa'ya, Mopsa'yı çocuğa bırakmak da aynı şekilde huzursuz edecekti onu. Kuzeniyle birlikte yemek odasına kilitlendikleri, kapının ve pencerelerin arkasına eşyaların yığıldığı, bıçakların çıkarıldığı günün anısı belleğinde hâlâ canlı ve keskindi.

Mopsa çocuğa yeni giysiler giydirmişti. Daha doğrusu farklı giysiler. Yeni görünüyorlardı. Bu yaşta bir çocuğun, bu kadar şişman olması şaşırtıcıydı. Mavi kadife tulumu bebek önlüğünün kaba çizgilerini taşıyor. Bir zamanlar James'in olan, Mopsa'nın düne kadar saklamış olduğu küçük hasır sandalye de, yemek sandalyesi gibi bulunup çıkarılmıştı ortalığa. Çocuk sandalyeye kurulmuştu. Bundan sonra ne gelecekti peki? Benet bir an için koptuğunu, bir kenarda duran tarafsız bir seyirci olduğunu hissetti. James'in oyuncakları... Onun giysileri... Sırada ne vardı?

"Jay" dedi oğlan. "Jay. Jay içmek ister."

Demek konuşabiliyordu, demek adı James'ti. Pekâlâ, James sevilen bir isim, oldukça yaygın bir isim. James adında binlerce çocuk vardı. Mopsa, içinde elma suyu olan biberonla koşturarak geldi. Neyse ki biberon James'in değil, Mopsa almış olmalıydı. James hiç biberon kullanmamıştı. Benet'in önlükten gözlerini uzaklaştırmasına neden olan züppelik, bu erkeksi, şişman, meme emen görüntüden de irkilerek başını çevirmesine neden olmuştu.

Elma suyunu bitirdiğinde çocuk, en sevdiği oyuna, mutfak dolaplarını karıştırma işine geri döndü. Bütün dikkatini işine vermiş, kaşlar çatık, dudaklar sıkılmış kapalı kavanozları, tavaları, kâseleri, kap kacağı dışarı çıkarıyor, onları ölçüp biçiyor, birini diğerinin içine koyuyor, çıkarıp yerine öbürünü koyuyordu. Sonunda bir yumurta çırpıcısı buldu, sapını döndürdü, ağzını aşağıya getirdi ve başını kaldırıp, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle Mopsa'ya baktı.

"Senin uyku haplarından bir tane alabilir miyim?" diye sordu Benet Mopsa'ya. "Benimkileri atmıştım."

Mopsa haplarının odasında, komodinin üstünde olduğunu, oradan alabileceğini söyledi. Edward'ın fotoğrafının arkasında

duran Mogadon ile Valium kutusunun arasındaki Soneryl şişesini buldu Benet. Edward'ın yüzüne baktı, kararlı ve mesafeli bir ifade vardı yüzünde. Zeki, duyarlı ve yakışıklıydı. Olağanüstü şeyler hissettiği, düşündüğü, söylemek üzere olduğu hissi veriyordu insana. Durgun ve suskun güzelliği gizemli bir hava veriyordu ona. Oysaki bu görüntünün altında pek az şey vardı, sıradan bir ruh gizliydi. Bunu anlamak için üç yıl harcamıştı Benet, düşünmek bile acı veriyordu.

Soneryl'i erkenden alıp, uzun bir uykuya daldı. Çocuğun neredede uyuyacağını merak etmemişti. Evde beş yatak odası vardı ve Mopsa'nın odasında ikinci bir yatak daha... Mopsa çocuğu gezmeye götürmüştü, James'in arabasına oturtarak tabii.

Ertesi gün Mopsa, sabah erkenden, Royal Eastern Hastanesi'ne yeni testler için gidiyordu. Benet'e, üç saatliğine çocuğa bakıp bakamayacağını sordu. Benet böyle olacağını, er geç olacağını tahmin etmişti.

"Seçme şansım yok, var nu?"

Mopsa yorgun görünüyordu. Göz kenarlarında yuvarlak torbalar oluşmuş, avurtları çökmüştü... İki yaşında bir çocuğa bakamayacak kadar yaşlanmıştı tabii. Bütün gece uykusuz kalmıştı belki, belki de çocuk geceleri uyanıp ağlıyor, annesini arıyor, Mopsa'yı uğraştırıyordu. Onun için üzülecek hali yoktu, kendinden başka kimseye acıyacak hali yoktu.

Çocuk yine kaba pamukludan tulumunu, kırmızı plastik sandaletini giymişti. Benet bundan çirkin bir çocuk ayakkabısı görmedim, diye geçirdi içinden. Barbara Lloyd nasıl biriydi, sahi? Çocuk merdivenleri inip çıkıyordu. Sandaletleri hareketini engellemiyordu anlaşılan, dört basamak tırmanıyor, sonra kayarak aşağıya iniyordu. Çok az konuşuyordu, anlamlı cümleler kurma gayreti içinde değildi. Bir şey istediğinde, gerçekten istediğinde, üçüncü şahıs zamirini kullanıyor, ben yerine Jay diyordu. James, Jim ya da Jem demiyor, Jay diyordu. Kendiyleydi hep, kendi kendine yetebilmek gibi olağanüstü bir yeteneğe sahipti... Benet pencere kenarındaki sandalyesinde otururken onun hiç sorun olmadığını teslim etmek zorunda kaldı.

Çocuk yarım saattir kayıptı, nerelerdeydi acaba? İsteksizce yerinden kalkıp, üst kata çıktı. Çalışma odasında buldu onu. A4 kâğıtların olduğu yarı dolu kutuyu açmış, içinden bir tomar kâğıt çıkarmış, mavi keçeli kalemle üzerlerini karalamakla meşguldü. Yere oturmuş, kâğıtları önüne yaymış, Benet'in günlüğünün sert cildine yaslanmıştı. Kazayla mı, yoksa bilerek mi yapmış söyle-

mek güçtü, ama akıllıca bir şeydi yaptığı. Elleri, kolları, tulumu, günlük, mürekkebe bulanmıştı... Ama kâğıtların üzerinde basit karalamalar değil, ne olduğu anlaşılabilir resimler vardı; bir erkek, bir kadın, bir ev, köprü benzeri bir şey...

Benet resimlerden birini eline alıp inceledi. Büyülenmişti. Ancak altı yaşında bir çocuğun yapabileceği resimlerdi bunlar. Duvarında eller ağacının asılı olduğu odayı, o odada oynayan çocukların çizgilerini anımsadı Benet. Odayı anımsadığında acı bıçak gibi böğrüne saplandı, resim elinden kaydı, yumrukları sıkıldı...

Çocuk, "Jay içmek ister" dedi, keçeli kalemin ucunu kapatmaya çalışıyordu.

Kalemi Benet kapattı. Çocuğu kucağına aldı, bilerek değil, alışkanlıkla... Ne yaptığını fark ettiğinde midesi kalktı, hemen yere bırakmak istedi çocuğu, fakat yapamazdı. Bir bireydi o, hisleri vardı, olanların hiçbirisi onun suçu değildi. Kucağında çocuk, üst katın merdivenlerini tırmandı, biberona elma suyu doldurdu.

Mopsa döndüğünde Benet, televizyon kiralamaya karar verdiğini söyledi. Çocuk, belli ki, televizyon izlemeye alışmıştı. Eve ilk geldiği gün o da, Mopsa gibi, odada dolanarak, televizyon aranmıştı. "Senin de işin hafıflemiş olur böylece" dedi Mopsa'ya.

Mopsa neden heyecanlanmamıştı? Hoşnut olduğunu gösteren bir tepki ummuştu ondan, hatta hemen arabaya atlayıp, almaya gitmesini beklemişti. Mopsa yorgun görünüyordu, dışarıda çok kötü şeyler gelmişti sanki başına, bakışları ürkek, hareketleri tutuktu. Onu böyle ürküten, hastanedeki testler değildi herhalde. Söylediği kadarıyla basit işlemlerdi bunlar. Mopsa yüzünü buruşturdu.

"Sen televizyon sevmezsin."

"Ben izlemeyeceğim. Oturma odasına koyarız, senin küçükle birlikte izlersiniz."

Mopsa tepki vermedi. Bu konuyu kapattılar. Ama Mopsa unutmamıştı; Kilburn'daki kiralama merkezine gidip, televizyonu aldı, oturma odasına, hâlâ açılmamış kolilerin arasına yerleştirdi. O gün dört buçukta, Mopsa ve çocuk televizyonun karşısındaki kanepeye kuruldular. Mopsa eline bir bardak çay aldı, çocuk da bardakta elma suyu. Benet oturma odasının açık kapısının önünden geçerken onlara baktı, fakat içeriye girmedi.

Sonradan, kiralık televizyonun gelişile başlayan olaylar zincirini kaydetti. İçinde yaşadığı zavallı hapisane ile televizyonla gelen keşif, sersemleme, korku zamanı arasına kesin bir çizgi çekmişti. İlk bir iki gün olağandışı bir gelişme olmamıştı. En azından

olanların televizyonla bir ilgisi yoktu.

Mopsa'nın kanepenin bir köşesine büzülmüş, gergin, cadı benzeri, zayıf resmi, ince ince işlenmiş bir akik gibi taşlaşmış halde uzun süre kaldı Benet'in belleğinde. Günler boyunca Mopsa, o kanepenin bir ucunda, her zamanki donuk, gergin, her an fırlamaya hazır haliyle oturmuştu. Yanında da küçük oğlan... Esnek kadife rahat giysisinin içinde, bir köpek yavrusu kadar sevimli, başparmağını ağzına almış, diğer eliyle mavi seramik bir kupayı sıkıca kavramıştı. Sonradan Benet, bu imgeyi, ümitsizlik zincirinin son ya da korku zincirinin ilk halkası olarak değerlendirdi.

O gece, Soneryl almadan uyudu. Rüyasında eller ağacını gördü. James'le birlikte fundalıkta yürüyüşe çıkmışlardı... Benet James'in boş arabasını itiyor, James yanında elinden tutmuş yürüyordu... Gerçekte fundalığa birlikte hiç gitmemişlerdi; fakat bu bir rüyaydı. Toprak bir yoldan düzlüğü geçtiler, fundalığın başka bir ağaçlık kısmına girdiler. Aydınlık, sıcak bir gündü, bütün ağaçlar yeşil taze yapraklarla donanmıştı. Koruluğun merkezine geldiklerinde, tam ortadaki ağacın, yaprak yerine eller açtığını gördüler; kırmızı tırnaklı eller, eldivenli eller, kemik eller, zırhlı eller...

Ağaç James'i kendinden geçirdi. Yanına koştu, kollarını gövdesine sardı. Ağacın en alttaki dalında duran eli yakalamaya çalıştı. Benet oğlu için bir el koparmak istedi; bir hanımefendinin beyaz, elmas yüzüklü elini koparmak için ağaca yaklaştı... Derken James ağlamaya başladı, sesi rüyayı sardı, parçaladı... Ağaç bula-nıklaştı, gün ışığı karardı... Benet uyandı. Yatağın dışındaydı. Ayağ-a kalkmış, James'e gidiyordu.

Odanın boş olduğunu görmeden, anımsadı. Bedeni acıyla kıvrandı. Bir an için gözlerini kapattı, kendini toparladı ve ağlama sesinin geldiği Mopsa'nın odasının yanındaki odaya indi. Oda karanlıktı. Çocuk ışık yandığında ağlamayı kesmişti derhal, Benet onu kucağına alıp sakinleştirdi. Işıktaki uyumaya alıştı mı? Yoksa uyuduğu odaya sokak lambasının ışığı mı düşüyordu?

Gece lambasını yaktı. Yanı başına oturup onu izledi, başparmağı ağzında uykuya dalıncaya kadar bekledi. Çocuğa ilk kez dikkatle bakıyordu; bu yüzde tanıdık bir şeyler vardı, sanki tanıdığı birine benziyordu çocuk. Kime benzediğini çıkaramamıştı, ama tanıdığı birine, yetişkin birine benzediğinden emindi. İnsanlar çocuklardaki "sevimliliği" bir yetiškine benzemeyişleriyle ilişkilendirirler. Küçük çocuklarda güzellik, sevimlilik, görünüşün kişilik içermesiyle değil, ideal bebek görünüşüyle eşdeğerdir. Raffael-

lo'nun kerubileri ile Peter Pan ve Mabel Lucy Atwell çocuklarının bir bileşimidir bu imge. Çocuğun fiziği bu imgeye hiç uygun düşmüyordu. Burnu düz ve iri, çenesi uzun, dudakları dolgun, simetrik kıvrımlı, kaşları halihazırda belirgin düz hatlar çizmişti. Büyüdüğünde nasıl bir erkek olacağını şimdiden görebilirdiniz; keskin hatlı, sarışın, uzun ve iriyan, gülümsemediği sürece çirkin... Tanıdığı yetişkin erkeklerden biri, ya da sarı saçlı, dolgun dudaklı bir kadındı. Constance Fenton değildi. Barbara Lloyd muydu? O olduğunu da sanmıyordu. Barbara Lloyd'u önce hatırlayamamıştı. Şimdi yüzünü bütün çizgileriyle gözlerinin önünde canlandırabiliyordu; kavisli dar bir alın, eğri burun... Belki de babasına benziyordu çocuk, babasını hiç görmemişti. Fakat bu muhakemede bir yanlışlık vardı; çocuk ona görmüş olduğu, tanıdığı birini anımsatıyordu.

Daha fazla uyuyamayacağını anladı. Geceliğinin üstüne bir battaniye alarak çalışma odasına geçti, kitapların arasında, elinde çocuğun dikkate değer çizimleri, sabah olmasını çok da istemeden, sabahı bekleyerek oturdu. Beş gibi kendine çay yaptı.

Yedi buçuğu biraz geçeye kadar hava aydınlanmaya başlamamıştı. Soğuk, gri şafak, bulutlarla kaplı gökten fundalığa, göle, Peace Vadisi'ne ağıyordu. Öyle uzun zamandır gün ışığına hasretti ki... Bir çocuk, bisikletinin sepetindeki kanvas çantasından çıkardığı gazeteleri, evlerin kapılarına doğru fırlatıyordu. Onu izledi. Haftalardır eline gazete geçmemişti.

Çocuk evine çarşamba günü dönecekti, bugünse günlerden pazardı. Tek başına sokağa çıktı. Güney Yakası Fundalığı'na yürüdü. Yeryüzü yeşil ve griydi, ürperten bir hava vardı, kasımın çaresizlik hissiyle doluydu. Gerçek dışı, kendisinden uzak bir dünya da Benet, cam bir fanusun içine hapsedilmişti. Açık bulduğu bir gazete bayiinden bir pazar gazetesi aldı. Gazeteye bakmadan eve döndü. Başlıklarına bile bakmadan zemin kattaki masanın üstüne koydu. Günün ilerleyen saatlerinde ise, koyduğu yerde bulamadı. Mopsa odasına çıkarmıştı herhalde.

Mopsa ve çocuk televizyon seyrediyorlardı. Benet bir süre onlarla oturdu. James varken hiç yapma gereği duymadığı şeyler yapıyordu şimdi: fundalığa yürümek, çalışma odasında oturmak, televizyon seyretmek... Mopsa orada olmasından rahatsız olmuş gibiydi; yoksa televizyon seyretmeyi sevmediği halde seyrettiği için mi rahatsız olmuştu? Tutarsızlık olarak değerlendirmişti bunu belki de. Televizyonda haber başlıkları geçiliyordu. Bittiğinde Mopsa rahatlamış gibi derin bir nefes aldı.

Sovyet lideri Brejnev ölmüştü, haberler bununla doluydu. Benet on dakika kadar televizyonu izledi. Çocuk beyaz bir oyuncak tavşanı kucaklamıştı. Mopsa almıştı herhalde. Dizlerini aralamış, dişlerini farkında olmaksızın tavşana geçirmiş, gözlerini ekrana dikmiş oturuyordu. Benet kalktı, çocuğun odasına çıktı. Odada bir yatak ve küçük bir komodinden başka eşya yoktu. Komodinin çekmecelerini çekti, içlerine baktı; hiçbir şey yoktu, bir yıl önce komodini aldığı günkü gibi bomboş duruyorlardı. Valizi yok muydu bu çocuğun? Küçük çocuklar yolculuğa çıktıklarında, yanlarında giysileri, oyuncakları, diğer ıvır zıvırlarıyla dolu çantalar olmaz mıydı? Şifoniyerin üstünde Mopsa'nın eve getirdiği Mothercare ve Marks & Spencer torbaları duruyordu. Torbalardan birindeki giysiler yeniydi. Mopsa satın almıştı. Diğerinde hiç giyilmemiş, kadife, kahverengi bir pantolon vardı.

Çocuğun kendi giyecekleri Mopsa'nın odasındaydı herhalde. Odaya girdi, her tarafa baktı, fakat çocuk giysileri bulamadı. Aramadığı bir şeyi buldu Benet. Sabah aldığı *Sunday Times*'i... Yatakta, yastıkların arasındaydı... Komodinin çekmecesini açmaya çalışırken yatak örtüsünü kaldırmak zorunda kalmış, o arada gözüne çarpmıştı. Mopsa neden yastıkların altına saklamıştı ki gazeteyi? Tuhaftı.

Gazeteyi eline aldı, alt katın merdivenlerine yöneldi. Çocuğun canhıraş çığlıklarını duyduğunda merdivenleri henüz yarlamıştı. Ölümcül derecede yaralanmış birinin attığı çığlıkları andırıyordu. Benet Mopsa'nın deli gözlerini anımsadı, eşyalarla barikat kurulmuş odayı, bıçakları anımsadı. Koşarak merdivenleri inip, oturma odasına daldı. Televizyon kapalıydı; çocuk önünde dikilmiş çığlıklar atmaya devam ediyor, hıçkırıklarla sarsılıyor, yumrukla- rıyla ekranı dövüyordu.

"Tanrı aşkına mesele nedir?"

"Televizyonu kapatmamı istemedi."

"Neden kapattın?" Benet çocuğun ağlamasına dayanamamış, bağırarak konuşuyordu. Onu kucağına aldı, yatıştırmaya çalıştı. Çocuk, hıçkırarak Benet'in omzuna yasladı başını.

Mopsa cevap vermemişti. Sağır, duygusuz, tasasız ifadesini takınmıştı yine.

"Ne aptalca bir şamata" dedi çocuğa. Kalktı, televizyonu yeniden açtı. Benet Mopsa'nın televizyonu açmadan önce kanalı değiştirdiğini fark etmişti. Şimdi bir tarlada pulluk çeken midillilerin görüntüsü vardı ekranda.

Çocuk Benet'in kucağından inmek için çırpındı. Ekranın karşı-

sına geçti yeniden. Ekranı dokundu, açmaya çalışır gibi, içine girmek ister gibi ya da içindeki bir şeyi bulmak ister gibi ekranın kenarlarında gezdirdi parmaklarını. Benet'e öyle gelmişti belki de. Bir iki dakika sonra vazgeçti; garip, zamanından önce olgunlaşmış küçük erkek yüzü üzgün, teslim olmuş bir ifadeye bürünmüştü. Oturdu. Bu kez kanepeye, Mopsa'nın yanına değil, televizyonun tam önüne, yere oturdu, bir şey bekler gibi dikkatle televizyona dikti bakışlarını.

Benet gazeteyi aşağıya götürdü. Leonid Brejnev'den söz ediliyordu bütün sayfalarda. Benet yurt haberlerini okumak istiyordu oysa, neden bulamıyordu, gazete neden sadece Brejnev'le doluydu? Sonunda anladı. Üçüncü ve dördüncü sayfalar kaybolmuştu. Biri, Mopsa, onları çıkarmıştı.

Neden çıkardığını sorsa inkâr ederdi, biliyordu. Üstelik bunu Mopsa'nın yaptığından yüzde yüz emin olamazdı. Belki de gazete bayiinde kalmıştı; az da olsa böyle bir olasılık vardı. Telefon çaldı. Telefona onun cevap vermesi iyi olurdu, iki haftadır hiçbir telefona çıkmamıştı. Bu kez o cevap vermeliydi, bir yerden başlamak zorundaydı. Mopsa'nın yapamadığını, yapmaktan korktuğunu yapmaya, olanları anlatmaya başlamak zorundaydı.

Arayan babasıydı. Benet nasıldı? Gripten kurtulmuş muydu? Mopsa nasıldı?

"O iyi" dedi Benet, sonra hemen pişman olduğu kinayeli bir edayla ekledi, "Çok yakında evde olacak."

James'i sormamıştı babası. Sormuş olsaydı ne söylerdi? James'i sormadığı için babasına kızdı içinden. James ölmüştü oysaki, sorsaydı ne diyecekti? Yine de sormalıydı, zalimliğinden sormuyordu, sandığından daha büyük bir zalim olduğunu bilmiyordu tabii. Mopsa'ya haber vermek için oturma odasına çıktı. Çocuk hâlâ eski yerinde oturuyordu; atlar gitmişti ekrandan, yerini elinde mikrofona tango yapan bir adama bırakmıştı, çocuk gözünü kırpmadan ekrana bakıyordu hâlâ.

Benet annesinin telefondaki, eskilerin, yirmili yılların genç kızlarına özgü, bir tenis partisinde tanıştığı üniversiteli bir genç ya da bir teğmenle konuşmuşçasına işveli, hırçın, flört eden sesini dinledi. Otuz yıldır evli olduğu erkekle hâlâ flört ediyordu. Kırkıyor, küçük sevinç çığlıkları atıyordu. Benet onu daha fazla dinlemek istemedi, ceketini giydi, başına eşarp bağladı, sokağa çıktı. Tepeye yürüdü, oradan Heath Caddesi'ne indi. High Hill Kitabevi'nin vitrininde *Evlilik Bağı* sergilenmişti. Kapağın tam ortasında kendi fotoğrafı vardı. Hamileyken çekilmiş bir fotoğraf;

fakat üstündeki koyu renk giysinin kıvrımları arasından hamileliği hiç belli olmuyordu.

İki buçuk yıl öncesine dön, dedi kendine, ona hamile kalmadan önceki günlere geri dön. O günlere git. Hamile kalmadın, çocuk doğurmadın. Edward'a, bir bebeğim olacak, demedin, yine de olmayacak, seninle yapamayacağım, bebek hiçbir şeyi değiştirmeyecek, demedin. Düpedüz hoşça kal, dedin ona, Edward bitti, sona geldik... Bebek yoktu, hiç olmadı... Edward olamayacağını söylememiş miydi?

"Sana inanmıyorum Benet. Yalan söylüyorsun. Bunu yapmalıydın, sen bile bunu yapmayacaktın..."

Bir fincan kahve ve sandviç alıp bir köşeye oturdu, çiftler ya da gruplar halinde dolaşan insanları seyretti. Fotoğraftan hamile olduğunun anlaşılmaması tuhaftı. James o fotoğrafın çekilişinden üç ay sonra doğmuştu, ama hamile olduğu anlaşılmıyordu... Bir işaret sanki.

Eve döndüğünde, Mopsa ve çocuk uyuyorlardı. *Sunday Times*'ın kayıp sayfalarını aradı yine, bulamadı. Mopsa'nın yatağının altındaydı büyük olasılıkla.

Mopsa hastaneye pazartesi sabahı ve cuma günü de gitmek zorundaydı. Sabah çocuğu Benet'e emanet edip, dokuz buçukta yola çıktı. Benet çocuğu zemin katta, önüne birkaç yaprak kâğıt koyarak yere oturttu, eline üç farklı renkte keçeli kalem verdi. Çocuğun üstünde kahverengi kadife pantolonu, sarı jarse ceketi vardı, yeni yıkanmış açık sarı saçları güneş gibi parlıyordu. Kendisine Jay, diyordu, ya da daha doğrusu Jye'a daha çok benzeyen bir isim kullanıyordu; meyve suyu içmek istediğini söyledi, bir süre sonra. Londra aksanıyla konuşuyordu.

Barbara Lloyd da mı Londra aksanıyla konuşurdu? Okulu on altısında bırakmıştı, aksanını okulda öğrenmediği kesindi. Kocasının nasıl bir geçmişi olduğunu bilmiyordu. Barbara'yı şımarık ve züppe bulurdu Benet. Belki ona haksızlık ediyordu, ama böyle düşünmeden de edemiyordu. Acı, ümitsizlik, gece yeniden gelip, ıslak giysiler gibi bedenine yapışmıştı.

Telefon çaldığında, çalsın bırak, dedi kendi kendine. Bu saatte babası aramazdı. Arayan Antonia, Mary, Amyas İreland ya da gerçeği söylemek zorunda kalacağı bir başkasıydı muhtemelen.

Çocuk başını kaldırdı, çevresine bakınarak, "Telefon çalar" dedi. "Biliyorum. Duyabiliyorum."

"Çalar, çalar" dedi çocuk yeniden ve telefon zili gibi *zırrr zırrr*

zırrr diye sesler çıkardı.

Benet kendini toparlayarak ahizeyi kaldırdı.

“Sen misin Benet ? Ben Constance Fenton. Annen iyi mi ?”

“Evet. Evet, sanırım iyi. Oldukça iyi. Şimdi evde değil.”

“Dün uğrayacağına yarım ağızla söz vermişti, fakat gelmedi, aramadı da. Çok meraklandık. Evde telefona cevap verecek birileri oluyor genellikle. Ben işe gidiyorum, ama Barbara buradaydı, Christopher’a bakması gerekiyor...”

Benet araya girip onu susturdu. Boğazı kurumuştı, sesi güçlüklerle çıkıyordu. “Torununun adının James olduğunu sanıyordum.”

“Hayır canım. Christopher. Babasının ismini verdik ona, Christopher John.”

“Annem oraya hiç gelmedi, o halde ?”

“Telefonda konuştuk sadece. Fakat onu görmek bizi çok mutlu edecek, müsait olduğunda bizi aramasını istediğimizi ona iletirsen...”

Benet tamam diyerek, birkaç cümle daha etti, bütün gücünün tükendiğini hissetti. Çocuk kırmızı keçeli kalemle çizdiği resimlerine iyice kaptırmıştı kendini. Bu uzaklıktan bile kâğıtların üzerinde bir kadını, bir köpeği, bir ağacı görmek mümkündü. Bayan Fenton’a hoşça kal dedi, alıcıyı yerine koydu, gözlerini kapatıp, parmaklarını saçlarında gezdirerek oturduğu yerden kalkmadı bir süre.

Kalkıp üst kata, Mopsa’nın odasına çıktı, bütün odanın altını üstüne getirdi. Kayıp gazete sayfalarını büyük olasılıkla yanında, el çantasında taşıyordu Mopsa. Çocuğun kırmızı kabanını, onun kendi odasında buldu. Mopsa’nın kabanı yıkamış olduğu anlaşıyordu. Alt kata inerken, merdivenlerin yarısına geldiğinde, tuhaf bir düşünce belirdi kafasında, tamamen akıl dışı bir düşünce. Çocuk kendi kabanını giymemeliydi, kaban onun tanınmasına neden olurdu, kaban onun simgesiydi. O, her kimse artık! Yeniden üst kata giden merdivenleri tırmandı, bütün cesaretini toplayıp, James’in giysilerinin olduğu dolabı açmayı başardı. Kalın kahverengi yün tüvit kışlık bir kaban almıştı ona. James kabanını hiç giyememişti; kış boyunca büyüyeceğini düşünüp bir beden büyüüğünü almıştı. Bunu düşünmemeye zorladı kendini Benet, başardı da. Kabanı asısından çıkarıp, aşağıya indirdi, çocuğa giydirdi. Gazete almaya gidiyorlardı. Nasıl olacağını bilemiyordu. James’in arabasında oturan, onunla aynı yaşta bir çocukla dışarıya çıkmanın onu nasıl etkileyeceğini kestiremedi. Öldürmezdi elbette, öldürmeyeceği ke-sindi. Benet neler döndüğünü öğrenmek zorundaydı.

Çocuk, Benet ve Mopsa aynı anda eve girdiler. Benet dönüşte, tepeye tırmanırken, gazetenin iç sayfalarının birindeki sütunların yarısını okuyup bitirmişti bile. Geçen perşembe, bu haber, iç sayfalarda birkaç sütun olamazdı, diye düşünmüştü, ön sayfada, manşetten verilmişti herhalde.

Mopsa Benet'in kolunun altındaki gazeteyi görmüştü. Ağır adımlarla yaya yolunu geçti, merdivenleri tırmandı; ayağını bastığı yeri özenle seçiyor, soğuk betona değil de kızgın kumlara basarmış gibi yüzünü acıyla buruşturarak yürüyordu. Benet onun için kapıyı tuttu, sonra hızla kapattı. Henüz çocuğa gerçek ismini kullanarak seslenmeyi denememişti.

"Jason" dedi, "ceketini çıkarmama izin ver, Jason."

Mopsa küçük keskin bir çığlık atıp, elini ağzına götürdü. Çocuğun yüzü sevinçle parladı, gülerek Benet'e baktı. O Jason'dı, gülüşü adının Jason olduğunu söylüyordu, nihayet anlaşılmışlardı, niyahet biliyorlardı.

Benet çocuğu oturma odasına götürdü. Mopsa'nın arkalarından geleceğini biliyordu. Gazeteyi açıp, yüksek sesle okumaya başladı.

"Kuzey Londra'da, yirmi üç aylık Jason Stratford'ın Tottenham'daki bir cadde üzerinde kayboluşundan altı gün sonra, bir polis sözcüsü bugün, artık Jason'ın canlı bulunması umudunun zayıflamaya başladığını söyledi. Jason son olarak, Aşağı Winterside'da, Kuzeydoğu Kanalı'nın yakınlarında, 28 yaşındaki annesi Bayan Carol Stratford ve 20 yaşındaki marangoz Barry Mahon'la yaşadığı evlerinin bulunduğu yıkım kararı alınmış bir sokakta görülmüştü.

Bayan Stratford, BBC 1'de, akşam haberlerinden sonra dün, Jason'ın geri dönmesi için çağrı yaptı. 'Jason kendi rızasıyla kimseyle gitmezdi' dedi. 'Yabancılarla alışık değildi.'

"Sokak Rudyard Bahçeleri'ymiş" dedi Benet, Mopsa'ya. Sokağı ona kendisi göstermişti, bunu düşündüğünde midesine sancılar giriyordu. "Geçen çarşamba hastaneden dönerken, sanırım benim geldiğim yoldan geldin. Onu nerede buldun? Bir bahçede mi? Bir dükkânın önünde mi?"

"Bir duvarın üstünde oturuyordu" dedi Mopsa. Sesine dokunaklı bir tını yüklemişti. Yüzünü Benet'in yüzüne yaklaştırdı, dudakları titreyerek "Yapayalnızdı" dedi. "Bir duvarın üstüne bırakılmış. Onu kimse istemiyordu. Yanında bir köpek vardı, şu kocaman siyah dobermanlardan; burnunu uzatmıştı, o da korkmuştu. Öyle çok korkmuştu ki, duvardan düştü, koşup kaldırdım, kucağıma aldım. Kimse yoktu ortalıkta, beni kimse görmedi."

“Gören kimsenin olmadığı anlaşıyor.”

Mopsa elini Benet’in koluna koydu, eli titriyordu.

“Senin için yaptım, Brigitte. Senin için her şeyi yapacağımı söylemişim. Oğlunu yitirdin, ben de sana bir oğul getirdim. James’in yokluğunu gidersin diye sana bir oğul getirdim.”

Jason gittikten yirmi dört saat, belki de daha uzun bir süre sonra, ancak çocuğun kaybolduğunu fark ettiler. Barry'yi en çok çocuğun bu şekilde kaybolması üzüyordu; biri öbürünün yanında, öbürü evde, Carol'ın yanında olduğunu söylüyordu. Polise açıklamakta zorlandıkları şey de bu olmuştu. Barry defalarca anlatmıştı. Karakolda bir odada oturmuş, Başmüfettiş Treddick ve Müfettiş Leatham'ın kâğıtlarını toplayıp, masadan kalkmalarını, onu tekrar yarım saatliğine yalnız bırakmak için odadan ayrılışlarını izlemişti. "Tekrar düşünmeniz için, söylemiş olduklarınıza eklemek isteyeceğiniz yeni bir şey olup olmadığını düşünmeniz için."

Eklemek istediği şeyler vardı elbette, fakat bunları söylemenin daha iyi olduğunu düşünüyordu. Söylediğinde ne yapacaklarını kestirebiliyordu.

"Çocukla iyi anlaşıyordunuz, değil mi?" diye sormuşlardı doğrudan, sıradan bir soru sorarmış gibi. Fakat basit, sıradan bir soru değildi.

"Evet, elbette. İyiydi" demişti.

Bu doğrudu. Fakat zaman zaman ondan kurtulmak istediği de doğrudu. Sürekli olarak değil, bu şekilde değil... Ara sıra, Carol'la yalnız kalabilmek için. İris, Jason'ın geceyi orada geçirebileceğini söylediğinde, Beatie İsadoro parayı beğenip Jason'ı evine kabul ettiğinde çok memnun olurdu. Yan odada bağırان, ağlayan bir ses olmadan Carol'a tek başına sahip olmak istemesi, onun karmaşık çocuk bakımı ayarlamalarına göz yummasına neden olmuştu. Bazen vicdanî rahatsızlık duymuş, ancak bu bir şey yapmasını sağlamaya yetmemişti. O gün Karen İsadoro, annesi ya da İris, her kimse, Jason'ı kaybettiğinde beyni sürekli, bir şeyler yapmalısın, demişti Barry'ye; o ise beynini susturmaya çalışmış-

tı. Bu Jason'ın kayboluşunun sorumlusunun gerçekten kendisi olduğu anlamına mı geliyordu? Öyle olmadığını umut etti, bu şekilde düşünmek istemiyordu. O günü oldukça berrak bir şekilde anımsıyordu. Geçen çarşambaydı...

Ken Thompson ve Barry, Page Fundalığı yakınlarındaki bir dairenin yatak odasına mobilya yerleştiriyorlardı. Evin çevresinin ve içinin harap haline bakarak buna değer olmadığını düşünmüşlerdi; ancak onlar kimdi ki bu soruyu sorsunlar? Para iyiydi. Bugünlerde böyle işler giderek azalıyordu. Birçok kendin yap-kendin tak marketi ortaya çıkmıştı, birçok kendin yap-kendin tak dergisi vardı ortalıkta. Saat biri biraz geçe işi bitirdiler. Fakat Crouch Yakası'ndaki dükkânda, şu garip biçime sokulmak için kesilen aynayı beklemeleri gerekiyordu. Ken işi paydos edebileceklerini, dört civarında gelip aynayı kendisinin yerleştirebileceğini söyledi.

Oradaki işlerinin öğlen gibi biteceğini önceden kestirmiş olan Barry, işinin son kısmını tamamlamaya çalışırken, bir yandan da Jason'ı gezmeye çıkarma planı yapmaktaydı. Bir telefon kulübesinden İsadroları aradı. Telefona ikinci ya da üçüncü oğul olan Dylan çıkmış, annesi ve Karen'ın Jason'ı dışarı çıkarmak üzere olduklarını söylemişti. Barry teşekkür edip, onu altı civarında almaya geleceklerini söyledi. İçi yine tanıdık hislerle dolmuştu, suçluluk ve ferahlama karışımı bir duyguyla, can sıkıcı bir işten kurtulduğumuzda hepimizin hissettiği türden bir duyguyla... Tabii ki ısrarlı davranabilirdi, doğruca Jason'ı almaya geliyor olduğunu, onu parka götürceğini, salıncakta sallayacağını ya da sadece onun yanında olacağını söyleyebilirdi. Fakat söylememişti. Kendini, Jason'ın çocuklarla oynamasının soğukta dolaşmasından daha iyi olduğunu söyleyerek avuttu. Hava gerçekten soğuktu. Yapraklar uçuşuyor, ayaklar altında kaygan bir zemin oluştuyordu. Kasvetli, kapalı bir kasım günüydü.

Barry, öğleden sonra yapacak şey bulamadı. Carol çarşambaları şarap evine gitmezdi. Bütün gün Bayan Fylemon'da çalışır, saat beşte paydos ederdi. Onu almaya karar verdi, evin önünde değil, Fitzroy Parkı'nın tepesinde bekleyecekti. Daha üç saat vardı. Green Sokağı'nı geçip Delphi Yolu'na girdi, oradan da Rudyard Bahçeleri ve Zimber arasındaki geçitten Lordship Caddesi'ne saptı, ABC Sineması'nın olduğu büyük kavşağa çıktı. ABC'de *Siyah Kristal* gösterimdeydi, ilk matine başlamak üzereydi. Dehşet veren, ürperten, soluk kesen korku filmlerini severdi Barry. Bir

an düşündü, sonra bir paket Marlboro alarak içeriye girdi, salonun sigara içenler bölümüne oturdu.

O sinemadayken, annesinin büyük bir ekmek almak için gönderdiği Karen İsadoro, arabasındaki Jason'la birlikte, Lordship Caddesi'nde, yaya geçidinden Rudyard Bahçeleri'ne, o civarda, çarşamba ikindileri açık tek fırına doğru ilerliyordu. Karen İsadoro Jason'la, arabasının sepetindeki naylon torbada ekmek olduğu halde geri dönerken, Barry yarım saattir film izlemekteydi. Karen, Brownswood Common Sokağı'na geldiğinde, İris'in Griffin Evleri'ndeki dairesinin zilini çaldı, kimseyi bulamadı. Bunları sonradan Karen, Leatham ve yardımcısı okuluna geldiklerinde anlatmıştı. Barry bunların hiçbirinden haberdar değildi filmi izlerken; Jason'ı düşünmeye vakti olmamıştı.

Film yarısına geldiğinde Karen, Lordship Caddesi'nde arkadaşısı Debbie'yle karşılaştı. O çarşamba yarım yıl tatillerinin son günüydü. Debbie Karen'a, annesi için komik bir doğum günü kartı almak istediğini söyledi, onunla gelmesini istedi. Jason'ı yanlarında taşımak istemediler. Karen'ın annesi, Bayan Knapwell'in çocuğu alacağını söylemişti, büyükanne buna söz vermiş, masamda her zaman Carol Stratford'ın oğluna ayıracak bir yer var, demişti. İris'e telefon ettiler. Ya da daha doğrusu, Griffin Evleri'nde, İris'in üstünde oturan hanımı, Bayan Love'ı aradılar, çünkü İris'in telefonu yoktu. İris'i bulamamışlardı.

Jason'ı bir gazete bayiiine götürdüler. Bu arada Barry, hesaplamalarına göre, dördüncü sigarasını yakıyordu. Kızlar Jason'la aynı zamanda kart da satan bir şekerlemeciye gittiler, derken Jason ağlamaya başladı, şeker istiyordu, kızlar şeker alacak paraları olmadığını söylediklerinde çılgık atmaya başlamıştı. Debbie, hemen Halepike Sokağı'na gideceğini, orada bildiği bir dükkân olduğunu söyledi. Karen da isterse onunla gelebilirdi, fakat önce Jason'ı susturmak zorundaydı.

Barry sonra ne olduğunu iyice bilmiyordu. Kimdi? Herkes birbiriyle çelişen hikâyeler anlatıyor, kendini haklı çıkarmaya, aklamaya çalışıyordu. Karen Jason'ı arabasından aldığını, İris'e telefon etmek için bir telefon kulübesine girdiği sırada, çocuğu Rudyard Bahçeleri'ndeki bir duvarın üstüne oturttuğunu söylemişti. Manavın dobermanı çevrede dolaştığı ve çocuk da köpekten korktuğu için Karen onu arabasından çıkarıp, köpeğin erişemeyeceği bir duvara oturtmuştu. Kötü olan telefonun bozuk olmasıydı, çocuklar bozmuşlardı herhalde. Bu yüzden Karen Jason'ı duvarda bırakıp, manavın önündeki kulübeye koşmuştu. Üstün-

de sadece 10'luk vardı –daha doğrusu iki beşlik– ve Bayan Love'in mesajı alması çok uzun sürmüştü...

İris mesajı almadığını söylüyordu. Bayan Love'dan bir mesaj almıştı, evet. Jason'ın, Karen İsadoro'nun yanında olduğunu öğrenmişti. Fakat Karen'la konuşmak için Bayan Love'a çıktığında Karen çoktan gitmişti, hatta meşgul sesi vardı.

“Ben mesaj bıraktım” dedi Karen, müfettişe. “Üst kattaki hanımdan, Rudyard'daki duvarın üstünde oturan Jason'ı alması gerektiğini büyükannesine söylemesini istedim.”

“Sahiden mesaj bıraktın mı?” diye sordu Leatham. “Gerçekten, dürüstçe cevap ver, o hanıma bunu söyledin mi?”

Karen bir iki dakika sustu, sonra ağlamaya başladı. “Söylemek istedim” diye mırıldandı.

“İstedin, fakat yaptığın neydi?”

“Hiç param kalmamıştı...”

Sadece sekiz yaşındaydı. Ondan ne bekliyorlardı ? Barry ne beklemişti ? Bunun üzerinde fazla düşünmemişti. Sinemada dünya dışı sürüngen yaratıkları izlerken, altıncı sigarasını yaktığında da bunu düşünmemişti.

Dördü biraz geç film bitti. Barry önce Muswell Tepesi'ne giden bir otobüse bindi, sonra Archway Yolu'na giden bir diğerine. O sırada saat beşe beş vardı, yürüyebildiği kadar hızla yürüdü, yolun bir kısmını koşarak geçti, dik tepeden Highgate köyüne indi, gölün çevresini dolanıp Pond Meydanı'ndan geçerek korunun Georgian görkemine daldı. Fitzroy Park'ının girişinde, özel yolu işaret eden geçitte Carol'ı bekledi. Sigara yaktı. Carol görüldüğünde, –ona uzanan yoldaki dönemeci kıvrılıp, yüksek çalılarının arasından, başının üstünde ağaç dalları, Barry'ye doğru yürüdüğünde– kalbinin çarpacağını, boğazının kuruyacağını, hoş bir ürperti hissedeceğini biliyordu. Onunla her buluşmaya gidişinde, onun uzaklardan gelişini her görüşünde, hatta Çin Köprüsü'nü geçip eve gelirken ışıkların yandığını her gördüğünde hep aynı hisle dolardı. Bu yeni bir histi, Carol'la tanışmadan önce bu hissi tanımazdı. Bunu âşık olmanın bir belirtisi olarak kabul etmişti. Hiç kalp krizi geçirmemişti, ancak sol kolundaki acıyı ve göğsünü kavrayan demir pençeyi kriz geçiren biri kadar iyi biliyordu.

On dakika kadar sonra Carol, yolun üzerine ağaçların ördüğü tünelin öbür ucundan görüldü. Kalbi yerinden fırlamış, sonra yeniden oturmuştu Barry'nin. Küçük sevimli bir çarpıntı. Carol ona el sallıyordu. Barry de el salladı, ona doğru yürümeye başladı. Karşı karşıya geldiklerinde kolunu Carol'ın omzuna attı, yüzüne

baktı; taşbebek yüzü durgundu, oldukça yorgun görünüyordu, altın bukleler bozulmuş, makyajının parladığı alnına dökülüyordu. Çantasını Barry aldı. Carol bu çantayı taşımayı hiç sevmezdi. Annesi temizliğe giden bir kadını, içinde iş tulumunun ve plastik eldivenlerin olduğu çantasından tanyabileceğini söylerdi hep.

“Çok susadım” dedi Carol. “Gal Prensi açılmak üzeredir. Hemen bir içki içmek istiyorum.”

“O halde hemen bir şeyler içelim. Jason’ı almak zorundayız. Beatie çocuğu oraya sık sık bıraktığımız için bu sabah biraz söylendi.”

Carol hemen alevlenirdi. Eleştiriden hoşlanmazdı. Fakat eleştirilmekten kim hoşlanırdı ki?

“İstedğini alıyor. Ona para ödüyoruz öyle değil mi? Üstelik çok da iyi bir para. Neyse, Jason için kaygılanmana gerek yok. Bayan Fylemon’dan Madam İsadoro’yu aradım, annem Jason’ı almış, üçten beri birliktelermiş. Yani birlikte doya doya eğlenebiliriz, sevgilim.” Koluna girip Barry’ye sokuldu. “Bayan Fylemon üç haftalığına Tunus’a uçuyor, bana avans verdi, çiçeklerin sulanması için elli pound ve bir ikramiyeyi şimdiden aldım. Buna ne dersin?” Gıcır gıcır, yeşilimsi sarı elli poundu çıkarıp, Barry’nin gözlerinin önünde salladı.

“Benim param var” dedi Barry sertçe. “Paranı harcamanı istemiyorum.”

“Bayan Fylemon’ın giysilerinin bir kısmını çıkarıp, dolabını yeniden yerleştirdik. Benim alabileceğimi söylediği şu Zandra Rhodes elbisesi vardı. Çantanın içinde şimdi. Değişik bir şey, sana söyleyeyim. Onun yaşında bir kadının Zandra Rhodes giyebileceğini düşünmesi gülünç doğrusu.”

Beatie İsadoro, anlaşılan, Jason’ın üçten beri İris’in yanında, güvende olduğuna inanmıştı. Karen da öyle. Karen’in Jason’ı so-kağa, büyükannesinin bulabileceği önceden belirlenmiş bir yere ilk kez bırakışı değildi bu. İris’e gelince, o bu konuda neredeyse hiç düşünmemişti. Neden düşünsündü ki? Bütün bildiği öğleden sonrasının boş kalmış olduğuydu. Jason Karen’in, Karen’in ailesinin yanındaydı, kalabalık iki evin güvenli ortamındaydı ve İris, umulmadık bir şekilde, yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıp, bir sigara tellendirerek televizyon seyredeceği, huzur içinde Jerry’nin eve gelip kendisini Bulldog’a götürmesini bekleyeceği boş bir öğle sonu bulmuştu.

Barry ve Carol Gal Prensi’nde bir içki içtiler, sonra bir tane daha... Ardından Flask’a gittiler. Carol, Camden Lock’taki Tenerife

adlı bu yeni kulüp hakkında Dennis Gordon'ın anlattıklarını aktarıyordu. Diskosu da olan içkili bir yerdi, kapıda üyelik ücreti olarak sadece iki pound ödeniyordu, Carol bu parayı dert etmezdi, ödeyebilirdi. Önce bir et lokantasında bir şeyler yediler, sonra Carol bayanlar tuvaletine girdi, üstünde Bayan Fylemon'dan aldığı mini etekli, geniş balon kollu sarı-kırmızı-doreli elbise ve kemeriyle dışarı çıktı. Kırmızı botları bu elbiseyle çok iyi gitmişti, harika görünüyordu.

"Harika görünüyorsun" dedi Barry. "Ben de üstümü değiştirmek isterdim, biraz kötü görünüyorum herhalde."

"İyisin" dedi Carol umursamazca. Açık bir narsistlikle lokantanın duvarındaki aynadan yansıyan pırıltılı görüntüsüne baktı.

Barry İris'in üst katındaki bayana bir telefon edip, nerede olduklarını, geç kalacaklarını bildiren bir mesaj bırakmalarını önermişti. Şimdi bu öneriyi yapmış olduğu için memnundu, ısrarlı davranmadığı için de üzülüyordu. Carol onu fikrinden caydırmış, üstelik bunu kolayca yapmıştı. Daha o anda, onunla dans etmenin heyecanına kaptırmıştı kendini Barry; bedenleri birbirlerinin genç, ateşli bedenlerine sıkıca sarılmıştı, mavi, leylak ve kırmızı renkli spotlar üzerlerinde yanıp sönüyor, kışkırtıcı, ateşli ve ağır tempolu bir müzik çalıyordu.

İris'e telefon etmiş olsalardı, İris'le konuşmuş olsalardı, ne işe yarardı ki? Jason o saatlerde çoktan kayıplara karışmıştı; götürülüşünün üzerinden üç saatten uzun bir zaman geçmişti. Zaten muhtemelen İris evde olmayacaktı; Barry de İris'in yaptığından kuşkulandığı, fakat hiç üzerinde ciddi olarak düşünmediği şeyi yaptığını düşünecekti yine: Jason'ı biberonuna viski damlatıp, yatağa yatırmak ve Jerry'yle pub'a gidip, onu evde yalnız bırakmak.

Carol ve Barry'nin eve dönmeleri ikiyi buldu. Bir taksiye binmişlerdi. Gecenin o saatinde Aşağı Winterside ölü sessizliği içindeydi. Direklerinde hâlâ yanan sarı lambalar düz sokakları, kıvrımlı sokakları, biricik gökdeleni kuşatmış, kanalın ağır akıntısı üzerinde fosforlu ışıltılar yapıyor, her yeri ay sarısına boyuyordu. Taksi soğuk, sarımtırak, ağaçsız sokaklarda kıvrılarak ilerledi. Burada ağaç yetiştirmeyi denemişler, ancak ağaçlar çabucak kurumuştur. Kendiliğinden mi, çocukların verdiği zarar yüzünden mi belli değildi. Başlarının üstündeki gökyüzü kızılımsı sarı renkteydi; tek renk ve yıldızsızdı... Camden Lock'ta oldukları sırada parlayan ay şimdi görünmez olmuştu. Motosikletli gençlerin ikisi Summerskill ve Dalton'ın birleştiği köşede aylakça dikiliyorlardı; motorları yanlarında değildi bu kez. Hiç uyumazlar mıydı acaba?

Barry bazen onların hayal gücünün ürünü olup olmadıklarını sorardı kendine. Saçlarının rengini bu ışığın altında iyice seçemiyordu ama bedenlerinin biçiminden, duruşlarından Mavi Saç ve Horoz Tüy olduklarını anlayabiliyordu. Önlerinden geçen taksiye baktılar. Hareketsiz, sessiz ve amaçsızca durarak zaman öldürür görünmeleri onlara tehlikeli, kötü bir hava veriyordu.

Carol çok içmişti. Üst kata çıkmayı beklemedi. Yarı karanlıkta, sokak lambasının aydınlattığı oturma odasında, perdeleri çekmeye gerek duymadan, Zandra Rhodes elbisesini, sutyen ve külotunu çıkardı. Çırılçıplak kalmıştı. Bembeyaz bedeni mermer gibi parıltıdadı. Kanepeye uzandı, Barry'yi kendine çekti. Sıcak teni kaygan ve yumuşaktı, dudağının üstünde ter damlaları vardı... Güliyordu... Barry dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı, Carol sustu...

Barry kendisi ve onun için birer sigara yakmaya çalışırken, Carol çoktan uykuya dalmıştı. Onu kucaklayıp yatağa taşıdı, yenden oturma odasına inip, yerlere fırlatılmış giysileri topladı, elbiseyi askıya astı. İlk polis sorgusu sırasında –onu ilk kez karakolda sorguladıklarında– Barry'ye ertesi sabah, perşembe sabahı neden doğruca İris'e gidip, Jason'ı almadığını sormuşlardı. Carol perşembe sabahları on birde işe başlardı; geç saatte kalkar, doğruca şarap evine giderdi. Neden Barry işe gitmeden önce Jason'ı İris'ten alıp annesine getirmemişti? Neden getirmeyi denememişti? Bu eskiden sık sık yapmış olduğu bir şeydi. Müfettiş Leatham ilk kez bu soruyu sorduğunda, Barry, rahat bir ifadeyle neden olduğunu bilmediğini, işe geç kaldığını, bu işi Carol'a bıraktığını söylemişti. Fakat bu kez, yarım saat önce, o perşembe sabahı korkunç bir baş ağrısıyla uyandığını kabul etti. Baş zonkluyordu, ağzı kurumuştu, omuzlarını dik tutmaya çalışarak aşağıya inmiş, soğuk musluğa ağzını dayayıp kana kana su içmişti. Tam dokuzda Ken'le birlikte kitaplığı yerleştirmek için gidecekleri evde olabilmesi için, sekizi yirmi geçe Aşağı Winterside'da olması gerekiyordu. Evden çıktı. Omuzları çökük, acı soğuktan gözleri yanarak yürüdü. O haliyle aklına gelebilecek en son şey Jason'ın nerede olduğu, o gün kimde kalacağı olurdu. Jason'ı hiç düşünmedi, onu tamamen unutmuştu.

Eve dönerken anımsadı. Anımsadı, çünkü İris'e ya da Beatie'ye, çocuğu almak için uğrardı hep. Carol perşembeleri geceyarısına kadar çalışırdı; saat on birden üçe kadar ve akşam beşten on bire kadar. Barry onun o berbat uzun saatler boyunca çalışmasından nefret ediyordu.

"Çocuğu görmemiştin" dedi Başmüfettiş Treddick, "Neden?"

Bir gün, bir gece ve bir diğer günün yarısı? Onu çarşamba sabahı sekiz sularından itibaren görmemiştin?"

"Nerede olduğunu biliyorduk." Barry daha ağzından çıkar çıkmaz cevabının ne kadar budalaca olduğunu fark etti.

"Bunu bilmiyordunuz."

İris Victoria tarzındaki, oldukça yıpranmış sarı tuğlalı bir dizi evin üçüncüsünde oturuyordu. Üç odası ve içinde çoğu zaman tezgâh olarak da kullanılan ahşap bir paravanla gizlenmiş bir banyosu olan mutfak vardı. Carol ve Maureen burada doğmuşlar, burada büyümüşlerdi. Burada yumruklanmış, tekmelenmiş, bir kemer tokasıyla yaralanmışlar, Maureen'in kolu çok ağladığına öfkelenen babası tarafından burada kırılmıştı. Barry, ara sıra, bütün bunlar olurken İris'in ne yaptığını sorardı kendi kendine. Televizyon seyrederek, sigara içer, sonsuza kadar böyle sürmeyeceğini düşünür, Knapwell'in gazabını kendi üstüne çekmediğine şükrederdi herhalde.

Kapıyı Jerry açmıştı.

"Jason?" Bu ismi daha önce hiç duymamış gibiydi, doğru telaffuz edemeyeceği yabancı bir sözcükmüş gibi tekrarlamıştı ismi.

İris'in içeriden, bir yerlerden sesi geldi, "Kim o Jerry?" Ellerini bir mutfak önlüğüne silerek dışarıya çıktı. "Hayır Barry, karıştırıyorsun. Yanlış kapıyı çaldın. Çocuk şu siyahlarda. Onu -ne zamandan beri- evet, pazartesi den beri ne gördüm ne de sesini duydum. Biz bilmiyoruz, değil mi Jerry, çok sakiniz günlerdir."

İsadoralara varmadan önce Barry, Carol'ın, dün gece Highgate'te, Beatie'ye telefon ettiğini, Jason'ın İris'in yanında olduğunu söylediğini anımsadı. Yine de iki eve de gitti. Carol onu avutmak için yalan söylemiş olabilir. Gerçekleri söylememek gibi bir alışkanlığı olduğundan değil, gecelerini berbat etmek istemediği için. Sevgiyle onu düşündü, onu daha da sevimli hale getiren küçük zaaflarını düşündü.

"Jason büyükannesinin yanında Barry." Beatie ağır bedeniyle kapıda duruyordu, bebek Kelly kucağındaydı. "Karen, Jason'ı dün üç buçuk gibi büyükannesine teslim etti."

Barry ilk kez o an telaşa kapıldı. "Büyükannesinde değil. Az önce oradaydım."

"O halde teyzesi Maureen'dedir. Karen da teyzesinde demişti belki."

Jason Maureen'lerde geceleri hiç kalmazdı. Maureen çocukları sevmezdi çünkü. Evini ve yirmi altı yaşında olmasına rağmen, dokuz yıldır evli olduğu kocası İvan'ı severdi. Bu dokuz yıl içinde

Winterside Yolu'ndaki üç katlı, teraslı evini küçük bir saraya çevirmişti. Carol'la birbirlerine benzemezlerdi, fakat kardeş oldukları anlaşılabilirdi. Yüzlerinin yuvarlaklığında, saçlarının şeklinde benzerlikler vardı. Maureen düz saçlı, dağınık görünümlü düz göğüslüydü. Barry'ye, Tanya ve Ryan'ı bir hafta sonu götürdüğü hayvanat bahçesinde gördükleri gerbili anımsatıyordu.

"Carol eğer sahip çıkamayacaksa çocuk yapmamalıydı." Ütü yapıyordu, oda keskin bir kola kokusuyla dolmuştu. "Onun çocukları gibi çocuklar öldürülüyor, televizyonda sürekli onları görüyorsun."

"Lütfen Maureen!"

"Onu birileri kaçırmıştır kesinlikle. Kendi başına bir yere gitmemiştir."

Barry'nin Maureen'den çıktığında ilk yaptığı şey, şarap evini, Carol'ı aramak olmuştu.

"Polise onu dün sabahdan beri görmediğimi söyleyemem, Barry. Bana ne derler? Ne pislik olduklarını bilirsin. Bu tehlikeyi göze alamam. Bana ne yaparlar sonra?"

"Bilmiyorum" dedi Barry, kendini toy ve işe yaramaz hissediyordu.

"Dave, Dave" diye haykırdı Carol. "Neden ölmen gerekiyordu ki? Beni neden tek başıma bıraktın? Neden yanımda değilsin, benimle ilgilenmiyorsun?"

Barry kolunu omzuna atmıştı. "Seninle ben ilgileneceğim."

Carol'ı eve Avrupa'da kamyonla taşımacılık işi yapan Dennis Gordon getirmişti. Türkiye'de, Yugoslavya'da, Mill Tepesi yolundaki evinde ya da başka bir yerde değilse, şarap evinde olurdu Gordon. Barry arabayı tam olarak göremedi; metalik mavi bir Rolls, harika bir araba. Carol eve yalnız girdi. Yüzü sapsarıydı. Sürekli dudaklarını yemekten rujunun çoğu silinmişti. Barry onu polise gitmeye ikna etmeye çalıştı, gitmek zorundaydılar, başka ne yapabilirlerdi? Carol sonunda suratını astı, yumruklarını sıkarak kabul etti. Üst kata çıkıp kıyafetini değiştirdi. Aşağıya gri flanel bir etek ve Barry'nin daha önce görmediği sütlü kahverengi bir kemerle sıkılmış siyah bir kazakla indi. Bu kıyafet onu daha yaşlı gösteriyordu, Maureen'in kız kardeşine şimdi daha çok benziyordu.

Carol'ın, polise, onu nişanlısı olarak tanıtacağını düşünmüştü. Fakat o, komşulara söylediğini burada da tekrarlamayı tercih etti; boş odasını Barry'ye kiralamıştı. Barry, bunun onu üzmesine

izin vermedi. Zor bir hayat yaşamış, çok mücadele vermişti Carol; saygın bir görüntü çizmek isteği doğa karşılanmalıydı. Fakat kimse ona inanmıyor, diye geçirdi içinden, şefkatle. Carol'a bakan hangi erkek bir sevgilisi olmadığına inanırdı ki ?

O akşam Jason aranmaya başlandı. Arama ekibinde Barry de vardı. Polis herkesi sorguya çekti: onu, Carol'ı, İris'i, Beatie'yi, Karen'ı ve diğer çocukları, Barry'nin bildiği ilgili herkesi. Cuma sabahı, saat on bir gibi Carol, Barry ve Müfettiş Leatham, yanlarında genç bir polis, bütün ekip, Lordship Caddesi'nin sonunda, Rudyard Bahçeleri'nde durduklarında, alçak bir duvarın arkasındaki dar alanı dolduran moloz, çöp ve süprüntü yığını arasında duran bir şey gösterildi kendilerine. Önce Bary tanıdı. Önceki hafta onu kendi elleriyle yıkamıştı; Maureen, Jason'ın elinde tuttuğu şeye bakıp, "Bu berbat bir şey Carol, bu hayvan, her neyse, çocuğa göstermeden atmanı öneririm" dediğinde utanmıştı.

Sentetik tüylü bir kuzu. Kostas'ın karısı Alkmini'nin verdiği bir Noel hediyesi. Carol gri, biçimsiz nesneye bakıp acı acı feryat etti.

"Onun kuzusu ! Bu Jason'ın kuzusu ! Bu kuzu olmadan kendi isteğiyle bir yere gitmezdi !"

O zaman anladılar, o zaman emin oldular.

Başmüfettiş Treddick ile Müfettiş Leatham geri dönmediler. İçeriye giren komiser muavini Barry'ye isterse gidebileceğini söyledi. Barry eve kadar yürüdü. Henüz Carol da, Barry de işe başlamamışlardı. Pek yalnız kalamıyorlardı artık; İris ve Jerry hafta sonunun büyük bölümünü yanlarında geçirmişlerdi. Maureen ve İvan gelmiş, komşular birbiri ardına sökün etmişlerdi. Carol'ın hiç geçinemediği kapı komşusu Kate Spicer bile gelmişti. Carol, başını onun omzuna yaslayarak ağlamıştı; Jason, onların adatavşanlarını izlemeyi çok severdi, kafesin karşısına çömelip, uzun uzun izlerdi onları...

Summerskill Yolu'na girdiğinde, Dennis Gordon'ın Rolls'ünün evin önüne park etmiş olduğunu gördü. Bir dolu çocuk arabanın etrafına üşüşmüş, soyadı İsadoro olmayan Kupar, keskin tırnaklarını arabaya uzatmıştı. Çocuklar Barry'den ürküp çekildiler, onlara bir şey söyleyeceğinden korktular. Barry'yi ilgilendirmezdi; Dennis Gordon görkemli arabasını belediye arazisine terk edecek kadar aptalsa bu onun sorunuuydu. Ses etmedi.

Evde Dennis Gordon ve Kostas vardı. Gordon selofan ve gülmüş kurdeleyle bağlanmış bir kucak dolusu kırmızı gül, Kostas ise iki şişe Riesling şarabı getirmişti. Kırkının üstünde olmaması-

na rağmen Kostas'ın yüzü, buruşuk, kahverengi deri bir çantayı andırıyordu. Koyu renk saçları, eşkıyalara özgü bir bıyığı vardı, soluk renkli bir takım giymişti. Barry'nin hakkında çok şey duyduğu, ancak hiç görmediği Dennis Gordon ise iri yapılı ve esmerdi; uzun bir çenesi ve patlak gözleri vardı. Parmagina, bir külçe gümüşten dökülmüş gibi duran bir mühür yüzük takmıştı. Platin ya da beyaz altın olması daha büyük bir ihtimaldi tabii. Bir çeşit çelik muştayı andırıyordu, her zaman kullanıma hazır bir silah gibi... Barry, Carol'in ondan, kabadayı tavırlarından hayranlıkla söz edişini anımsadı. Bir cani, bir gangster... İlk karısını vurmuş olduğu yolunda bazı söylentiler dolaşıyordu, karısının ölmemesi büyük şanstı onun için, bu olayın ardından boşanmışlardı zaten.

Kostas, Barry'yi, kirli elini dizlerinden bir iki karış kaldırarak selamladı. Dennis Gordon şöyle bir bakıp başını çevirmişti. Carol'a onun için yapabileceği bir şey olup olmadığını soruyordu; gücünün yetebileceği her konuda ona yardıma hazır olduğunu, kendisini aramasının yardımına koşmasına yeteceğini söylüyordu. Carol'in yapayalnız kaldığını düşünmesi onu üzüyormuş.

Carol ünlü kiracı hikâyesini ona da anlatmış olmalıydı.

"Yalnız değil o" dedi Barry, "ben varım."

Dennis Gordon elini yumruk yapıp ağzına götürdü, iri platin yığının ısırdı, dişlerini gıcırdattı. "Seni televizyonda gördüm" dedi Carol'a. "Gerçek, küçük bir çıtırdın."

"Sahi mi?" dedi Carol, hoşnutlukla.

"İstedikleri sende var, fotojeniksin. Sana stüdyolarında iş vermeler."

Barry yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa girdi. Çay yaptı, fakat oturma odasına götürmedi. Şu ikisi bir milyon yıldır çay içmemişe benziyorlardı. Dennis Gordon susuz brendiyle karnını doyuran birine benziyordu. Oturma odasına geri döndüğünde onları bulamadı, İris kanepeye yerleşmişti. O da çay içmezdi. Şarap açtılar.

"Kanalı taramaya başladılar, gelirken gördüm" dedi İris.

Carol annesinin iri iri açılmış gözlerine baktı, elini ağzına götürdü. Barry hemen o anda İris'i öldürebilirdi.

"İşleri gereğiymiş" dedi İris, "Bana bunu hep yaptıklarını söylediler."

İris sigara yaktı. Parmakları, kaşları ve saçlarının bir kısmı nikotinden sararmıştı. Sardığı tütünü yapıştırmak için dilini çıkardığında sararmış dişleri görüldü. "Kanalda bazen kuğular olur. O küçük maymun kuğulara dokunmak için kanala inmek isterdi sürekli."

Jason ölmüş gibi konuşuyordu. Barry bazen onun duyguları olup olmadığını merak ederdi. Şefkat, acıma duygusu var mıydı? Hatta herhangi bir şeye ilgi duyar, üzülür, kaygılanır mıydı? Muhtemelen bu tür duyguların hepsini yıllar önce, daha evlilik günlerinde tüketmişti. Carol annesinin sigaralarından bir tane alıp, yaktı. Yüzüne bir parça renk geldi. Makyaj yapmayı aklına getir-miyordu artık, bu bile onun neler hissettiğini yeterince anlatıyordu. Jason için kaygılanması onu Barry'den uzaklaştırmıştı, Barry farkındaydı, o çarşamba gecesinden beri sevişmemişlerdi. Koltukta, pantolonu ve Barry'nin sevmediği gri kazağıyla omuzları çökük, kolları dizlerine sarılı oturuyordu. On beş yaşlarında görünüyordu bu haliyle. Jason'ın polise verebilecekleri bir tek fotoğrafı yoktu ellerinde. Carol Leatham'ın gözlerinin içine bakmış ve "Fotoğrafçılara harcayacak kadar param yok" demişti. Fakat gazeteler Carol'ın fotoğrafını basarak bunu telafi etmişlerdi. Birkaç gazetenin ilk sayfasında yer alan resimlerinde şimdi olduğu gibi görünüyordu: genç, mutsuz ve güzel. Barry gazetelerin ilk sayfalarını onun fotoğrafları hatırına kesti ve saklamaya karar verdi.

Duygusuzluk olarak niteleyenler olabilirdi, ama Jason'dan dolayı altüst olsa da Barry, asıl Carol için kaygılanıyordu. Jason'ı sevdiğini dürüstçe söyleyemezdi, Jason'ın öz babası olsaydı, kaygılanırdı onun için. Fakat Carol'ın hatırına onu geri istiyordu. Önce İris'e, sonra Carol'a baktı, sonra gözlerini radyatörün üstündeki rafta duran Dave'in gülümseyen fotoğrafına çevirdi ve ilk kez Jason'ın gerçek babasını düşündü. Bir babası vardı öyle ya... Biri onun babasıydı herhalde... İsimsiz bir vericinin spermeleri kullanılarak tüpte döllenmiş, Carol'ın rahmine yerleştirilmiş değildi.

Jason yanlarındaiken Barry, babasının kim olabileceğini hiç düşünmemişti. Şimdiyse bu soru kafasını meşgul ediyordu. Şimdi babasının kimliği büyük bir sorun haline gelmişti. Bu adam, her kimse, er geç, muhtemelen kısa sürede, Carol'ın yaşamına yeniden girecekti; Jason kayıptı ve Carol'ın olduğu kadar onun da oğluydu.

Barry Jason'ın babasının kim olduğunu Carol'a sormaya karar verdi. İris'in bir an önce gitmesini ve Carol'la baş başa kalmalarını dört gözle beklemeye koyuldu.

Mopsa kendisiyle gurur duyuyordu. “Arabasını da aldım. Katlayıp senin arabanın bagajına koydum.”

“Şimdi nerede?”

“Aman Tanrım! Hâlâ orada olmalı!”

“Benim herhangi bir çocukla idare edebileceğimi mi düşündün gerçekten? Kendi çocuğumu kaybetmişim, o halde herhangi bir çocuğu onun yerine koyabilirdim, öyle mi? Yeni bir tane al. Köpeğin ölmüş, dışarı çıkıp yeni bir köpek yavrusu ediniyorsun sanki.”

“Herhangi bir çocuk değil” diye itiraz etti Mopsa. “Sana bir oğul getirdim. Sana sarı saçlı bir oğul getirdim.”

Benet boğuk, zayıf bir sesle, “Aynı cins bir yavru köpek...” dedi.

Jason, Benet’e yaklaşp kabanını çıkarmasını istemişti. James’in kabanydı. Hemen hemen aynı ölçülere, aynı cinsiyete sahiptiler ve aynı tipteydiler. İki Anglosakson oğlan. Gregory’nin ünlü özdeyişini düşündü. “Angıllar değil melekler...”¹ Mopsa arabayla giderken onu bir duvarda bulmuştu...

Jason’ın elini tutup onunla birlikte alt kata indi. Mopsa da arkalarından. Ağır ağır hareket ediyordu; hissettirmeden, yanlış bir hareket yapmak üzereymiş gibiydi. Kulak tırmalayıcı bir ses çıkarmaktan, Benet’in öfkesini üstüne çekmekten korkuyordu sanki. Gözleriyle Benet’i süzerek, parmaklarının ucunda mutfığa geçti. Yüzü Bell felcine yakalanmış gibiydi, yanağını kasten Benet’e uzatır gibi ezik bir duruş edinmişti. Bütün gün bu hali sürdü. Jason resim malzemelerini ve temiz kâğıtlarını bulmuştu yine. Bütün ülkede polis onu arıyor, diye düşündü Benet, en kötü ihtimalden kuşkuluyorlar; tecavüze uğradığını, yaralanmış ol-

1. Türkçe’de Angıllar anlamına gelen İngilizce Angles ve melekler anlamına gelen *angels* kelimeleriyle sözcük oyunu yapılmış. (ç.n.)

duğunu, öldürüldüğünü düşünüyorlardı... Bütün bu olanlar süresince o buradaydı; sessizce resimler çiziyor, yürüyüşe çıkıyor, televizyon seyrediyor, televizyonda annesini görüp, çaresizce annesine ulaşmak için çırpınıyordu!

Ürkek bir el, Benet'in koluna dokundu. Mopsa başını Benet'in omzuna değecek kadar ona yaklaştıracak yüzüne baktı. Yalvaran küçük bir çocuk gibiydi. Gözlerindeki parlaklık gitmişti, yuvalarında fır fır dönen gözbebekleriyle gözlerinin içine bakıyordu.

"Senin için yaptım, Brigitte."

"Biliyorum. Daha önce de söyledin." Sesine nazik, ifadesiz bir tını yüklemeye çalışmıştı Benet. Annemden nefret etmemeliyim... "Mesele, hangisinin daha doğru olacağı; polisi arayıp, çocuğu almaya gelmelerini mi istemeliyim, yoksa onu arabaya oturtup Rosslyn Tepesi'ndeki karakola mı götürmeliyim? Tahminim, ikincisi. Telefonda açıklamak pek kolay olmayacak çünkü."

"Bunu yapmamalısın" dedi Mopsa, titrek sesiyle. "Bunu yapmayacaksın değil mi?"

"Neyi? Onları aramayı mı, yoksa çocuğu götürmeyi mi?"

"Onlara hiç söylememelisin. Ne diyeceklerini biliyorsun, Brigitte." Yüzüne anlatılması güç, sinsi bir ifade yayılmıştı. Yüzüne zorlama ifadeler yüklemeye çalıştığı zamanlar burnunun ucu gerginlikten beyazlaşırdı. Yerde oturan, kendini bütünüyle resim çizmeye vermiş Jason'ın üstüne atıldı. Elindeki kâğıt, kalem ve diğer malzemeye birlikte çocuğu kapıp kucağına aldı. Çocuk ürkmüştü, tokat bekler gibi irkilip, bedenini geri çekmişti. Mopsa, kendi sahnelediği oyunun vazgeçilmez oyuncusu olan çocuğa sıkıca sarıldı. "Ne söyleyeceklerini biliyorsun, değil mi? Senin yaptığını söyleyecekler, bunu oğlunu geri getirmek istediğin için yaptığını düşünecekler. Mutsuz kadınlar bunu çok yapıyor. Gazetelerde bu konuda çok şey okudum. Üstelik sen ünlüsün, daha doğrusu seni tanıyorlar, insanlar seni tanıyor. Onu senin kaçırdığın haberi bütün gazetelerde manşet olacak."

Jason, Mopsa'nın kucağından inmek için çırpınıyordu. Sonunda kaçtı, önce kapıya yöneldi, sonra da merdivenleri tırmanmaya başladı. Benet, televizyonun başına gidiyor yine, diye düşündü, annesini görmeyi deneyecek bir kez daha...

"Evet, fakat yapan ben değildim, sen yaptın."

"Buna inanmayacaklar."

"Tabii ki inanacaklar. Onlara söyleyeceğim. Üzgünüm, ama başka şansım yok. Onlara akıl hastası olduğunu, onu kaçırdığını söylemek zorunda kalacağım."

Bundan sonra olanları Jason'ın görmemiş oluşuna şükrediyordu Benet. Mopsa'nın çığlıklarını işitmiş olmalıydı, ama odada değildi, manzaraya tanık olmamıştı. Mopsa ağzını açabildiği kadar açmış, korkunç bir sesle çığlıklar atmaya başlamıştı. Benet'in yüzüne haykırıyordu. Benet daha önce buna benzer bir şey hiç görmemiş ve duymamıştı. İşe yaramadığı halde kulaklarını elleriyle tıkadı. Başkaca bir şey yapmak aklına gelmemişti. Histeri nöbeti halindeki bir insana vurulması önerilirdi, biliyordu, ama yapacak gücü yoktu; kolları rüyasında tokat atmaya kalkışan birinin kolları kadar güçsüzdü.

“Anne dur! Lütfen dur!”

Mopsa çığlık atmaya devam etti. Dizlerinin üstüne çöktü, kollarını Benet'in bacaklarına doladı. Bacaklarını sıkıca kavramıştı, ağır ağır soluyor, giderek zayıflayan sesiyle boğuk çığlıklar atıyordu. Yere uzandı, Benet'in ayakkabılarına tınaklarını geçirdi...

“Anne buna dayanamam! Lütfen dur...”

Korkmuştu. Başından aşağıya soğuk sular dökülmüş, tüyleri diken diken olmuştu. Hastalıklı, deli Mopsa'dan korkmuştu. Eğilip Mopsa'nın omuzlarını yakaladı, onu sarstı, fakat bir sonuç elde edemedi. Mopsa sürünerek ellerinden kurtuldu, yumruklarını yere vurarak bağırdı. “Beni hapse tıacaklar, senin beni hapse göndermene neden olacaklar, bana belge verecekler, hiç dışarı çıkamayacağım, orada öleceğim!”

“Elbette bunu yapmayacaklar. Bunu yapmalarına izin veremeyeceğim.”

“Söyleyerek onları durduramazsın. Mahkeme bunu yapacak. Mahkemeye çıkacağım, yargıç hapsedilmeme karar verecek, bir daha hiç dışarıya çıkamayacağım.”

Sesi yeniden çığlık noktasına yükselmişti. Söyledikleri doğrudu. Benet bunları biliyordu. Hangi budala delilerin deli olduklarını bilmediğini söylemişti? Mopsa tastamam biliyordu, neler olabileceğini biliyordu. Jason Stratford'ı kaçırmaktan suçlu bulunursa, mahkeme, Mopsa'nın ömür boyu hastanede tutulmasına karar verebilirdi.

“Lütfen bağırmayı kes, anne.”

Benet tekrar onu kaldırmayı denedi. Jason'ın merdivenlerin başında ürküntüyle olanları izlediğini fark etmişti. Çocuğun burada zorla tutulması, bu manzaraya tanık olmasına neden olunması bağışlanamaz bir suçtu. Koşup onu kucağına aldı, mesele olmadığını, korkulacak bir şey olmadığını söyledi. Fakat sözlerinin doğru olduğundan kendi de emin değildi. Mopsa'yı daha fazla za-

rar veremeyecek, daha fazla kargaşaya yol açamayacak bir yere mi koysaydı? Yukarıdaki odasına kilitlese miydi mesela? Mopsa şimdi hıçkırıklarla ağlıyor, sürünerek bir sandalyeye oturmaya çalışıyordu. O benim annem, diye düşündü Benet, annemi kendi ellerimle bir akıl hastanesine kapatamam. Çaresizlik hissi, yetersizlik hissi... Mopsa'nın onu içine sürüklediği durumdan kurtulamayacağı hissi bütün benliğini sardı. Jason'ı kucagında tutmak, bir zamanlar kendi çocuğuna sarıldığı gibi Jason'a sarılmak birden tiksindirdi Benet'i, kollarını açıp, çocuğun yere düşmesine izin vermek geldi içinden.

Tabii bunu yapmadı. Olabildiği kadar hassas bir şekilde yere bıraktı onu. Mopsa'nın onu eve getirdiği gün duyduğu isteği yeniden duymaya başlamıştı. Neden evi terk edip herhangi bir yerde bir otel bulmasını, hatta yurtdışına çıkıp, onları burada bırakmasını ve Mopsa bu pisliği temizleyinceye kadar oralarda kalmasını ki? Gitmeden önce havaalanından polisi arayıp, Jason Stratford'ın nerede olduğunu söyleyebilirdi pekâlâ da.

Mopsa bir sandalyede oturuyordu, ayaklarını sandalyenin bacaklarına dolamış, ellerini ovuşturuyor, başparmağını çekiştiriyordu.

"Benim ehliyetim yok."

"Bu ne demek oluyor?"

"İspanya'ya yerleşmeden önce süresi dolmuştu. Yenisini almadım. Baban güvenli olmadığını söyleyerek, benim araba kullanmama izin vermedi." Mopsa'nın nispet yapan küçük kız edası geri gelmişti. "Ehliyetim olmadığını öğrenecekler. Onlara araba kullanamadığımı söyleyeceğim. Bu kadar büyük bir çocuğu kaldırabilecek gücümün olmadığını düşünecekler." Benet'in cevap vermemesi üzerine, topuklarını yere vurmaya başladı. "Onu neden kaçırmış olayım ki? Çocukları sevmem. Onu ben kaçırmadım, ben kaçırmadım, bana kaçırdığımı söyletemezsin! Onu benim kaçırdığımı söylemeye nasıl cesaret edersin?"

Benet, Mopsa'ya polise gitme konusunu açmamasının daha iyi olacağını anlamıştı, ama çok geç kalmıştı. Ona söylemeden gitseydi keşke. Jason'ı arabaya oturtur, alışverişe çıktığını söyler ve giderdi. Mopsa'ya ters davranmak, sert cümleler etmek böyle berbat bir sonuca yol açmıştı. Bunun olacağını daha önce söylemişlerdi, ama hiç bu durumla yüz yüze kalmamıştı.

"Onu ben kaçırmadım, Brigitte. Ben kaçırmadım."

"Hayır, sen kaçırmadın."

"Onu sen kaçırdın ve suçu benim üzerime yıkmaya çalıştın."

"Tamam" dedi Benet. "Nasıl istersen, sen ne dersen öyle olsun."

Annemden nefret etmemeliyim...

Mopsa için iki Valium getirdi, kahve yaptı. O ve Mopsa değilse bile, Jason acıkmıştı. Öğle yemeğini yemeliydi. Fırının kapağını açtı. İçinde bir kek kalıbı vardı. Bunu görmesi yeni bir öfke dalgasının benliğini sarmasına neden oldu. Keki fırına geçen hafta Mopsa koymuş ve fırını hiç çalıştırmamıştı. Kuru bir kabuğa dönmüş olan kek karışımının üzerinde küf kabarcıkları vardı... Benet soğuk su musluğunu açarak, yüzüne avuç avuç su çarptı. Şimdi öfkesi biraz yatışmıştı, yalnız başında hafif bir ağrı vardı. Ne yapacağını bilmiyordu. O halde bunu düşünmekten vazgeçmeli, kendini yemek hazırlayarak, Mopsa'yı sakinleştirerek, çocukla ilgilenerek meşgul etmeliydi.

Jason bir süre uyudu, sonra hep birlikte fundalığa yürüyüşe çıktılar. Benet Jason'ın kim olduğunu öğrendiğinden bu yana, satatlerdir polisin telefon edeceği ya da geleceği beklentisi içinde olduğunu anladı; şimdi de çalırların arasından polislerin çıkıvermesini bekliyordu. Eve dönüşlerinden on dakika sonra kapının zili çaldığında, kapıda biri genç biri yaşlı iki üniformasız polis göreceğini, birinin, yaşlı olanının kimliğini çıkarıp içeriye dalacağını geçirdi içinden Benet. Kendini toparladı, yukarıya çıktı, kapıyı açmadan önce bir saniye duraksadı. Gelen, yanında Jason yaşlarında bir çocuk olan, Yehova Şahidi çekici genç bir kadındı.

Mopsa'nın çılgınlık nöbeti onu öyle yormuştu ki, televizyon izlerken kanepede uyuyakalmıştı. Haberlerle ilgili en son anımsadığı, Aşağı Winterside Yolu'nda kanalı tarayan polislerdi. Haberde Winterside Yolu'nda Benet, Mary ve Antonia'nın birlikte oturduğu, Tom Woodhouse'un garajının hemen yanındaki apartmanın arka cepheden görüntüsü geçilmişti. Jason'ın haberle ilgilendiği yoktu. Çin Köprüsü'nü, yeşil alanı, gökdeleni görse de tepki vermeyecekti. Bütün dikkatini Mopsa'nın uyuyuşuna vermişti. Ağzı hafifçe aralıktı, zaman zaman hafifçe horluyordu... Jason bir sonraki horlama sesini bekliyordu, sesi duyduğunda Benet'e döndü, güldü...

Uyku vakti gelmişti. Benet onu yıkaması gerektiğini düşündü. Neden yıkamasındı ki? Onu yarın sabah, Mopsa'ya söylemeden, polise götürecekti. Çocuğu polise götürecekt ve olabildiğince dikkatli, mantıklı bir dille, kimseyi incitmemeye çalışarak Mopsa'yı anlatacaktı; sonucu ne olursa olsun bununla yüzleşmek zorundaydılar. Jason'ı annesinden ayrı tuttuğu her gün büyük bir suç işliyordu. James'i düşündü, Jason'ın annesinin neler hissediyor olabileceğini düşündü.

Banyoya girdi, Jason'ı kucağında tutup giysilerini çıkardı. Su-ya girmek için sabırsızlanıyordu çocuk. Benet fanilasını sıyırdı. Bir an nefesini tuttu ve küçük keskin bir çığlık kopardı.

Kaybolmaya yüz tutmuş çürükler... kararmış, üzeri kabuk bağlamış yaralar sırtının sol yanını ve sol kolunun altını kaplamıştı. Kolunun üzerinde derisi soyulmuş bir bölge vardı, yüzeyi kabuk bağlamıştı. Sırtında, belinin alt kısmında, uzun süre önce olduğu anlaşılan büyük bir yara izi daha vardı, keskin ağızlı metal bir nesneyle vurulmuştu sanki. Yukarıda, omzuna yakın kısımda, gömlek ya da kazak yakası sıyrıldığında ulaşılabilecek yerde derin yuvarlak bir yanık izi görülüyordu. Winterside Yolu'ndaki tavan arasında oturduğu sıralarda ağır uyuşturucular kullandığı bilinen bir adam vardı; ne yaptığını bilmez, elinin üstünde sigara söndürürdü. Onun elinde de böyle izler görmüştü Benet.

Çocuğu suya oturttu. Sırtını görmek istemediği için başını öte yana çevirdi. Gördüğü şey önce onu şaşkına çevirdiğinden tepkisiz kalmıştı, şimdi ise öfkeyle doluydu. Nedeni olmayan bir öfke... Gözlerine yaşlar doldu ve akmaya başladı. Acı değildi hissettiği; bir o kadar güçlü bir duygu patlamasıydı, nihayet ağlıyordu. Ne zamandır biriktirdiği gözyaşları boşalmıştı gözpınarlarından. Nihayet James için ağlayabiliyordu... Lavaboya dayadığı kollarının üzerine başını yasladı ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

Jason ayağa kalmış, suyu şapırdatıyor, bağıırıyordu. "Hayır, hayır, hayır, hayır!"

Ağlamasından hoşlanmamıştı demek ki. Benet yüzünü bir havluya kuruladı, derin bir nefes aldı... Jason dikkatle onu izliyordu, işini bitirmesini, sakinleşmesini bekliyordu. Bittiğinden emin olduğunda sabunluktan aldığı sabunu, büyük adam edasıyla, Benet'e uzattı, ona kendisini yıkayacağını anımsattı. Yüzünde büyük bir ciddiyet vardı...

Üst kattaki banyo, James'in oyuncaklarıyla doluydu. Jason'ın yaralarının üzerini yumuşak hareketlerle ovarken, oyuncakların çocuğun çok hoşuna gidebileceğini düşündü Benet. Fakat bu onun hoşuna gitmezdi, hiç hoşuna gitmezdi. Yaralara rağmen, sırtında gördüğü çürüklere rağmen, çocuğa karşı olumsuz hisleri geri geldi. Başına birçok dert açmıştı. Ondan kurtulmak, sonucu ne olursa olsun rahatlamasını sağlayacaktı.

Ertesi sabah erken saatte, Jason ve Mopsa uyanmadan, Benet, Hampstead İstasyonu'na inip gazete aldı. Kayıp çocuk haberi iç sayfalarda üç sütunda anlatılıyordu. Jason'ın annesinin iki çocu-

ğu daha olduğu yazılmıştı; ikisi de semt belediyesinin koruması altındaymış. Yaklaşık dört yıl önce dul kalmış, son altı aydır kendisinden altı yaş genç bir erkekle birlikte yaşıyormuş... Haberde cinayet ihtimaline, herhangi birinin suçlandığına, ya da bir zanlı ihtimalinin ortaya çıktığına ilişkin hiçbir şey yazmıyordu.

Açık bir kafe buldu, oturup bir kahve içti, gazetesini okurken tost yemeye çalıştı. Winterside Yolu'nda oturduğu günleri, Edward'ı tanımadığı, James'i rüyalarında bile görmediği günleri anımsadı. Serbest muhabir olarak haber kovaladığı o günlerde, yolu uzak mesafelere düşerdi. Kafelere uğramak sorumsuz, dertsiz, tasasız günlerinin vazgeçilmez öğelerinden biriydi. Artık o günler geride kalmıştı, hiçbir çaba onu James'ten öncesine götüremezdi.

High Hill Kitabevi açılır açılmaz içeri daldı, sosyoloji bölümüne bakındı ve iki kitap buldu: *The Battered Child Syndrome*² ve *The Endless Chain: Some Aspects of Child Abuse*.³ Polisin onu beklediği, onu gözlediği, hatta izlediği hissi kaybolmuştu. Bugün kendisini dünden farklı hissediyordu, dünyaya daha farklı bakıyordu. Korkunç bir rüya görmüştü gece: unutmak istediği Mopsa'ya sadist polisler işkence ediyorlar, onu konuşturmak için vücudunda sigara söndürüyorlardı.

Peace Vadisi'ne döndüğünde, Jason'ı, zemin katta oturmuş resim çizerken buldu; muhtemelen kıvrıkcık saçlı bir kadının resmi. Mopsa elinde bir spreycila ve bir bezle yerleri siliyor, odayı süpürene gücünü verenden (Tanrı'dan), işleri iyi kılan onun (Tanrı'nın) yasalarından söz eden Herbert'in ilahisini mırıldanıyordu. Benet salona girdiğinde ilahi okumaya ara verdi; sakın sesiyle, mırıldanır gibi onu merak ettiklerini söyledi; kaygılanmışlardı, nerelere gitmiş olabileceğini kestirememişlerdi.

Ben ne yapacağım, dedi Benet içinden. Düşünmeye ihtiyacım var. Annemin yargılanışını ve ardından bütün gazetelerin onun benim annem olduğunu yazışını mı göreceğim? Onun mahkûm edilmesine mi tanıklık edeceğim? Başlangıçta tahammül edebileceğimi sanmıyorum, hele başlasın, gerisi gelir... Pencere kenarındaki sandalyeye oturup, *The Battered Child Syndrome*'u okumaya başladı. Acı veren, sinir bozucu olaylar aktarılıyordu kitapta. Seçilen örneklerin en uzun, en ayrıntılı olanı, yazarın gerçek kimliğini gizlemek için James adını verdiği bir çocukla ilgiliydi. Mopsa mavi yağmurluğunu giydi, başına eşarp bağladı, Jason'ı alarak yürüyüşe çıktı.

2. Örselenmiş Çocuk Sendromu. (ç.n.)

3. Sonsuz Zincir: Çocuk Tacizi Üzerine Bazı Görüşler. (ç.n.)

Telefon iki kez çaldı. Benet açmadı. Şu anda kendi dışındaki dünyaya ait herhangi biriyle konuşmayı düşünmesi bile olanaksızdı. Yani Jason ve Mopsa'yla ilgisi olmayan herhangi biriyle, yani James'in öldüğünü bilmeyen biriyle. Bu da herkes anlamına geliyordu.

"Eve ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?"

Mopsa incinmiş bir ifade takındı. "Sanırım benden kurtulmak istiyorsun."

"Yeniden hastaneye gitmen gerekli mi?"

"Cuma sabahı."

"O halde cumartesi günü dönmen, hepimiz için en iyisi olur. Sana kötü davranmak istemiyorum anne, senden kurtulmak istediğimi düşünme. Fakat çocuk konusunda bir şey yapmamız gerekiyor. Seni düşünerek, uçağa bindiğin ana kadar bekleyeceğim, sonra onu polise teslim edeceğim. En doğrusunun bu olduğuna karar verdim. Sen gidinceye kadar bekleyeceğim. İspanya ve İngiltere arasında suçluların iadesi anlaşması olmadığını biliyorum. Seni rahatlatmak için söylüyorum. Seni kimse oradan alıp, buraya getiremez."

"Fakat benim dönüş biletim var, önümüzdeki hafta çarşamba döneceğim."

"Sana cumartesi günü için ben bilet alacağım."

"Sanki otobüs bileti alır gibi uçak bileti alabilecek kadar çok paran olması güzel" dedi Mopsa.

Benet cevap vermedi. Bunları söyleyebilmesi onu da şaşırtmış ve sevindirmişti. Dün sabah Jason'ı hemen annesine götürmek zorunda olduğunu düşünüyordu, bugünse onu dört uzun gün daha burada tutmaya karar vermişti. Nasıl böyle sakince bu çözüme ulaşmıştı? Mopsa'yı düşündüğü için mi? Evet, kısmen. Mopsa'yı aşağılanmadan kurtarmak için, mahkeme korkusu yaşaması için, onun böyle bir hakarete katlanmasının toplumsal ve ahlakî hiçbir amaca hizmet etmeyeceğini düşünerek. Böyle bir sonucun tek yararı –tabî böyle bir yararı olabileceği de kuşku götürürdü– Mopsa'nın tedavi edilmesi olurdu. Fakat zaten tedavi altında sayılırdı, en azından tedavi olması için hazırlıklar yapılıyordu. Royal Eastern Hastanesi'nde yapılan testler bunun içindi... Fakat, Jason'ı böyle geri vermekte ağır davranması için bir başka neden daha vardı.

Dün, bütün gün, Mopsa'yı kendine getirmeye çalışırken, yatıştırmaya çalışırken ve sonra her şey düzene girdiğinde sürekli

Jason'ın annesini düşünmüştü; onunla aynı yaştaki, televizyonda oğlunun kendisine geri verilmesi için yalvaran o kadını. Onu fazladan bir saat, bir dakika bile belirsizlikte bırakmak büyük yanlışlık, canavarca bir zalimlikti. Fakat sonra Jason'ı yıkamış ve bedenindeki yara izlerini görmüş, ardından da şu kitapları okumaya başlamıştı. Çocuğun tekrar aynı şeyleri yaşamasına göz yumacak mıydı?

Carol Stratford'ın yirmi yaşındaki erkek arkadaşını da hesaba katması gerekiyordu. Barry Mahon'ı. Örnek olaylarda sürekli genç üvey babalar ya da annelerin genç erkek arkadaşlarından söz ediliyordu. Benet, Barry Mahon'ı kafasında uzun, yakışıklı, muhtemelen cahil, kaba saba, çocukları sevmeyen, anlayışsız, sabırsız biri olarak canlandırmıştı. Şiddete başvuran... Belki alkolik... Böyle düşünmesini gerektirecek hiçbir nedeni olmadığını düşündü. Fakat yok muydu gerçekten? Sigara yanığını, metal bir aletle açılmış yaradan kalan izi görmemiş miydi?

Biraz daha düşünmeliydi. Jason'ı nasıl geri vereceğini düşünmek için kendisine dört gün daha verdi. Birileri Jason'ın şiddete maruz kaldığından haberdar edilmeliydi. O bu konuda baskı uygulayabilecek kadar güçlü olmayacaktı, Jason'ı geri verdiğiğinde. Fakat bir yol bulması gerekiyordu; Jason'ı yeniden dayığa, baskıya geri göndermek istemiyordu.

Carol Stratford'a acıaktan vazgeçti. Mopsa'yı, kendini ve savunmasız bir kurban olan Jason'ı düşünmeliydi. İki çocuğu yasalar tarafından haklı olarak elinden alınmış olan Carol Stratford'ı değil...

Jason bir haftadır kayıptı. Geçen hafta bugün kaybolmuştu. İşte yeni bir çarşambaydı ve Jason hâlâ kayıptı. Barry işe dönmek zorundaydı artık. Jason kendi öz oğlu olsaydı farklı olabilirdi, ya da Carol'la evli olsalardı... İşe devam etmemesi için hiçbir gerçek özrü yoktu. Üstelik iş bulmak da zordu bugünlerde. Ken'in yerine yeni birini almasından değil, yanında birinin çalışmasına ihtiyacı olmadığına karar vermesinden korkuyordu.

Carol'a evlenme teklif etti. Bu ilk teklifi değildi, dördüncü ya da beşinci olmalıydı. Daha önce oldukları kadar yakın değillerdi birbirlerine, bunu hissediyordu, Jason'ın kaybolmasının ardından Carol'ın kendisinden uzaklaştığını hissediyordu. Sevişmemeleri bunun bir göstergesiydi. Carol'a dokunmaktan hoşlanmıyordu, kendisini istediğini göstermediği sürece bunu doğru bulmuyordu. Doktor ona uyku hapları vermişti; Barry yatağa girmeden önce Carol çoktan uykuya dalmış oluyordu. Yatakta oturup onun uyuyuşunu seyrettiği çok olmuştu; bir tam saat boyunca oturup onu seyreder ve yumuşak sarı bebek bukleleri altındaki uyuyan beyninin hangi deneyimleri yaşadığını merak ederdi. Böyle tek başına, onu seyrederken, kendini ondan uzak bir yabancı gibi hissediyordu, Carol'ın uyanıp ona kim olduğunu, yatak odasında ne işi olduğunu soracağı korkusuyla doluyordu içi.

İşten eve geldiği ilk akşam Carol'ı giyinmiş ve makyaj yapmış halde buldu. Eski Carol'a benzemişti yine. Akşam dışarıya çıkmalarını önleyecek hiçbir şey yoktu yani. Bunu düşündü, fakat söylemedi, söylediğini düşünmesi bile ürkütücüydü. Akşam yemeği için döner ve şarap almıştı.

"Evlenelim Carol" dedi, "kararımızı şimdi verirsek, ancak üç hafta sonra evlenmiş oluruz."

Carol cevap vermedi. Yavaşça, umursamazca omuzlarını kaldırdı.

“Kocan olsaydım sana daha iyi bakabilirdim. Üstündeki yükün hiç olmazsa bir kısmını ben alabilirdim.”

“Evliliğin neyi değiştireceğini anlamıyorum” dedi Carol.

Barry onu ikna etmeye çalıştı. Sonunda Carol mantıksız, hak-sız bir cümle edip sözlerini ağzına tıkmıştı. “Tabii kaybolan ya da öldürülen senin oğlun değil.”

Kırılmıştı. Carol onu başkalarından daha kolay kırıyordu. Bu söz üzerine ayağa kalktı, “Evlili olsaydık” dedi, “evli olsaydık, o benim de oğlum olacaktı.”

Buna verdiği cevap yıkıcı olmuştu. “Bir bebek öz annesine ve öz babasına aittir, bundan ötesi yok. Bunu değiştiremezsin.”

Ertesi gün Barry bunu hatırlattı Carol’a. Akşam olmak üzereydi, doktordan eve dönüyorlardı. Doktor ertesi hafta yeniden gelmelerini söylemiş ve Carol’a uyku hapi vermişti yine. Carol, Aşağı Winterside’a girdiklerinde Barry’nin koluna girdi. Bir haftadan beri ilk kez, kendi isteğiyle Barry’ye dokunuyordu. Barry’nin içinde utançla karışık bir mutluluk dalgası titreşti.

“Çocuklarla ilgili söylediklerine, onların öz babalarına ait olduklarına gerçekten inanıyor musun? Yani, demek istiyorum ki, bunu Dave’i kastederek söylediyse anlarım. Ryan ve Tanya’nın sana Dave’i anımsatması çok doğal tabii... Jason da Jason’ın babasını anımsatıyor olamaz mı?”

Neden sormuştu? Neden bundan söz etmişti? Carol’ı tanıdığı güne kadar Barry huzurun, neşenin mutluluğun ağızdan çıkan bir cümleyle yok edilebileceğini bilmezdi. Fakat mutlu olmaya hakkım yok, diye düşündü, bu konuda beni suçlamaya hakkı var. Carol’ın elinin kolunu daha sıkı kavradığını hissetti; cesaret vermeye çalışır gibi, özür diler gibiydi. Ona baktı. Carol gözlerini, onlara yaklaşan Beatie İsadoro’ya dikmişti; Kelly’yi arabasına oturtmuş, Karen ve Dylan’ı yanına almış, onlara doğru yürüyordu.

Carol, Beatie’yi Jason’ın kayboluşundan beri görmemişti. Şimdi karşılarındaydı; yolu süpüren kahverengi çizgili elbisesi ve onun üzerindeki yeşil iş önlüğüyle pembe mantosu içindeki ağır bedenini sürükleyerek önlerine çıkmıştı.

“Yolumdan çekil, şişko inek” dedi Carol.

Beatie ona dik dik baktı. “Bugün polis bana geldi” dedi. “Ona senin ihmal ettiğin o zavallı çocuğun bedeninde gördüğüm izleri söyledim.”

Barry, İsadoro’nun neden söz ettiğini anlamadı. Annesiyle ba-

bası orta sınıfa mensup olduklarını iddia ederlerdi, orta sınıf âdetleriyle yetişmişti ve bu âdetler içerisinde alenen kavga çıkarmak yoktu. Fakat Carol, Barry durdurmaya fırsat bulamadan, Beatie'nin üzerine atılıp onu yumruklamaya, tırmuklamaya başlamıştı bile. Karen çığlık attı. Barry Carol'ı yakalayarak geri çektiğinde, Beatie'nin sert yanağından kan süzülüyordu; Beatie de Carol'ın bacağına, kavalkemiğine sıkı bir tekme indirmişti bu arada. Carol, Barry'nin kollarına sığınıp hıçkırdı. İnsanlar bahçelerine, kapılarının önüne çıkmış sessiz, hareketsiz, merakla onları izliyorlardı. Çoğu İngiltere'de doğmadığı halde, sünger gibi, sünger kadar bilinçsizce İngiliz tarzı tepkisizliği içlerine çekmişlerdi. Kuşkulu, soğuk bir merakla olanları izlediler. Barry kolunu Carol'ın beline sarıp, eve götürdü. Motosikletli gençler, Shinewell Çıkmazı'nın köşesinde dikiliyorlardı; Horoz Tüy, Mavi Saç ve Barry'nin Siyah Güzel diye seslendiklerini duyduğu bir Jamaikalı... Barry ve Carol uzaklaşırken, arkalarından onları izlediler; Barry dönüp onlara bakmadı.

Neyse ki evde uyku hapı vardı. Carol sakinleşmişti biraz. İris ve Maureen eve geldiklerinde, telefonda, şarap evinden arayan Alkmini'yle konuşuyordu. İris ile Maureen'in getirdikleri akşam gazetesinde Londra'da kaybolmuş ve beş yıldır bulunamamış çocuklarla ilgili bir makale de vardı. Jason'ın kayboluşu üzerine yazılmıştı. Jason'ın ismi, kayıp çocuklar listesinin başında yer alıyordu.

Maureen sadece kendi evinde rahat ederdi. Diğer evlerde hep tedirgin bir hali olurdu. Ceketini çıkarmadı. Her zaman giydiği etekleri, sarkık, açık kahverengi yağmurluğunu giymişti yine. Ayaklarında düz, kahverengi ayakkabıları vardı, yağmurluğu ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Barry, saçlarını musluğun altına tutmuş, sonra lastik bir bantla sıkıca arkada bağlayıp öyle kurutmuş olmalı, diye geçirdi içinden. Genellikle ağır hareket eden, dikkatli bir insandı, fakat burada durduğu yerde duramıyordu sanki. Odada aşağı yukarı geziniyor, bibloları tek tek kaldırıp altına bakıyor, sonra yine yerlerine koyuyordu. Dave'in fotoğrafını eline alıp, uzun uzun inceledi. Sanki ilk kez görüyordu fotoğrafı.

Sesi alçalıp yükselmüyordu. Alçak ve ölgün bir sesle konuşuyordu.

"Neden kürtaj yaptırmadın?"

Carol ona bakakalmıştı, aptallaşmış gibi, ne demek istediğini sordu. Sesinde Barry'nin iyi bildiği patlamaya hazır bir ifade vardı.

"Dave hayattayken, bana başka çocuk istemediğini söylemiş-

tin. Bir kez daha hamile kalırsan kürtaj olacağını söylemiştin.”

“Korkuyordun” dedi İris, gerçek olmadığını bildiği halde, aklına ilk gelen mantıklı açıklamayı yapmıştı. “Kaçabildiğin sürece anesteziye gireceksin.”

Sakinleştiriciler sayesinde, dedi Barry içinden, Carol Maureen’e bağarmaya başlamamıştı. Gazeteye bakıyordu, birden gazeteyi bıraktı, doğruldu ve “Yarın çalışmaya başlıyorum” dedi. “Yeniden başlayacağım bir gün nasılsa. Burada boş boş oturup üzülmenin yararı yok.”

“Doğru” dedi İris. “Bu Jason’ı geri getirmez.”

Barry, Jason’ın ölü bulunması ihtimalini beyninin derinliklerine gömmeye çalışıyordu. Fakat böyle bir ihtimalin olduğunun farkındaydı. Carol’ın da aynı korkuyu taşıdığını biliyordu. İris ise bundan hiç kuşku duymuyormuş gibi konuşuyordu. Adeta neşeli bir hali vardı. Bir sigara yaktı.

“İş, kafamı olanlara takmamı engelleyecek” dedi Carol.

Barry şaşkınlıktan donakaldı. Carol’ın geri adım atmayacağını düşünmüştü. Jason’ı ölü ya da sağ bulacaklar ve Carol, ya bunun üstesinden gelmeye çalışacak ya da Jason’a bakmak için evde kalacaktı. Korkunç, yersiz, saçma bir düşünce, Jason’ı hiç bulamayacakları düşüncesi gelip oturdu beyninin içine.

Carol’ın şarap evinde, bütün o erkekler için çalışmasını istemiyordu. Fakat kocası değildi, ona karışmaya hakkı yoktu, bir görüş ifade etmeye bile hakkı yoktu. Diğer erkekler, ondan yaşlı olanlar, bu meselenin üstesinden nasıl geliyorlardı, kıskançlığı yenmeyi nasıl başarıyorlardı? Dave bunu nasıl yenmişti? Carol’ı makyajlı, tırnakları ojeli, çalınmış siyah beyaz elbisesiyle görmeyi çok seviyordu; ama diğer erkekler de onu bu haliyle beğeniyorlardı. Eski gri kazağını giydiğinde ise sadece ona aitti.

İris ve Maureen gittikten sonra kanepede yan yana oturarak televizyon seyretiler. Barry Carol’ın elini tuttu, Carol elini çekmedi. Program pek çekici olmadığı için Barry’nin düşünceleri yeniden Jason’a kaydı. Epeyce Jason’ı düşündü, nerelerdeydi acaba, başına neler gelmişti? Maureen’in sorusu karşısında şaşırmıştı, o da bazen aynı soruyu soruyordu oysa. Carol neden kürtaj yaptırmamıştı? Jason’ın babasını sevdiği için mi?

Ken’le Finchley Caddesi’nin hemen bitimindeki yeni işhanında çalışıyorlardı. Yönetici odasını ahşap bir panoyla ayırmaları iyi olmuştu, Ken’in iş almış olması daha da iyi olmuştu. Çalışmaya başlamalarından yaklaşık yarım saat sonra polis geldi. Bu kez

Treddick yoktu, Müfettiş Leatham ve yardımcısı Dowson gelmişlerdi. Ken'e Barry'yi bir süreliğine almak istediklerini söylediler; soruşturma için kendilerine yardımcı olmasını istiyorlardı. Ken ses etmedi, fakat yüzünde duyduklarına inanmadığını ele veren bir ifade belirmişti.

Arabada tek söz etmediler. Barry sürücünün Delphi Yolu ve Rudyard Bahçeleri güzergâhını izlediğini fark ettiğinde şaşırdı; Lordship Caddesi karakola giden en kestirme yoldu. O Rudyard güzergâhını hiç kullanmazdı. İnsanın sinirlerini bozan bir yerdi; pencereleri oluklu saca kapatılmış bir dizi ev... İşgalcilerden, tiner ve yapıştırıcı koklayanlardan böylece korunmuşlardı. Jason'ın ya da ölü bedeninin bu evlerin birinde olması olasılığı yoktu. Önceki hafta evlerin hepsi tek tek açılmış, arka kapılardan saca konserve kutularının kapakları misali sökülüp, içinde oturulması yasak nem, küf kokan odalar aranmıştı. Sokağı, araştırmanın güvenliğini sağlamak için bölüm bölüm kordon altına almışlardı o gün. O sırada, Carol için Lordship Caddesi'nde alışverişe çıkan Barry, çevrede toplanmış olan kalabalığın arasına karışıp, onları izlemişti.

"Ne dersin Barry?" dedi, Dowson, sorgu odalarından birine girdiklerinde, "Geçen çarşamba günü öğleden sonra Rudyard Bahçeleri'nde sana benzeyen genç birinin görüldüğünü söylersem ne dersin?"

İlk adını kullanıyordu. Daha önceki sorgularında ilk adıyla hiç seslenmemişlerdi ona. Belki de Dowson'ın yöntemi buydu. Barry soruya çok şaşırdı. Onu kim görmüştü?

"O ben değilim. Rudyard Bahçeleri'ne hiç gitmem. Burada yaşamaya başladığımdan beri ilk kez sizin arabanızla geçtim."

Leatham atıldı.

"O halde nerede olduğunu biliyorsun?"

Elbette biliyordu. Lordship Caddesi'ni Aşağı Winterside'a bağlayan yer değil miydi? Carol, o ve polislerin birlikte gidip, Jason'ın kuzusunu buldukları yer değil miydi?

"Pekâlâ, bu yolun nesi kötü ki onu kullanmıyorsun? Rudyard Bahçeleri, Green Sokağı'na giden en kestirme yoldur."

Barry neden buradan geçmediğini biliyordu, şu mühürlenmiş evler sinirini bozuyordu. Delphi Yolu ve kanal boyunca yürümek, yol üzerinde görülmeye değer şeyler değil fabrikalar, depolar ve çöplük olmasına rağmen, ona daha eğlenceli geliyordu. Fakat bunu Leatham ve Dowson gibi insanlara nasıl açıklayabilirdi? İkisi de açıklama bekleyen, meraklı gözlerle ona bakıyorlardı. Rud-

yard Bahçeleri'nin ölü bir sokak olduğunu, üzerinde gözleri kör edilmiş bir dizi ev cesedinin yattığını onlara nasıl anlatabilirdi? Benim çok korku filmi izlediğimi, çok fazla televizyon izlediğimi düşünecekler, dedi kendi kendine.

"Sinir bozucu" dedi, "Çevrede bir tek insan yok, bakmaya değer tek bir şey yok. Bir parça canlılık isterim ben."

"Bir parça canlılık mı?" Leatham vurgusunu aşırı ve kulak tırmalayıcı bir şekilde yapmıştı. Barry Leatham'ın ezici bakışları altında sus pus oldu. Kendini suçlu hissetmesi için hiçbir neden yoktu oysaki.

"Bir parça heyecan demek istiyorum" dedi ve bu cümleyle her şeyi daha da berbat ettiği hissine kapıldı.

Vazgeçmeye niyetleri yoktu. Anlamayı reddediyorlardı. Annesi onu yıllar önce "çok duygusal" olmakla suçlamıştı, hayal gücünün çok geniş olduğunu, gereğinden fazla duygusal olduğunu o da biliyordu. Bu orta sınıfa ya da kadınlara özgü bir zayıflıktı. Rudyard Bahçeleri hakkında sorular sormayı sürdürdüler. Oraya hiç gitmediğine göre sinir bozucu olduğunu nereden biliyordu? Daha önce gitmemiş miydi gerçekten? Bir iki kez gitmiş olamaz mıydı? Öğleye kadar tuttular; öğle olduğunda bırakacaklarını düşünmüştü, fakat başka bir odaya aldılar ve orada onunla hiç konuşmayan, arkasada formlar doldurmakla uğraşan bir polis memuruyla baş başa bırakıp gittiler. Yarım saat kadar sonra, tepsıyla odaya giren biri öğle yemeğini bıraktı: mısır lapası, bisküvi, küçük bir pakette peynir ve plastik bardakta kahve.

Barry, tam başında bekleyen polise, gideceğini, orada bütün gün oturup kalamayacağını söylemek için cesaret toplamaya çalışıyordu ki, Leatham yanında Dowson'la içeriye girdi.

"Bir parça heyecanı çok sevdiğini söylüyordun" dedi Leatham hiç ara vermemişler gibi, aradan birkaç saat hiç geçmemiş gibi. "Bayan Stratford'la, yanınızda küçük bir çocuk varken pek de heyecan yaşayamazsın herhalde."

"O iyi bir çocuk" dedi Barry. Bu konuya daha önce de değinmişlerdi. "Çok sorun çıkarmazdı."

"Hadi Barry. İki yaşında bile olmayan bir çocuk çok sorun olmaz mı? Benim de o yaşta bir oğlum var, nasıl bela olduklarını bilirim. İyi bilirim."

"Akşamları zaten pek dışarı çıkamazdık. Benim... Carol... Bayan Stratford akşamları çalışır."

"Seni bulduğunda bedava bir bakıcı da bulmuş oldu, öyle değil mi?"

Barry yüzüne ateş bastığını hissetti. Kıpırmızı kesilmişti. Leatham bir cevap beklemiyordu zaten. Barry'nin yüzünün rengi yeterli bir cevaptı. Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu.

Dowson, "Bütün kartları masaya dökelim, Barry" dedi, "seni tuzağa düşürmeye çalışmıyoruz. Dürüstlük en iyi oyundur, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Tam o an, o an Barry'nin hep aklında kaldı, jetonu düştü. O an, ilk kez o an Barry, Jason'ı onun öldürdüğünü düşündüklerini anladı. Bütün bu sorular, şu anki ve daha önceki sorular, Jason'ı geri getirmek için ya da onun nereye gitmiş olabileceğini, ne yapmış olabileceğini öğrenmek için değildi. Ona, Barry Mahon'a, Carol'ın oğlunu öldürdüğünü itiraf ettirmeye çalışıyorlardı. Soğuk terler boşandı sırtından. Korkmuyordu, sadece berbat bir şekilde titriyordu, çok öfkelenmişti... Önündeki masanın kenarlarını kavrayıp, ters yüz etmemek için kendini zor tuttu.

Jason'ı öldürdüğünü düşünüyorlardı... Sessizce karşısındaki polislere baktı.

"Jason'ın cesedini bulamadık" diyordu Dowson, "Belki de hiç bulamayacağız. Onu bulduğumuzda belki de çok... Pekâlâ, hadi dürüstçe konuşalım. Onu bulduğumuz gün artık küçük bedeninde neler olduğunu görmemiz için çok geç kalmış olacağız. İzlerden söz ediyorum Barry; çürükler, yaralar..."

Beatrice Isadoro'nun... Carol'la kavga ettikleri gün söylemeye çalıştığı bu muydu?

"Bay Leatham az önce seni bir bakıcı olarak niteledi, ben bu nokta üzerinde durmayacağım, ben seni saf yerine koyan bu oyuna katılmayacağım. Fakat sözcüğün uygunluğu açısından biz de böyle söyleyelim. Küçük Jason'a son beş altı ay boyunca bakıcılık yaptın. Bazen bakıcılar kızabilir, öyle değil mi? Herkes gibi, onlar da, bazen yorulurlar ve kırbaçlarını ellerine almak zorunda kalabilirler."

"Ben ona hiç el kaldırmadım" dedi Barry. "Ona hiç dokunmadım." Başkası da dokunmamıştı. Carol'ın Knapwell'den çektiklerini düşündü. Güya, bundan sonra, Carol rüya görürdü... "Yere düşer ve yaralanırdı" dedi Barry. "Hep yere düşer, bu arada eşyaları da devirirdi. Yazın kapı kilidinde duran anahtarın üzerine yürüyerek gözünü morartmıştı." Bunu Carol anlatmıştı. Ne zaman söylediğini çok iyi anımsıyordu, çok sıcak bir gün Carol'la birlikte belediye havuzunda yüzmeye gitmişlerdi. Caddeye çıkıp öğle yemeği için süt, sandviç türü şeyler almak üzere yanlarından bir süreligine ayrılmış, geri döndüğünde, Jason'ı morarmaya başla-

yan şiş bir gözle bulmuştu.

“Bazı çocukların kaza yapmaya eğilimli olup, bazılarının olmaması ilginç değil mi?” dedi Leatham. “Çok ilginç. Genellikle koruma altına alınan çocuklar bu türden çocuklardır, kaza yapmaya eğilimlidirler; kesikler, çürükler bedenlerinde çokça bulunur, kollarındaki, bacaklarındaki kırıklardan hiç söz etmemeli. Benim oğullarımın başına önemsiz bir kaza bile gelmedi oysa. İlginç değil mi? Bu, insanı düşündürüyor.”

Barry düşünmedi. Leatham'ın ne yapmaya çalıştığı konusunda en ufak bir fikre sahip değildi. Dillendirilmeyen suçlama kendisine acı veriyor, içini yakıyordu. Dowson yeniden çarşamba öğleden sonra yaptıklarını sordu; artık saldırgan bir tutum içindeydi. Barry her şeyi yeni baştan anlattı. Sinemaya, *The Dark Crystal*'e gitmişti. Filmin konusunu anlatmaya başlamıştı ki, anlatması gerekmediğini söylediler, önceki ya da sonraki gün izlemiş olabilir miş pekâlâ da. Biletin yarısını saklamış mıydı?

“Hayır, saklamadım. Neden saklayayım ki?”

“Bize sen söylüyorsun, Barry. Saklamış olsaydın iş değişirdi.”

Barry cevap vermedi.

“Görünen o ki” dedi Leatham, “Sinemaya hiç gitmemişsin. Rudyard Bahçeleri'nden yürüyerek eve gidiyordun ki, Jason'ı duvarın üstünde buldun. Çocuk sokağa ilk kez bırakılmıyordu, öyle değil mi? Birinin onu dövmesi ya da onu almayı unutmaması için sokağa ilk bırakılışı değildi bu. Onu sen buldun, arabasına oturtun, bir yerlere götürdün, öyle anlaşıyor. Belki de eve... Belki Lordship Parkı'na götürdün ya da bataklığa. Ne yaptı Barry? Çok mu ileri gitti? Seni çok mu kızdırdı? Çılgınlık atmaya başlayıp, susmadı mı? Onu susturdun mu Barry, çok mu ileri gittin?”

Onlardan korkmamıştı. Kesinlikle korkmamıştı... Bütün saflığıyla, ona dokunamayacaklarını biliyordu. Fakat aşağılanmıştı. Acı, küskün bir sessizliğe gömülmüştü ve onlar bunu suçluluk duygusu olarak yorumlamışlardı. Saat beş buçukta gitmesine izin verdiler. Onlar da çok yorulmuşlardı şüphesiz, kendilerini evlerine atmak istemişlerdi. Aşağı Winterside'a yürüyerek gitmeyi tercih ederdi, ama arabayla bırakmak için ısrar ettiler. Horoz Tüy, Siyah Güzel ve yanlarında burnunda küpe olan bir genç Bevan Meydanı'ndaydılar yine; motorlarını *İnsanın İlerleyişi* heykeli-nin kaidesine yaslamışlardı. Polis arabasının, içinde Barry'yle geçişini izlediler. Spicer, sırtında bataklıktan tavşanları için topladığı ot dolu çuvalla bahçe kapısından içeriye girdi. Yas giysisi olan

beyaz sariyi üstünden hiç çıkarmayan, kimseyle konuşmayan, kimsenin de onunla konuşmadığı Lila Kupaır çamaşıır odasının penceresinden başını kaldırıp, arabaya baktı. Winterside hiç karanlık olmazdı; yol boyu dizili lambalar sokağı sonsuz aydınlığa mahkûm etmişti.

Ertesi günün gazetelerinden ikisini yan yana getirip, olanları bütün ayrıntılarıyla öğrenebilirlerdi. İlk sayfada, bir iki cümleyle, polise bütün gün soruşturmada yardımcı olmuş bir erkekten söz ediliyordu. Cümlelerin altına, Bayan Stratford'ın yirmi yaşındaki Barry Mahon'la paylaştığı evinde, günlerdir, nasıl kuşkuyla beklediğini anlatan uzun bir öykü eklemişlerdi. Soruşturmaya yardımcı olan insanın yirmi yaşında, aynı semtte oturan, mobilya imalatında çalışan bir genç olduğunu yazmışlardı. Gazeteci kurnazlığı. Barry irkildi. Bevan Meydanı'ndaki bayiye gazete almaya gittiğinde sahibi Bay Mahmud'la, uzun, siyah, örgülü saçlı güzel kızının her zamankinden daha farklı bir ifadeyle onu süzdüklerini fark etti.

Polis ertesi gün de geldi. Cumartesi günü olduğundan evdeydi. Karakolda ona yeniden saldırdılar. Sinema kalabalık mıydı? Yarı yarıya mı doluydu? Daha mı az insan vardı? Kaç kişiydi? Sigara içmiş miydi? Sinemanın sigara içilen bölümünün neresinde oturmuştu? Barry sakın sakın sorulara cevap verdi, hiçbir şeyi uydurmak zorunda değildi, cevabını hatırlayamadığı sorular için de hatırlayamadığını söyledi.

Çabuk sinirlenen biri olup olmadığını sordular. Dayağın bir ceza olarak kullanılması konusunda ne düşünüyordu? Çocuğu tokatlamadan da terbiye etmenin mümkün olabileceğini biliyor muydu? Barry düşünmeden cevaplandırdı soruları. Bu soruşturmada nasibini alan tek erkeğin neden o olduğunu merak ediyordu. Belki de, tek kendisi değildi. Belki de, Maureen'in eşi İvan'ı da getirmişlerdi buraya. Belki de Jerry ve Louis İsadoro'yu da sorgulamışlardı. Ama onların polise soruşturmada yardımcı oldukları yazılmamıştı gazetelerde.

Jason'ın yaşamında bir başka erkek daha vardı. Onunla ilgili hiç soru sormuşlar mıydı? Carol'a onun kim olduğunu sormuşlar mıydı? Barry yüzlerine karşı haykırmak istedi: Jason'ın bir babası var! Bağırmmak için kendini zor tuttu. Cesaret edememişti. Carol'a bağlılığı, Carol'a duyduğu saygı bunu engellemişti. Polislerin sorularını kısa cevaplarla geçiştiriyordu artık; çoğunu evet ya da hayır diye cevapladı, bazen de hiç cevap vermedi. Bütün ilgisini, önceki gün korkuyu yitirişı gibi yitirmişti...

Bu sefer eve yürüyerek döndü. Carol yoktu. Kapiya, üzerine öpücük anlamına gelen iki çarpı işareti kondurduğu bir not bırakmıştı; yani Barry'nin kaygılanması gerekmiyordu. Televizyonda Ipswich-Arsenal maçını izlemeyi denedi, ama dikkatini veremedi. Sadece tek bir şey düşünebiliyordu. Dave'le aynı kaderi paylaştığı hissine kapılmıştı, daha önce bu hisse hiç kapılmamıştı. Yerinden kalkıp çerçeveyi eline aldı ve içindeki fotoğrafı uzun uzun inceledi. Dave mutlu bir ifadeyle gülümsüyordu, dertsiz tasasız bir hali vardı. Bu fotoğrafın çekilişinin üzerinden bir ay geçmeden ölmüştü. Hırvatistan'da, bir dağ eteğinde, kamyonun enkazı arasında ezilmişti. Barry Dave, Carol, Tanya ve Ryan'ın mutlu bir aile tablosu çizdiğini düşünmekte zorlandığını fark etti ilk kez. Neden olduğunu bilmiyordu, ama kafasında böyle bir resim çizemiyordu. Carol'ı resmin içine yerleştiremiyordu. Oysa Carol, mutlu olduklarını söylemişti. Ya sonrası? Carol daha sonra yaşamını nasıl sürdürmüştü?

Çocuklar koruma altına alınmışlardı, Carol tek başına kalmıştı... Tabii uzun süre yalnız kalamayacak kadar güzeldi. Peki Dave'in yerini kim alıncı? Barry yüzlerce mi, yoksa tek bir erkek mi olduğunu kestiremiyordu. Yalnız kaldığında neler düşünürdü Carol? Örneğin şu anda kafasından neler geçiyordu? Vitrinlere bakarken, ya da barda oturup İris ve Jerry'yle içki içerken neler düşünürdü? O Jason'ı bu kadar çok düşündüğüne göre, Carol'ın kafası her an onunla meşgul olmalıydı. Gözlerinin önünde her an Jason'ın geçen haftaki hali, bebekliği, doğumu, doğumundan bir ay öncesi olmalıydı. Öyle olmalıydı. Barry kadın olsaydı, Carol'ın yerinde olsaydı, bunları düşünürdü. Fakat, başkalarını onun gibi düşünmedikleri için yargılamaya hakkı yoktu. Belki de Carol, Jason'a hamile kaldığını anladığı ilk günü, buna neden olan sevişmeyi düşünüyordu. İkisini birbirinden uzaklaştıran, belki de Carol'ın bunları düşünmesiydi.

Ani bir dürtüyle, ikisi için güzel bir akşam hazırlamaya karar verdi. Carol'ı yeniden kazanmak istiyordu. Şarap alacak, fırında tavuk pişirecekti, iyi yapardı... Değişiklik ikisine de iyi gelecekti. Anayoldan Winterside'ı çıkıncaya kadar tanıdığı kimseyle karşılaşmadı. Hava artık erkenden kararıyordu, bugün gökyüzü bulutluydu da üstelik. İnsanlar haftanın son alışverişinden dönüyorlardı, ağzına kadar dolu torbalar yüklenmişlerdi. Alacaklarını alıp, dönüş yoluna koyulduğunda, sokak lambalarının sarı ışıkları bir-biri ardına yanmaya başladı.

Maureen'le konuşma fikri onu yolundan çevirdi; Winterside Yo-

lu'ndan kanala, Çin Köprüsü'ne yürüdü yeniden. Fakat Maureen'in kapısını duraksamadan geçti. Ona söylemek istemezdi, belki bilmiyordu bile, üstelik bugün cumartesiydi, İvan bugün evde olurdu. Köprüde yeni bir graffiti örneği daha vardı. "Piliç Kuralları..." Kırmızı boyayla yazılmıştı. Barry anlamını çözmeye çalıştı, sokak dilini anlayabilecek kadar gençti, anlaması gerekirdi. Fakat anlayamadı. Kanalin suyu bugün çok berraktı. Dipteki çakıllar, teneke kutular ve kırılmış şişeler sayılabilecek kadar berraktı.

Motosikletli gençler Aşağı Winterside'da köprü'nün yanında toplanmışlardı. Motorlarını yaya yoluna çekmemeleri, çimenliğin üzerinden geçmemeleri gerekiyordu. Fakat onları kim durdurabilirdi? Çimenlerin üzerinde derin lastik izleri vardı. Horoz Tüy'ün üstünde yalçıpkını mavisi yeni meşinler vardı.

İçlerinden biri –Burnu Küpeli olduğunu sanıyordu– yanlarından geçtiği sırada bir şeyler söyledi. Hepsi bu kadardı. Köprüyü geçtiğinde önünü kesmediler, incitici bir davranışları olmadı. Ancak yanlarından geçerken Burnu Küpeli, duyamadığı bir şeyler söyledi. İlk kez böyle bir şey yapıyorlardı. Kızlara, emeklilere filan laf attıklarını duymuştu Barry. Bayan Spicer bacaklarını saran taytını giydiğinde, Mavi Saç'ın ona, "Yaşma bakılırsa popon fena değil" dediğini duymuştu.

Fakat onlarla aynı cinsiyeti taşıyan, aynı kuşaktan olan onu ayırmaları gerekirdi. Polisler gibi, onlar da, arkasından vurmuşlardı. Burnu Küpeli'nin dediklerini anlamamıştı, anlamak da istemiyordu. Çimenlikteki yaya yolunda yürürken, arkasından onu izleyen gözleri hissetti. Eskiden ona farklı bakarlardı; hoşgörü, benimseme görürdü gözlerinde bazen. Şimdiyse, diğerlerine yönelen küçümseyen bakışları, kendi üzerinde de hissediyordu. Işıklar, Summerskill Yolu'ndaki evlerin arka cephelerine vurmuştu. Sondan başlayarak evleri saydı; sekizincide, Carol'ın evinde ışık vardı. Dönmüştü, Carol evdeydi. Adımları hızlandı.

Arkasından motorlar çalıştı, birbiri ardına yanından yavaşça süzöldüler; bilinçli olarak yavaşlatılmış güçlü motorlar yaya yolundan kayarak, onu arkada bıraktılar.

Evde birçok ayna vardı. Carol girişteki aynanın önünde durmuş, fişi süpürgeliğin üstündeki prize takılı, Barry'nin "saça şekil veren bir makine herhalde" diye düşündüğü bir aletle saçlarını kıvıyordu.

"Bu nedir?" diye sordu, Carol'a sarılarak.

“Fön fırçası. Saça şekil vermek için. Yukarıda, Brent Kavşağı’ndaki üçkâğıtçıların birinden yürüttüm.”

Aynadan Barry’ye gülümsedi. Önceki hali geri gelmişti, yine eski Carol’dı. Yumuşaklığı, hareketleri o gece, belki daha gece olmadan sevişecekleri umudu uyandırdı Barry’de. Saçlarını kıvrırken bedenini Barry’ye yaslamıştı, gülümsüyordu.

“Tavuk aldım” dedi Barry, “Birkaç şişe de şarap aldım, dışarı çıkmak istemiştin değil mi?”

Carol hülyalı bir bakışla, “Sen nasıl istersen, sevgilim” dedi.

Barry marketten aldıklarını mutfığa taşıdı. Carol’ın yeni oyuncacığını denemek için nasıl da sabırsızlandığını görmek onu güldürmüştü, para vermediği için daha da değerliydi onun için yeni makinesi. Koşarak eve dalmış, ceketini üstünden fırlatmış, aynanın karşısına geçmiş olmalıydı; tam da Carol’a, eski Carol’a özgü bir davranıştı. Sağa sola fırlatılmış ceket, çantayı, eldivenleri ve fön fırçasının torbasını yerden toplayıp, yatak odasına çıkardı. Kucağındaki yığından yere bir kâğıt parçası düştü: belki ceketin cebinden, belki ağzı yarı açık çantadan ya da fırçanın torbasından... Boots’dan alınmış bir fişti; arkasına, elle, “Terry, Spring Çıkmazı, No: 5, Hampstead” adresi karalanmıştı. Yazı Carol’ın değildi, bir erkeğe aitti. Dışarıda eskiden tanıdığı bir erkeği görmüştü demek ki, adam, son görüşmelerinden sonra evini değiştirmiş, karşılaştıklarında Carol, yeni adresini edinmek istemişti. Barry her şeyi anlıyordu şimdi. Carol’ın neden heyecanlı olduğunu, neden sevecen davranmaya başladığını, neden eskisi gibi olduğunu anlıyordu.

Carol onu yeniden görmek istemeseydi, adam adresini yazıp vermezdi. Barry konuyu ona açmaya, Jason’ın babasının kim olduğunu sormaya karar verdi. Hiç hoş olmayan bir düşünce belir-di kafasında; ikisi aynı insandı belki de...

Daha sonra soracaktı, seviştikten sonra... Kâğıdı katlayıp koyduktan sonra, çantayı kapattı.

İkinci bölüm

Son dakikaya kadar Freda'nın yalnız gideceğine inanmamıştı. Buna ihtimal verememişti, her şey tersini gösteriyordu. Otuz iki yaşında genç bir erkekle birlikte olacak kadar şanslı, elli dört yaşına gelmiş bir kadın kalkıp, tek başına Karayipler'e gitmezdi, onu da kolayca yanında götürebileceği halde bunu yapmazdı. Üstelik yıpranmıştı, bedeninde yaşlılığın izlerini taşıyordu, aman aman yüzüne bakılacak biri değildi. Bunu düşündüğünde kendini daha da aşağılanmış hissediyordu, fakat o gün, gidişinden önceki gün, Freda'nın bir uçak biletiyle gelip, onu şaşırtmasını beklemişti.

Yemeklerini dışarıda yemişler, sonra Freda'nın Spring Çıkma-zı'ndaki evine dönmüşlerdi. Freda küçük valizini yerleştirmeye başlamıştı hemen.

"Ben de toplansam iyi olur" demişti. Bu evde eşyalara dokunmaya, onları kullanmaya hiç alışamamıştı, burada kendi evinde olduğu kadar rahat edememişti. "Kahverengi valizlerden birini ben kullanabilir miyim?"

Freda gülümsemişti. Yüzünde mutlu bir ifade vardı. "Kuzucuk, bunları geçen hafta konuşmuştuk. Ben yalnız gidiyorum, sen burada kalıp, eve göz kulak oluyorsun. Seni şaşırtmaktan hoşlandığımı düşünüyorsun biliyorum, eskiden bazı sürprizler de yapmıştım, fakat bu kez olmayacak. Üzgünüm, kuzucuk."

"Bana bu adla hitap etme."

"Üzgünüm Terence. Bir ay önce Martinique'e gideceğimi, senin burada kalıp eve bakmanı istediğimi söylediğimde kabul etmiş-tin. Şaka yaptığımı mı sanmıştın yoksa?"

"Bu kadar mutlu olmanı anlamıyorum."

"Güneşi ve denizi özledim, Terence. Eski arkadaşlarımı özledim. Neden mutlu olmayayım ki?"

Burada tek başına kalacağını, evin bekçiliğini yapacağını düşündükçe sinirleri bozuluyordu. Freda aşağıya indiğinde bir kez daha denedi. Fakat Freda dinlemedi. Çoktan gitmişti. Bedeni buradaydı, ama kalbi ve ruhu yükseklerde, yönünü batıya çevirmiş Boeing 747'nin içindeydi.

O gece farklı odalarda uyudular. Terence giriş katındaki alçak sedirde yatmıştı. Ev tam bir mimarî rüküşlük örneği idi: tik ağacından parke döşeme, İtalyan seramiği ve buğulu camlar... Pencerelerde stor vardı, halılar siyahtı, mor ve krom yeşili deri mobilyalarla döşenmişti. Banyolar gömmeydi, biri mermerden sunî bir mağara içine gömülmüştü. Merdivenlerin başındaki sütunun üzerinde, kafasının yerinde bir delik olan, siyah mermerden bir kadın heykeli vardı; tek bacaklı, disk fırlatan adam ise, salondaki, çevresi taşla örülmüş süs bitkilerinin kenarına yerleştirilmişti.

Bu Christchurch Tepesi'ndeki adacıkta, aynı mimarın eseri olan, birbirine açılışturacak şekilde köşeli olarak inşa edilmiş beş ev daha vardı. Terence'ın evde hoşuna giden tek şey, (XVIII. yüzyıl sayfiye evleri beğenisine daha uygundu) çatı katındaki "oyun odası"nın manzarasıydı. Hampstead'in büyük bölümü ve fundalığın doğusu, göl, koru ve Peace Vadisi'nin tamamı oradan görülebiliyordu.

Terence, bu kattan manzaranın olağanüstülüğünü, tarihi binaların güzelliğini, göz alabildiğine açıklığı değil, gözlerinin önünde uzanan zenginliği görüyordu. "Zengin" bir görünüm vardı karşısında, Britanya adalarının en zenginiydi belki de. Manzarayı izlerken, bu zenginliğe eriştiğini söyleyemese de, erişmek üzere olduğunu düşünürdü. Annesinin Brownswood Common Sokağı'ndaki evinden, Holloway'deki odasından, Queensland demiryolunda çalışan diğer dört erkekle paylaştığı Rockhampton'daki möbleli evden çok farklıydı. Para konuşuyordu, her şey paradan söz ediyordu.

"Ağzın sulanıyor" demişti Freda, bir süre önce.

"Ne?"

"Ağız sulanmasının anlamını bilirsin, kuzucuk. Salyaların akıyor. Ne zaman paradan söz etsem, ağzının köşesinden salyalar akmaya başlıyor, gerçekten. Şaka yapmıyorum."

Onunla evlenmeyi bu yüzden mi reddetmişti? Para tutkusunu gizleyemediği için mi? Bunu değiştiremezdi, yaşamı boyunca paradan yoksun kalmıştı. O ne bilirdi ki! Hiç çalışmak zorunda kalmamış bir duldu, istediği her şeyi kocası vermişti ona.

Sabahleyin Freda Heathrow'a giderken, caddeye kadar, daha doğrusu Heath Caddesi'ne kadar ona eşlik etti, taksi çağırdı. Ar-

tık kavga etmenin gereği yoktu. Yaşamak zorunda olduğu şu berbat evle baş başa kalmıştı, bununla yetinmek zorundaydı. Hatta ayrılırlarken onu öpmüştü; dudaklarından değil elbette, dudakları boyalıydı, takımına uygun olsun diye parlak fuşya bir ruj sürmüştü dudaklarına.

Önceki gece, son ana kadar, ona da bilet alındığını duymayı umut etmişti. Sonra, onu taksiye bindirdiği ana kadar, hiç olmazsa dönüşüne kadar onu geçindirecek bir para bırakmasını... Bir isme yazılı çek değil; bunun için bazı belgelerin altına imza atması gerekli olabilirdi, Freda'yla birlikte bankaya gitmesi gerekli olabilirdi. Fakat hamiline bir çek ya da nakit...

"Hâlâ işsizlik yardımı mı alıyorsun, kuzucuk?"

"Bana böyle hitap etme, Freda. İşsizlik yardımı bitti. Şimdi sosyal yardımdan para alıyorum. Bilmek istiyorsan haftada yirmi üç buçuk pound."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Bu kadar çok mu? Bu ülkedeki işsizler çok şanslılar, öyle değil mi? İnsanlar bunun kıymetini bilmiyorlar bence."

Ona baktı, koyu pembe dudaklarının kıpırtısına baktı. Duyduklarına inanamıyordu. Yıkıcı sözlerdi bunlar.

"İşsizlik yardımını sormamın nedeni" dedi Freda, "sana hiç para vermeye niyetli olmayışım. Faiz altı ay için ödeniyor, gaz, elektrik ve telefon için bankaya ödeme talimatı verdim. Telefonu istediğin kadar kullanabilirsin Terence, sakın üşütme olur mu?"

Elleri boş eve geri dönmüştü. Ondan yirmi iki yaş genç olduğu için, sadece bu nedenle onunla evleneceğini düşünmekte hata etmişti elbette. Bir sonraki yıl evlenmeleri tartışma konusu olduğunda, evleneceklerinin değil, paranın onu heyecanlandığı yolunda sözler etmişti. Ne alçakça. Freda uzun uzun ona bakmış, sonra gözlerini kaçırmıştı; gözlerinde yaşlar vardı, yemin edebilirdi gözlerinde yaş gördüğüne. Kollarına atılacağını sanmıştı. Freda bunu yapmadı, başını ağır ağır salladı, kaldırmakta zorluk çektiği iğneleyici sözlerinden birini edecekmış gibi bir tavır takındı. Fakat ağzından dökülenler Terence'in beklediğinden farklı sözlerdi. "Hayır kuzucuk" demişti, "seninle aynı fikirde değilim, seninle evleneceğimi hiç sanmıyorum."

Kendi kazdığı kuyuya düşmüştü. Aptal bir balık gibi karaya vurmuş ve soluksuz kalmıştı. Eve hapsolmuştu işte ve bu ona hiçbir şey kazandırmayacaktı. Parti düzenleyecek parası yoktu. Freda onu cezalandırıyordu, bunun farkındaydı. Freda onu böyle cezalandırıyordu; insanlar onu annesi zannettiklerinde, genç kızla-

rın peşine takılıp onu terk ettiği zamanlarda, gece üçlere kadar ayakta kalmaya tahammül edemeyip onu kızdırdığında, sevişmek istediği zamanlar onu reddettiğinde yüzünde beliren o yarı alaylı gülüşle onu cezalandırıyordu şimdi.

Boşa zaman yitirmemeliydi. Freda'nın evde bıraktığı her şeyi alacaktı, para ya da satılabilir ne bulursa hepsini toplayacaktı. Siyah –parlak, cocker epanyöl* gibi bol kıvrıkcık tüylü– halının üzerinde turlamaya başladı, duvarın büyük bölümünü kaplayan kitaplığa doğru ilerledi. Burada, taş döşeli, yüksek çiçek tarhları olan iç avluya ve altı evin oluşturduğu küçük adaya bakan pencere vardı. Terence storu indirip, içeriinin görünmesini engelledi.

Freda macera romanları okurdu yalnızca. Benet Archdale'in kitabı *Evlilik Bağı* ile Dick Francis'in son kitabı arasında bir Morris West parlak cildiyle dikkati çekiyordu. Terence kapağın içinde sayfaları kesilerek ortası oyulmuş, *devoir*'dan *mille*'e kadar bir Fransızca sözlük olduğunu biliyordu. Freda bunu yedek para kasası olarak kullanırdı. Bir keresinde Terence, onu, bir adet elli poundu buraya saklarken görmüştü. Kitabı aldı, arasını açtı ve kasanın boş olduğunu gördü. Sayfaları boş bir umutla salladı.

Basamağı inip halının öbür ucuna yöneldi. Kavisli tavandaki kırmızı kirişin altında üç dar uzun, yarık gibi duran pencerenin önüne gitti. Burada keneotları ve baldıncıklarla dolu, çevresi kırmızı tuğlayla örülmüş çiçek tarhları vardı. Freda'nın çalışma masası pencerelerin karşısındaki duvara yaslanmıştı.

Masayı kilitlemiş, anahtarını saklamıştı herhalde. Anahtarı bulmaya çalıştı; parlak siyah renkli, köşeli vazoların içine baktı, keneotlarının dibindeki toprağı karıştırdı, cilalı ahşap merdivenlere serili halının altına baktı. Freda'dan önceki kadınla, güya Freda için terk ettiği kadınla birlikte olduğu sıralarda, hayatında ilk kez bir kredi kartı sahibi olmuştu. Şimdi süresi dolmuş olmalıydı. Freda onun için bir hesap açtırmadığına göre, yenilenmiş olması ihtimali söz konusu değildi. Kartı, bir parçasını kullanarak, basit kilitleri açabileceğini bir yerden okumuş, atmamıştı. Sonunda yatak odasında, Freda'nın eski kartlarından birini buldu.

Aşağıya inmeden önce giysi dolabını, tuvalet masasını, çekmeceleri karıştırdı. Para ya da mücevher bulamadı; mücevherlerini banka kasasına koymuştu herhalde... Müteveffa John Howard Phipps'e ait olduğu kuşku götürmez bağa ve gümüşten fırçaları satmaya cesaret edebilir miydi? Bunu çalışma masasına baktıktan sonra düşünecekti.

Kilidi açmak biraz zamanını aldı. Kredi kartı işe yaramamıştı.

Sonunda keski ve çekiç kullandı; kilit kırılıncaya kadar çekici keskiye vurmaya devam etti. Masanın ön tarafı bir çatırtıyla yere düştü. En başından itibaren burada da para bulamayacağını biliyordu. Dört küçük çekmecenin ve diğer gözlerin içine baktı. Bulabildiği bütün para, bir zarfın içindeki iki Amerikan çeyreği, bir beş sent, üç yüz elli lîret ve on İsviçre frangıydı. Çekmecede bulunduğu diğer şey de, beş bin poundluk kredi içeren bir karttı. Müteahhitler Birliği kartı. Kartın süresi Freda'yla tanışmadan bir yıl önce, kocası henüz sağken dolmuştu.

Altında yeşil bir karton vardı, devlet tahvilleri, Freda'nın eski kocasının ismi vardı üzerinde. Yüzerlik hisseler halinde iki senet, ikisi de beş yıl önce 500 pounda satın alınmıştı, üzerlerindeki damgaya göre bugün toplam 1 400 pound değerindeydi. Bulunduranın ismi arkada, imzasının da olduğu, bulunduranın kimliği kısmında yazıyordu.

Terence yaşamı boyunca suç sayılabilecek bir eylemde bulunmamıştı. Mağazalardan bir şeyler aşırmaı deneyecek cesareti olmamıştı hiç. Geçen gün, Carol Stratford'ın Brent Kavşağı'ndan Pifco marka fırçayı yürütüşünü izlerken, cesaretine, soğukkanlılığına hayran kalmıştı. Onun gözleri önünde, Carol fırçayı raftan kendi çantasına kaydırmaş, sonra koşarak mağazadan çıkmıştı. Terence elini onun omzuna koyup, "Affedersiniz madam, fakat..." demek istemiş, cesaret edememişti. Carol'la tanıştığından beri ona âşıktı, üstelik oğlu Jason'ın kaybolması Carol'ı zaten yeterince üzüyordu.

Oradan birlikte ayrılıp, bir kahve içimi sohbet ettiler, pub'lar henüz açılmamıştı. Evde uzun süre kalacağını düşünmediği halde, adresini yazıp, Carol'a vermişti. O gün, hâlâ, Freda'nın onu da götürceğini umuyordu. Carol çok neşeliydi. Kendini ilk günlerde çok kötü hissettiğini, ancak artık içinde Jason'ın iyi olduğuna, geri geleceğine dair güçlü bir his oluştuğunu söylemişti.

"Sahte para gibi dönüp dolaşıp sahibine geri gelecek" demişti.

İki üç yıl kadar önce, Golders Fundalığı'na gitme fikrini ona veren Carol'dı. O sıralar kocası yeni ölmüş, yirmi beş yaşında genç bir duldu. Kocası, Terence'la tanışmasından birkaç hafta önce, bir trafik kazasında ölmüş, onu iki çocuğuyla yalnız bırakmıştı.

Carol pek çok küçük suç işlemişti. Bugüne kadar hiç yakalanmamış başarılı bir dükkân hırsızıydı. Evlilik soyadını kullanarak iki işte çalışıyor, bir yandan da kırlık soyadıla işsizlik yardımı alıyordu. Çalışmadan para kazanmak, istediği şeylere parmağını

oynatmadan sahip olmak için türlü fikirler geliştirirdi. Bunların çoğu, tabii, ciddiye alınmayacak kadar uçuk kaçık fikirlerdi. Fakat bu kez farklıydı. Bunu kendisinin yapmak istediğini, erkek olarak dünyaya gelmeyişinin bir talihsizlik olduğunu söylemişti.

Terence'a yapması gereken tek şeyin, her gün Golders Fundalığı Krematoryumu'na gidip, cenaze törenlerini gözlemesi olduğu-nu söylemişti. Koyu renkli bir takım giymesi iyi olurdu, böylece kimse onun törene katılanlardan biri olmadığını anlayamazdı. İçlerinden birini gözüne kestirinceye kadar dulları dikkatle izlemeliydi. Hali vakti yerinde olan, iyi bir mirasa konmuş birini seçmeliydi. Çok yaşlı olmamalı, tercihen çocuksuz olmalıydı. Çok geçmeden bunun anlamını kavrayacaktı. Carol bunları söylemişti, haklı da çıkmıştı. Terence on cenaze bekledi, ölenler hep erkekti. Sonunda avını buldu. Carol'ın, genç ölenlerin hepsinin erkek olacağı kehaneti de doğru çıkmıştı. İki kadının cenazesini izleme fırsatı bulmuştu bu arada; fakat, her ikisi de sekseninin üstündeydi öldüklerinde.

Servet tahmini yapmakta, yalnızlık hissini anlamakta oldukça yetenekliydi, çok geçmeden, Jessica Mason'ı elde etti. Kocasının cenazesine siyah bir elbiseyle gelmişti Jessica. Terence gelen çiçeklere teşekkür edilirken, kendini ona tanıttı. Ölen kocasıyla, babasının çok eski arkadaş olduklarını söyledi. Onlardan başka dört kişi daha vardı cenazede; anlaşılan, Roy Mason çok sevilen bir insan değildi. Terence Jessica'nın nerede oturduğunu öğrendi. Semtin adından çok etkilenmişti. Fazla bekleyemedi, hemen ertesi hafta Jessica'yı aradı... Terence, Jessica'nın Cricklewood-Golders Fundalığı sınırındaki neotudor tarzı müstakil evine yerleştiğinde, Roy Mason'ın ölümünün üzerinden ancak bir ay geçmişti.

Jessica oldukça iyi bir seçimdi. Kırk beş yaşındaydı, çocuğu yoktu. Tahmin ettiğinden daha çok parası vardı. Fakat tanıdığı mülkiyet duygusu en güçlü kadındı o; çok hırslıydı. Terence'ın Carol'la görüşmeyi sürdürdüğünü öğrendiğinde, bir et bıçağıyla üstüne saldırmıştı. Önce onu, sonra da kendini öldüreceğini söylüyordu. Terence Carol'la görüşmeyi hemen kesmiş, birkaç ay daha Jessica'yla kalmış, onun kendisi için edindiği Barclay kartıyla düşünmeksizin alışverişler yapmış, fişlerin altına Jessica'nın imzasını atmıştı. İmza taklit etmek konusunda tam bir uzman olmuştu; fakat uzmanlığını, örneğin, Jessica'nın hesabına çek kesebilmek için kullanmayı başaramamıştı.

Bir öğle sonrası, Jessica arkadaşının hastanedeki annesini zi-

yarete gittiğinde, Terence evden ayrılmıştı. Onun kendisi için aldığı giysilerle dolu valizi almış ve kapıyı çekip çıkmıştı. Kapı eşliğinde bir an duraksamıştı; geri dönüp, Jessica'nın mücevherlerinden bir kısmını, süs eşyalarından bir ikisini de almayı düşünmüştü. Fakat cesaret edememişti. Cesur değildi, bunun farkındaydı. Bu tür bir şeyi yaptığında –Jessica'nın cüzdanını çantasından alıp, onu cüzdanının Oxford Sirki metro istasyonunun kalabalığında kaybolduğuna ikna ettiğinde olduğu gibi– kendini ölümüne hasta hissediyor, gece soğuk terlerle uyanıyordu. Mücevherleri ve süs eşyalarını arkasında bırakarak, Spring Çıkmazı'ndaki yeni evine doğru yola çıktı. Jessica'da kaldığı süre içinde Golders Fundalığı'nda yeni keşifler yapmış, Freda Phipps'le tanışmış, onun gözüne girmiş, onunla yatağını paylaşmıştı.

Freda'nın eski kocasının devlet tahvilleri senedine bakarken, John Howard'ın vasiyetnamesi onaylanır onaylanmaz Freda'nın bunları nakde çevirebileceğini düşündü. Kısa bir süre sonraydı belki de. Kocasının tek vârisiydi. Bununla uğraşmaya gerek duymuyor, 1 400 pound olmadan da idare ediyordu. Terence, bu tür konularda kendini kötü hissetmekten kurtulamıyordu.

Yazı masasının iki rafında duran kâğıt tomarlarını da karıştırmalıydı. Üsttekinde şirket toplantılarının raporlarından başka bir şey yoktu. Freda bunları neden tutuyordu ki? Altındakinde, John Howard'ın vasiyetinin bir kopyası, nüfus cüzdanı, ölüm ilanı vardı. Freda'nın nüfus cüzdanı ve evlilik cüzdanları ile araba ve ev sigortası poliçeleri ve diğer belgeler de oradaydı. Yararsızdı. İşine şirket toplantıları raporları kadar yarayabilirdi ancak.

Terence bir kâğıt bularak, John Howard Phipps'in imzasını taklit denemeleri yapmaya başladı. Düzinelerce John H. Phipps yazdı, hızlı ve güzel yazmayı denerdi. Asıl mesele bunu posta memurlarının gözü önünde yapabilmesiydi.

Günün geç saatlerinde, Bohemya Kralı'nda bir içki içip, kendine öğle yemeği için fırında fasulye ve yağda yumurta pişirdikten sonra, yeniden Golders Fundalığı çevresini denemeyi geçirdi aklından... Bir kere daha masaya oturarak kalemi eline aldı. 1 400 pound değerindeki senetler tek umuduydu, Jessica'ya telefon etmesi, ona geri dönmesi düşüncesi hiç de gerçekçi değildi.

John Phipps öldüğünde kaç yaşındaydı acaba? Eski kocasının yaşından hiç söz etmemişti Freda. Yeşil kâğıtlarda, bulunduranın yaşına ilişkin bir ibare görememişti. Bunu postanede gösterdiğinde, bulunduranın, örneğin altmış beş yaşında olması gerektiğini öğrenmesi hiç de iyi olmazdı. Sinirlerinin yeniden kontrolünden

çıkmaya başladığını hissetti.

“Senin sorunun Terence Wand” demişti Carol bir keresinde, “kabızlık çekmen. Miden var, ama bağırsakların yok.”

Neyse, adamın nüfus cüzdanı kâğıt tomarları arasında bir yerdeydi. İçinde nüfus cüzdanının olduğunu zannettiği kahverengi zarfı çekti ve yanlış olanı aldığını fark etti. Zarfın üstünde “Spring Çıkmazı, No: 5, Hampstead Tapu Senedi” yazıyordu.

Terence zarfa baktı. İçindeki belgeleri çıkardı. Kalın, çizgili, parşömen benzeri bir kâğıt olan tapu senedi, beş yıl önce satın alınan ev için tek sahip gösteriyordu. Oysa evin John Howard Phipps ve Freda Phipps’in ortak mülkiyeti olması gerektiğini düşünmüştü Terence, ya da Freda’ya miras kaldığını... Tapu üzerinde görünen ise John Howard ölmüş olduğu halde, evin tek sahibinin hâlâ o olduğuydu.

Terence’in bulduğu fikrin parlaklığı ve olağanüstülüğü, gerektirdiği cesaret kendini korkudan hasta hissetmesine neden oldu. Alnında soğuk ter damlacıkları birikmişti. Midesinde kasılmalar vardı... Ona ait olmayan tahvilleri nakde çevirmek, bunun yanında, çok basit kalırdı. Olanaksızdı, bunu yaptığını düşleyemiyordu bile; acaba yapabilir miydi?

Jason, arabanın arkasındaki James'in koltuğuna, elinde Mopsa'nın almış olduğu beyaz tavşanla oturdu. Benet Mopsa'nın valizlerini bagaja, Mopsa çocuğu çaldığından beri orada duran Jason'ın eski arabasının yanına koydu. Çocuğun iyi ve sağlıklı göründüğünü düşündü Benet; rengi yerine gelmişti, ifadesi daha canlıydı. Benim hayal gücüm mü, yoksa gerçekten daha iyi mi görünüyor, diye düşündü.

Mopsa gittiğinde, Mopsa gittikten bir ya da iki saat sonra, Benet cezalandırılma ihtimali karşısında ne yapması gerektiği konusunda ciddi ciddi düşünüp, planlar yapmak zorundaydı. Kimse'nin Jason'ın bakımı altındayken incitildiğini düşünmesine olanak tanımayacaktı. Onu çocuktaki gelişmeden dolayı kutlayacaklardı hatta.

"Baban için bugün şölen günü olacak" dedi Mopsa. "Biliyor musun, evliliğimiz boyunca birbirimizden hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştık."

Psikiyatri koşuşlarında geçirdiği uzun dönemleri unutmuştu tabii. Bu sabah, gri takım içinde, bir akıllılık örneği gibiydi; boyuna kırmızı şifon bir fular dolamış, dudaklarına fularının renginde ruj sürmüş, pudrayla rujunu matlaştırmıştı. Babasına gelince, Benet, onun Mopsa'nın eve dönüşünü coşkuyla karşılayacağından kuşkuluydu. Önceki gece, telefondaki sesi sitem yüklüydü çünkü.

"Anneni planladığımız şekilde bir ay misafir edemeyeceğinden emin misin?"

Mopsa bütün testler negatif çıktığı halde Londra'da kalmasının yersiz olduğunu söylerken, sesinin kederli çıkmasını engelleyememiş, misafirliğinin uzamasını istemediğini söylemişti.

John Archdale'in sesinde yakınma vardı. Sen sadece bir haftadır onunlasın, demek ister gibiydi, bense bir ömür boyu... Yakınmıyorum, bunu yükledim, fakat senden dört kısa hafta istemiştim. Bu durumda, diye geçirdi içinden Benet, annesi eve dönmek için sabırsızlandığını söylerken incinmiş bir ifadeye bürünmemeli, şükretmeliydi.

Arabaya bindiklerinden beri Mopsa, artık eve dönmek için gerçekten sabırsızlanıyordu. İklim koşulları örneğin... Isı Londra'ya göre yirmi derece daha yüksekti İspanya'da. Hava güneşli olacaktı, Benet'in sadece bir kez görmüş olduğu, yeniden görmek istediğine dair hiç belirti göstermediği küçük evi oradaydı. Güney İspanya kışları, turistler çekildiğinde çok rahatlıyordu; birlikte birç oynamadıkları High Wycombe'dan gelen bir çiftle iyi vakit geçiriyorlardı, sahili güzeldi. Jason'ı çoktan unutmuştu. Günlerdir onu görmezden geliyordu zaten, çocuğun bakımını tamamen Benet'e bırakmıştı. Bir keresinde James demişti ona.

"James'in yatma zamanı gelmedi mi?"

Benet'i hatıralarla delik deşik etmek için bıçağını hazırda bekletiyordu. Fakat Mopsa farkında değildi. James'i hiçbir zaman bir kişilik olarak algılamamıştı, Jason'a ilgisi daha da azdı. İki ruh kaynaşmış, Jason'da ete kemiğe bürünmüştü. Küçük oğlanlar, ortak grup ruhunu paylaşan aşiret üyelerinden fazla bir varlığa sahip değildiler sanki... Benet Jason konusunda ne yapmak niyetinde olduğunu yeniden Mopsa'ya anlatmayı denemiş, fakat Mopsa açıkça omuz silkmişti.

"Ben burada olmayacağım. Bana söylemen niye?"

Heathrow'da, gazete bayiinde, *Evlilik Bağı*'nın sergilendiğini gördü. Üstünde mücevherlerle süslü başlık takmış kadın resmi olan parlak krem rengi tanıdık kapak, Benet'e, Jason'ı teslim ettiğinde nelerle karşı karşıya kalacağını bir kez daha hatırlattı. Mopsa herhangi biriydi; kısa süreli bir öfke patlaması, kara bir gün olacaktı onun için. Fakat o Benet Archdale'di; halihazırda, tanınmış bir yüz, bir kişi değilse de, çok satan bir yazar, tanınmış bir isimdi... Ve bunu asla unutturamayacaktı. Ne yazarsa yazsın, ne yaparsa yapsın günün birinde bir çocuk kaçırmış olduğu ilelebet hatırlanacaktı. Günün birinde, biri, Benet Archdale'in yaşamöyküsünü yazarsa eğer, olaydan söz etmeyi ihmal etmeyecekti. Olaya kitabının bir bölümünü ayıracaktı hatta.

Gazete aldı. Jason olayı arka sayfadaydı bu kez, alt kısma doğru, iki sütun üzerine, Carol Stratford'la bir görüşme daha...

"Bugün senin doğum günün!" diye haykırdı. "Oh, Jay, bugün

senin iki yaşını doldurduğun gün!"

Jay, Benet'in ona seslendiği isimdi. Jay çocuğun kendine verdiği isimdi. Benet çocuğu kucağına alıp, dikkatle yüzüne baktı.

"Ne korkunç. Bugün senin doğum günün ve biz bunu kutlamak için bir şey yapmıyoruz."

"O bilmez, değil mi?" dedi Mopsa. "Doğum günlerinin ne demek olduğunu bilemeyecek kadar küçük."

"Nice nice yeni doğum günlerine, Jay!"

"Benim doğum günüm gelecek hafta. Bunun için gülüp oynamıyorsun gördüğüm kadarıyla."

Mopsa aksi ve somurtkan bir ifade takınmıştı. Yolculuk konusunda endişelenmeye başlamıştı, kahvesiyle birlikte Valium aldı. Jason, bugün doğmuş olduğu için bir dondurmayı hak etmişti. Dondurmasını yerken onu izleyen Benet, onu sevmeye başladığını fark edip şaşırıldı. Bebeklikten henüz çıkmış bir çocuktan nefret etmeyi nasıl sürdürebilirdi ki zaten? Onlara anlatabilirse, ona karşı çok sert bir tutum sergilemezlerse, ara sıra da olsa onu ziyaret edip, nasıl olduğunu görmeyi istemeye cesaret etse, izin verirler miydi acaba?

Malaga uçağı için çağrı yapıldı. Mopsa uçağa binmeyi hiç istemediği halde, ilk çağrıda içeri girmek için acele ederdi. Uçak onu almadan havalanabilirdi öyle ya! Geç kaldığı için başı derde girebilirdi. Bileti sadece dört gün önce alınmıştı...

Benet onun yanında, gidebildiği yere kadar gitti. Pasaport kontrolünde vedalaştılar. Son günlerde soğuk davranan, somurtmuş olan Mopsa, Benet'e sıkı sıkı sarıldı, onu defalarca öptü.

"Seni nasıl özlüyorum bilsen Brigitte. Sadece bir çocuğum var ve ondan böyle yüzlerce mil uzakta yaşıyorum, ne acı bir kader."

Benet telefon edeceğini, mektup yazmayı ihmal etmeyeceğini söyledi. Bu ayrılığa onun neden olduğunu, İspanya'da yaşamayı seçenin o olduğunu hatırlatmadı ona. Mopsa, Jason'a hoşça kal dememişti. Bilerek dememişti. Benet, buna içerleyişine kendi de şaşırıldı; annesinden küskün ayrılmıştı. Çünkü, dedi içinden, James olsaydı yine aynı şekilde davranırdı.

Annemden nefret etmemeliyim...

Mopsa kapıdan geçti. Benet onu, en son, bagaj kontrolü için çantasını taşıyıcı banda koyarken gördü.

Artık bugünün Jason'ın doğum günü olduğunu biliyordu. Gazetede Carol Stratford'ın oğlunun doğum gününü kutlayamayacağı için ağladığı yazıyordu. Ona bir doğum günü hediyesi vermeliydi.

Bugün Jason, yanında kaldığı son gün olsa da, ondan bir hediye almalıydı. Belki verdiği hediyeyi saklamasına izin verirlerdi gittiği yerde. Neden olmasın ?

Tercihini Jason'a bırakmadı. Ona kalsa girdikleri oyuncakçı dükkânındaki her şeyi alabilirdi. Dükkân, Benet'e, hastanedeki oyun odasını hatırlatmıştı. Hastanenin oyun odasındaki oyuncakların bir kısmının nereden geldiğini, burada görebiliyordu. Odada oturuşunu, Mopsa'yı aramak için telefonun boşalmasını bekleyişini ve eller ağacını anımsadı. James henüz hayattaydı daha... Eller, Tanrı'ya yakarıyorlardı sanki, ama ne için ? Ne için ?

Sallanan at aldı. Güzel, büyük ve alaca kır bir attı. Dükkân çalışanları, atı, ertesi sabah erkenden Peace Vadisi'ne getireceklerini söylediler; fakat Benet Jason'ı bekletmek istemedi. Araba az ötedeydi. Atı oraya kadar taşımak sorun olmazdı. Benet, kahverengi ambalaj kâğıdına sarılmış atı kucağına aldı, Jason'ın elini tuttu. Arabaya ulaşmak için yaya geçidine geldiklerinde, kaldırımında duran İan Raeburn'ı gördü.

Onu gördüğünde tuhaf bir hisse kapılmıştı. Onu önceden tanıyordu sanki, böyle birden karşısına çıkmasından mutluluk duyduğu yakın bir arkadaşı ya da ailesinden biri gibiydi. Onu seven o küçük topluluğun üyelerinden olduğu hissine kapılmıştı. Raeburn'ın yüzü Benet'i gördüğünde mutlulukla aydınlanacaktı... Bu his birkaç saniye içinde geçti. Yıldırım hızıyla bütün benliğini kaplayan bir anlık saf bir mutluluktu. James'in ölümünden beri ilk kez hissettiği bir duyguydu. Fakat bir süre sonra geçmiş, yerini telaş ve kaygıya bırakmıştı. Hemen uzaklaşmalıydı buradan. Ona görünmeden gözden kaybolmalıydı. Utanmıştı. Jason'ın elini sıkıp, hızla kaldırma çıktı.

İan Raeburn meyve alıyordu: iki kivi, küçük pörsümüş portakallar... Arkasına döndüğünde Benet'le göz göze geldiler. Görür görmez tanımıştı, gülümsedi. Bana hayret ediyordur, diye düşündü Benet, çocuğumu kaybeden ben, başka bir çocuğun elini tutarak onun karşısına çıkıyorum. Mopsa'nın açıklamasına sarıldı, bir süre için inandırıcı olabiliirdi.

"Bir arkadaşımın çocuğu, benden ona bakmamı istedi. Annesi gelinceye kadar ona bakacağıma söz verdim."

"İzin verirsen elindeki paketi ben taşıyayım."

Sallanan atı Benet'ten aldı. Atın renkli toynağı, kâğıdı yırtıp dışarıya çıkmıştı.

"Bunun bir yardım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Jason'a bakmasından söz ediyordu, James'le aynı yaşta bir er-

kek çocuğa bakmasından.

“Bilmiyorum” dedi Benet, verdiği cevabın tamamen doğru olduğunu fark edip şaşırıldı. “Doğrusu bu, bilmiyorum.” Bir hafta önce olsa haykırırdı. “Hayır hayır, asla!”

“Seni birkaç kez aradım. Nasıl olduğunu bilmek istedim. Umarım annen söylemiştir.”

Mopsa söylememişti, fakat söylemiş olsaydı ne değişirdi?

“Annem gitti.”

“Yalnız kalman sorun olmayacak, değil mi?”

Hayır anlamında başını salladı, Benet. Raeburn sallanan atı bagaja, Jason’ın çalıntı arabasının yanına koyuyordu. Bir dakika duraksadı, görüşmelerini önermek geçmişti kafasından, onu yeniden görmek istediğini söylemeyi düşünmüştü, Benet anlamıştı, hissediyordu. Fakat olanaksızdı, onun için bir gelecek yoktu, Jason’ı ailesine teslim edişinden sonrası yoktu. İlan Raeburn ona yakın olmak istemezdi. Kayıp bir kadın olacaktı Jason’ı verdiğiinde, deli olduğuna inanılacaktı, Mopsa gibi deli.

Eğilip, Jason’ı kucağına aldı. Raeburn iyi dileklerde bulunmuş, vedalaşıyordu bile.

“Bir arkadaş çocuğu için oldukça cömert bir hediye” demişti, bagajın kapağını kapatırken. “Vaftiz oğlun mu?”

“Noel hediyesi değil, bugün onun doğum günü.”

Bunu söylediğine hemen pişman oldu. Ağzından kaçmıştı. Ya gazetede ki şu satırları okuduysa?

İlan’ın gözlerinin içi gülüyordu; anlayışlı, sevecen bir ifade vardı gözlerinde. Fakat her şeyi bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi? Bildiğini sanıyordu. Anlama kapasiteleri ortalamanın üstünde bile olsa, bizi anladıklarını iddia edenleri hor görürüz genellikle. Benet İlan’a kızmadı, ancak ondan hemen uzaklaşmak istedi. Kısaca hoşça kal deyip, arabasına bindi.

Eve girdiğinde telefon çalıyordu. Antonia’ydı, onu akşam yemeğine davet ediyordu. Yeni evinde James’e bakıcı bulmakta zorlanmamıştı, değil mi?

Benet bir süre konuşmadı. Mopsa’nın yalanları yüzünden, insanlar hâlâ James’in hayatta olduğunu düşünüyorlardı. Antonia’ya gerçeği nasıl söyleyebilirdi? Buna gücü yetmezdi. Hayır, diyen sesini tanıyamadı. Hayır, dışarı çıkamıyordu, henüz kimse-leri tanıımıyordu, çevrede uygun bir bakıcı olup olmadığını öğrenememişti. Jason elini tutmuş, çekeştiriyor, atın paketinin açılmasını istiyordu. Benet aceleyle telefonu kapattı.

Atının üstünde ileri geri sallanmaya başlayan Jason’ın yüzün-

deki ifade Benet'i güldürdü; öyle büyük bir mutluluk, merak ve neşe vardı ki yüzünde. Onu götürdüğünde polise, polislere neler söyleyeceğini tasarlamaya çalıştı. Mopsa'nın yaptığını, kendi yaptıklarını açıklamaya çalışmak delilik olurdu; gerçekdışı, inanılmaz... Bir masal... Jason'ın kim olduğunu anlar anlamaz, neden polise gelmediğini sorarlardı ilk olarak. Evet, ilk bu soruyu soracaklardı. Yeniden yeniden soracakları sorulardan biri bu olacaktı. Cevabı, Mopsa'nın çılgınlığını durdurmak için, olacaktı. Ona inanmalarını nasıl bekleyebilirdi? Dün bunu nasıl düşünebilmişti acaba? Kendini anlamakta zorluk çekiyordu bazen. Belki de gel-git akıllı olan sadece Mopsa değildi.

Polisle arasında geçecek konuşmayı bir türlü şekillendiremiyordu kafasında; Jason'ı kaçırmış olduğu suçlamalarını durduracak türden cümleler kurmayı beceremiyordu. Olaylar, kanıtlar, her şey aleyhineydi. Winterside eskiden oturduğu semtti, orayı iyi bilirdi. Çocuk onun arabasıyla kaçırılmıştı. Kısa bir süre önce çocuğunu yitirmişti. Dahası da vardı: oğlunun ölümünü bütün arkadaşlarından gizlemişti; ya da öyle görünüyordu.

Benet Jason'a doğum günü olduğu için özel olarak hazırladığı çayını verdi. Kucağına oturtup Beatrix Potter'ın *The Tale of the Pie and the Patty-pan*⁴ adlı ondan daha büyük çocuklar için yazılmış bir öyküsünü okudu. Jason kitabın resimlerine bakıyordu. Onun yaşlılarından umulmayacak bir coşkuyla, gittikçe artan bir coşkuyla resimleri inceliyordu. Annesi ben olsaydım, diye geçir-di içinden Benet, büyüdüğünde ressam olmasını isterdim.

Jason'ın annesi... Şu küçük, güzel sarışın, canlı oyuncak bebek. Ve birlikte yaşadığı, onlu yaşlarını yeni bitirmiş acımasız genç. Jason'ı alacak olanlar onlardı. Bu, gün kadar açıktı. Onları yargılamak ve hüküm vermek bana düşmez, diye düşündü Benet. Ancak, kısa bir süre sonra, ona kavuşmanın mutluluğu geçtiğinde, çocuğa yeniden eziyet etmeye başlamalarını engellemek gerekiyordu.

Çürükler hemen hemen kaybolmuştu; Jason'ı yıkarken fark etmişti. Sadece minik göğsünün ortasında bir leke kalmıştı. Sigara izmaritinin açtığı çukur hep bedeninde olacaktı elbette. Büyüdüğünde, yaşlandığında da orada olacaktı. Benet bunun sigara yanığı olduğundan emin değildi; bunu kanıtlayacak herhangi bir delil sunamazdı. Polisler ona, inanmayabilir, başlarına yeni dertler almak istemeyebilirlerdi.

Jason'ı yatağa yatırdı, üstünü örttü. Beyaz tavşan kayıptı. Jason'la birlikte bütün evi aramışlar, fakat bulamamışlardı. Belki de

Mopsa farkında olmadan İspanya'ya götürmüştü tavşanı. Bütün gücünü toparlayıp, James'in oyuncak dolabını açtı, James'in kaplan yavrusunu çıkardı, Jason'a verdi. Kaplanı Jason'ın elinde gördüğünde biraz üzüldü, ancak büyük bir acı duymadı. Jason kaplanı hemen benimsemiş, onu seve seve tavşarunun yerine koymuştu. Kaplanın altın sarısı kulaklarından birini ağzına alarak uykuya daldı.

O saatlerde Jason'ı geri götürmüş olması gerekiyordu oysa. Dün bu vakitlerde, saat üç sularında onu polise teslim etmeye karar vermiş, bunun için sabırsızlanmıştı. Bunun üstesinden geldiğinde, ondan kurtulduğunda, yeniden yalnız kaldığı ve sadece kendinden sorumlu olduğunda ferahlayacaktı. Dün Mopsa'yı, suçun neredeyse tamamen Mopsa'ya ait olduğunu anlattığında ona inanacaklarını sanmıştı demek ki. Şimdi çocuğu bir gece daha yanında tutmak zorundaydı ve sadece bu, onu Mopsa'nın gidişinden hemen sonra götürmeyişi, kendi masumiyeti aleyhine bir delildi herhalde.

Zemin katta turlamaya başladı. James'in ölümünden bu yana ilk kez kendisiyle baş başa kalmıştı. Birden Jason'ı polise götüremeyeceğini anladı. Bu düşünce gerçekçi, doğru, rahatlatıcıydı. Fakat Benet'i çok korkuttu, kendini hasta hissetmesine neden oldu. Polisin ona inanmasını sağlamaya çalışmak yararsızdı, boşa çabalamak olurdu. Onun gibi düşünmeyecekler, onu anlamaya çalışmayacaklardı. Karakoldan içeri adımını attığı dakikadan itibaren Benet, bir suçlu durumuna düşecek, aklını kaçırmış olduğuna inanılacaktı. Olay ertesi günün gazetelerinde manşetten verilecek, bütün hikâyeyi en ince ayrıntılarına kadar bütün ülke duyacaktı. Gazeteler, James'in öldüğünü yazacaklardı; Benet, oğlunun öldüğü gerçeğinin tescillendiğini görmek zorunda kalacaktı.

Bunu yapmayacaktı.

Bir karara varmış olmanın rahatlığı sardı bedenini, gevşedi. Jason'ı polise götürmeyeceği kesinleşmişti artık: onlara gösterebileceği hiçbir özü yoktu, hiçbir günahı yoktu, hiçbir şeyi açıklamak zorunda değildi. Zavallı deli Mopsa'yı ele vermeyecekti.

Tabii ki Jason'ı geri götürecekti. Onun annesine, ailesine, evine geri dönmesi gerekiyordu. Bunu olabildiği kadar kısa sürede yapmalıydı. Benet pek nadir yaptığı bir şeyi yaptı. Üst kata çıktı, içki dolabını açıp, viski şişesini çıkardı ve bardağa bir duble kadar viski koydu. Edward'ın ona viski ikram ettiği son günden beri içmemişti. Elindeki içki bardağıyla pencere kenarındaki sandalyeye oturdu ve Jason'ı geri götürmenin yolları üzerine düşünmeye başladı. En iyi yol gizlilik içinde halletmektir... En güvenli olanı da...

Emlak bürosunun camında her tür evin fotoğrafı vardı; Georgian tarzı evlerden 1980'lerin stüdyo dairelerine kadar... Terence fotoğraflara ve altındaki açıklamalara baktı, fiyatları not etti. Hampstead'deki evlerin bu kadar pahalı olduğunu bilmezdi. Bu araştırma onu biraz tedirgin etmişti.

Heath Caddesi'nde bakılması gereken bir büro daha kalmıştı. Church Row'a inip, yüzünü cama yapıştırdı. İçeriye girmeye niyeti yoktu. Böyle şeyleri telefonda halletmek daha iyiydi. Eğitici bir sabah olmuştu. Fakat geriye, rüzgârlı tepeye yürürken, araştırmasının yeterli olup olmadığını düşündü. İlk ciddi adımı atmadan önce her şeyi ince ince düşünmüş olmalıydı.

Spring Çıkmazı, 5 numaralı evin tapusunu bulduğundan bu yana, hemen hemen bir hafta geçmişti. O günden beri yapmayı tasarladığı şeyden başka şey düşünemez olmuştu Terence. Freda'nın aniden eve dönmesi, bir aracının ya da bir emlakçının John Phipps'i şahsen tanıyor olması, ya da öldüğünü bilmesi, komşuların anlamaya başlamaları (nasıl anlayabilirlerdi) olasılıkları üzerine düşünmüştü. İşlerin kötü gitmesi mümkün değil gibiydi. Fakat ölümüne korkuyordu. Onu korkutan, işin çok basit görünmesiydi, bir kez başlarsa hemen olup bitecek gibi görünmesiydi. Bu inanılmaz geliyordu, bir yerlerde bir hata yapıyordu belki de. Böyle bir şeye sahip olmak bu kadar kolay olamazdı herhalde. Ne kadar? Yüz bin pound? Yüz elli bin pound?

Jessica da, Freda da düzenli olarak Valium kullanırlardı. Jessica sabahları güne başlamak için bir tane alırdı mutlaka. Terence ondan ayrılırken, bir kutudan yüz kadar Valium araklamıştı.

Tutumlu Freda, "İçkiden daha ucuz!" derdi. Ona yaklaşık iki yüz tane bırakmıştı. Bu kadarı ona bol bol yeterdi. Doktorlar ve

eczacıların söylediğinin tersine, öyle hemen bozulmuyorlardı da. Yarım bardak suyla iki tane yuttu ve saniyesinde düşünceler akmaya başladı. Ürperdi. Eskiden çok kullanmazdı.

Emlakçı kısaca cevap vermişti. İsmi Bay Sawyer'dı. Bay Sawyer'ın aksanı onunkine çok benziyordu; Kuzey Londra doğumluydu, eğitimini burada tamamlamıştı. Televizyon sunucuları gibi konuşmalarını mimikleriyle destekliyordu. Terence nasıl başlayacağını emlakçıyı aramadan önce defalarca prova etmişti. Öyle ki, uykusunda sayıklar hale gelmişti. Şimdi bir kez de telefonda tekrarlıyordu.

"Evimi satışa çıkarmak istiyorum."

Sawyer evin değerinin yüz kırk bin pound olduğunu düşünüyordu; ya da emlakçı tabiriyle yüz otuz dokuz bin dokuz yüz doksan beş pound.

"Evi görüp, ölçülerini almamız ne zaman mümkün olabilir, Bay Phipps?"

"Ölçüleri almak mı?"

"Evin özelliklerini belirtebilmek için odaların ölçülerini almamız gerekir, fotoğraf da çekmeliyiz tabii. Yapıyı biliyorum. Oldukça iyi bir mülk."

"Bu öğle sonuna ne dersiniz?"

"Harika. Üç? Üç buçuk?"

Saat üç için anlaştılar. Aş bunları, diye düşündü, Terence. Komşuları daha önce fazlaca umursamazdı, Freda'nın arabasıyla sabahın ikisinde gelir, istop etmeden önce gazı köklerdi, arabadan inerken de kapıyı çarpardı. Komşuları yokmuş gibi davranırdı. Üç dar pencerenin ortasındakinden dışarıya baktı. Beyaz saçlı, zayıf, yorgun görünüşlü bir kadın avlunun ortasındaki katalpa ağacının çevresine bir şey dikmekle meşguldü; çiçek soğanıydı herhalde. Meraklı birine benziyordu; fakat Terence'in elinden ne gelirdi ki? Sawyer'ın fotoğraf çektiğini görse ne olurdu? Komşulardan biri, Sawyer'ı tanıyor olsa bile, çok çok, evi Freda'nın satışa çıkardığını düşünürdü herhalde. Onun burada olmadığını bile bilmiyorlardı büyük olasılıkla.

Tek tehlike birinin, Sawyer'ın ona Phipps diye seslendiğini duymasıydı. Terence buna izin vermemeliydi. İlk adımı atmış olduğundan kaygıları biraz hafiflemişti. Ne yapmıştı şu ana kadar? Henüz hiçbir şey yapmamıştı, her an geri çekilebilir, kararını değiştirebilirdi. Phipps ismine gelince... Rahatlıkla müteveffa John Phipps'in kuzeni olduğunu söyleyebilirdi. Genç bir kuzen. John Howard elli bir yaşında ölmüştü, Terence bunu ölüm ilanından öğrenmişti.

Sawyer zamanında geldi, hatta iki dakika önce. Bu küçük adanın sevimliliği hakkında kapıda övgüler düzmeye başlamıştı ki, Terence, evin soğuduğunu söyleyerek onu içeri aldı, kapıyı hemen kapattı.

“Piyasa” dedi Sawyer dizlerinde mezura olduğu halde, “deyim yerindeyse, can çekiyor.”

Yeni öğrenmiş olduğu bir sözcüğü ezberler gibiydi. Terence deyim “gelişme” ya da benzeri bir şey anlamına geldiğini zannetmişti. Olaylar, öğleden sonra, Terence’in inanmadığı bir hızla gelişti.

“Şehirde ev satışları” dedi Sawyer, “hiçbir açıdan kolay değil şu sıralar, fakat sizin ev benzeri evler elbette bir düzeyin üstünde. Bu evlere ev demek yanlış bir izlenime neden olabilir. Evinizle özel olarak ilgilenmem iyi olacak. İyice, düşünmeliyim. Başka bir yer bulup bulmadığınızı sorabilir miyim?”

“Efendim?”

“Demek istediğim, yeni bir mülk satın almak istiyor musunuz?”

“Bu konuda kaygılanmayın. Yurtdışına çıkıyorum. Evi olabildiğince hızla satmak istiyorum. Fazla zamanım yok.”

Sawyer’a onu bir süre yalnız bırakacağını söyleyip, hızla üst kata çıktı, fotoğraf çekimini izledi. Gördüğü kadarıyla çekimi izleyen başka kimse yoktu. Sawyer, makinesini kapattıktan sonra, kemerin altında, Hampstead’in parke taşlı eski yollarında şöyle bir gezintiye çıkmıştı.

Terence, bir iki haftaya kadar herhangi bir gelişme olması beklentisi içinde değildi. Fakat iki gün sonra, Heath Caddesi’ne inip, fotoğrafların Steiner & Wildwood’un camına asılıp asılmadığına bakmak için cesaret toplamaya çalışırken, Sawyer telefon etti. Bay ve Bayan Pym evi görmek istiyorlardı. Acaba onlara ayırabileceği bir saati var mıydı?

Freda, evin bütün işlerini kendi yapardı. Bir meşguliyet olduğunu söylerdi, evde temizlikçiler istemezdi. Terence bu durumdan memnundu. Bir temizlikçi her şeye burnunu sokardı herhalde; onu izler, hakkında dedikodu yapar, hatta Martinique’e mektup yazmaya kalkışabilirdi. Diğer yandan, evi hep temiz bulmuştu o güne kadar; kendi kendine temizleniyordu sanki, görünmez bir el o uyurken bütün işleri hallediyordu. Fakat kimsenin elini sürmediği bu dört gün içinde dağılmış, her yeri toz kaplamıştı. Bunu düşünmek için geçti artık. İki Valium alıp, gelecek olanları bekleme-ye koyuldu. Pym’ler geldiğinde oldukça sakin görünüyordu.

Uzun sürmedi. Bahçenin küçük banyo kadar olduğunu gör-

düklerinde evden vazgeçtiler. Az sonra da gittiler. Fakat bu bir başlangıçtı. Terence elektrikli süpürgeyi çıkardı, toz almak için gerekli malzemeyi buldu, temizliğe başladı. Kırmızı kirişlerdeki örümcek ağlarını aldı ve diskçiyi cilaladı. Bu hayatındaki ilk ev temizliği; zor bir iş değildi neyse ki. İnsan temizlik yaparak da hayatını kazanabilir pekâlâ, diye geçirdi içinden.

Sawyer'ın çektiği fotoğraflar Steiner & Wildwood'un vitrininde değildi. Fotoğrafları ölçümlerin yer aldığı formlara yapıştırıp, müşterilerine vermiş olmalıydılar. Bu onu rahatlatmıştı. Fotoğrafların herkesin önünden gelip geçtiği cama asıldığını görseydi, tedirgin olacaktı.

Freda gittiğinden beri münzevî gibi yaşıyordu. O gece şeytanın bacağını kırdı ve müdavimi olduğu Maida Vadisi'ndeki Smithy'nin yerine gitti; oraya eskiden Jessica'yla giderdi, bar bütün gece açık olurdu. Barda Teresa adında bir kıza takıldı, ona isminin John Phipps olduğunu söyledi. Bir taksiye binip eve geldiler. Ev kızı çok heyecanlandırmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse kendinden geçirmişti, gece boyunca Terence'ı böyle zengin birine benzetmemiş olduğunu söyleyip durdu. Ertesi sabah Sawyer telefon ettiğinde hâlâ yataktaydılar. Bayan Goldschmidt öğleden sonra saat ikide gelip, evi görmek istiyordu.

Yani, Teresa'yı başından atmak için zamanı vardı. Kızın, Freda'nın, telefonun üstünde yazan numarasını not defterine yazdığını gördü, ama önemsemedi. Teresa çıktıktan sonra iki Valium aldı, saat bir otuzda bir tane daha aldı. Bayan Goldschmidt geç kalmıştı, kapı zili çaldığında Terence, artık onun gelmeyeceğini düşünüyordu. Kendini zorlayarak ağır adımlarla kapıya gitti, açmadan önce bir iki dakika bekledi.

Olağanüstü güzel bir kadındı. Carol Stratford'la aynı tipteydi. Fakat Carol'la arasında, Sawyer'ın, Spring Çıkmazı, No: 5 ile ortalama bir şehir evi arasında bulduğu fark kadar büyük sınıf ve tarz farkı vardı. Kısacık sarı saçlarını arkaya doğru taramıştı, teni beyaz ve parlak, dudakları olgun çilek rengindeydi. Açık gri süet bir ceket, çuha çiçeği renginde deri çizmeler giymiş, aynı renkte uzun bir fular takmıştı boynuna. Onun gibisine, krematoryum basamaklarında, Daimler'de bile rastlayamayacağını düşündü Terence.

Ev almak ya da satmak konusunda hiç deneyimi olmadığı halde, sezgileriyle, ya da belki de telepatik olarak Bayan Goldschmidt'in bu evi almak isteyeceğini anladı. Odaları gezdirirken kadının fazlaca konuştuğundan değil, tersine pek az konuşuyordu.

Fakat her bir odayı uzun uzun incelemiş, zaman zaman da kafasını tatmin olmuşçasına sallamıştı. İncelemeyi bitirdiğinde saat üç buçuğa geliyordu. İçki ikram etmek için günün en kötü saatiydi ve Terence, çay yapmayı hiç istemiyordu. Çay yapmak, Terence'in Spring Çıkmazı, No: 5 imgesine uygun düşmüyordu. Evi beğenmiş olması bir yandan da kötü oldu, diye geçirdi içinden. Bu, imgeyi ona daha yakın olabilmek için kullanmasını engelliyordu.

Tekdüze, zombi benzeri bir sesi vardı kadının; Terence'in çok çekici bulduğu bir ses. "Kocamın evi görmesini isterim."

"Tabii, ne zaman isterseniz."

"Steiner aracılığıyla zamanı saptarız."

Terence Valium'a rağmen gerildiğini hissetti. Elektrik süpürgesini çıkararak epanyöl tüylü halıyı yeniden süpürdü. Goldschmidt geldiğinde kaygılanmak istemiyordu. Temizliği bitirdikten sonra John Howard'ın imzasını taklit için bir saat daha harcadı. Elleri titriyordu, derin derin nefes alması gerekmişti. Yeniden çalışma masasını karıştırarak, eski çek koçanlarını buldu. Koçanlardan biri kullanılmamıştı. John Howard ani bir kalp krizi sonucu ölmüştü. Şu 655399 No'lu çekin hiç kullanılmayacağını, ya da 655398 No'lu çekin imzaladığı son çek olduğunu bilmiyordu, ne ilginç... Altı gün sonra, Golders Fundalığı'nda bir görüşmesi varmış...

Kaderci değildi Terence; bu düşünceleri hemen kafasından kovdu. Freda'nın kocası Hampstead Caddesi'ndeki Barclay şubesiyle çalışıyordu; Terence'in bilmek istediği de buydu. Hangi bankanın hangi şubesinden uzak durması gerektiğini biliyordu artık.

Goldschmidt ertesi gün ve bir sonraki gün gelip eve baktı. Şişman, esmer ve keldi, gözlüğünün camları ve çerçevesi kalındı. Karısı bu kez siyah deri bir takım giymiş, boynuna vizon kürk dolamıştı.

"Hayalimdeki ev!" dedi, komadan yeni çıkmış sesiyle.

"Pazarlığa var mısınız?"

Terence Sawyer'ın önerisi çerçevesinde cevap verdi. "Bu konuları Steiner & Wildwood'la halletmeniz gerekli."

Bir saat içinde Sawyer telefon etmişti. Terence'in sesi gerildiğinde kısılırdı.

"Hâlâ gripten kurtulamadınız mı, Mr. Phipps?"

Terence öksürerek onayladı.

"Bay Goldschmidt size yüz otuz bin pound vermeyi öneriyor."

Bu kabul edilebilir bir rakamdı. Para konusunu fazlaca konuşmak istemiyordu. Pazarlık yapmayı öneren Sawyer oldu. Sonra,

Terence'in Sawyer'ın telefonunu kaçırmak korkusuyla evden çıkmadığı yirmi dört saat daha geçti. Bu arada sürekli midesi bulanmış, hastalanacağı –gerçek bir hastalık– ve bu işten vazgeçeceği korkusuna kapılmıştı. Telefon çaldığında Freda'nın ebeveyn ban-yosundaydı, zilin sesini duyar duymaz fırladı, bir havluya sarınmak için bile zaman yitirmeden telefona koştu. Islak elinden kayan ahizeyi kavramakta güçlük çekiyordu.

“Her iki tarafı da tatmin edecek bir uzlaşmaya varmış gibiyiz, siz de öyle mi düşünüyorsunuz, Bay Phipps?”

Terence başıyla onayladı. Sonra Sawyer'ın onu göremediğini anımsayarak baş işaretini bir yaylım ateşine çevirdi. “Evet... Tabiî... Güzel... Tamam... Evet.”

Freda'nın evini yüz otuz iki bin dokuz yüz elli pounda satmıştı galiba, ya da satmak üzereydi.

Kar yağacak kadar soğuk bir hava olmasına karşın, yağmur yağıyordu. Ara sokaklarda buz gibi esen rüzgâr, insanı köşelerde yakalıyordu. Cumartesi alışverişini yapan Barry, Maureen'i kolunun altında ince bir kitapla, Halk Kütüphanesi'nin merdivenlerinden inerken gördü. Siyah çizmelerini giymiş, uzun çamur rengi yağmurluğunu üstüne geçirmişti. Basamaklarda durup, muhtemelen İvan'ın olan büyük siyah şemsiyeyi açtı.

Barry onu yalnız yakalamak istiyordu. International'a kadar onu izledi. Şemsiyesini ve kitabı alışveriş sepetine bırakışını gördü. Köpek maması konservelerinin arasında, Barry'yle burun burna geldiğinde, hiç tepki vermedi...

"Polise soruşturmada yardımcı olduğumu duydum" dedi düz bir sesle. Aynı ifadesizlikle sürdürdü. "Flash paketlerinden birini bana ver. Ben ulaşmıyorum."

"Bir kahve içecek kadar zamanın var mı, Maureen, ya da bir içki?"

Burnunu kaşıdı. "Ne için?"

"Seninle konuşmak istiyorum. Tabii bir yerlere oturarak demek istiyorum..."

"Oturma odasını boyuyorum. Sadece bir fırça almak için dışarıya çıkmıştım."

"Önemi yok!" dedi Barry.

Kasaya kadar yan yana yürüdüler. Çocuklarını arabasına oturtmuş, çocuk kliniğine giden bir çift gibi, diye düşündü Barry. Carol'ın Maureen hakkında söylediklerini anımsamıştı; o bir insan değil, demişti. Fazla insanî konuları konuşmayı kolaylaştıran bir yanı vardı duygusuzluğunun. Barry hemen konuya girdi.

"Maureen, Jason'ın babasının kim olduğunu biliyor musun?"

“Neyi biliyor muyum?”

Soruyu yineledi, açıkladı, sonra kasadaki kız duymasın diye susmak zorunda kaldı. Maureen kaldırımında yürürken bir yandan da Flash paketinin üzerindeki yazıları okuyordu. Barry şemsiyeyi eline almış, ikisini de yağmurdan korumaya çalışıyordu. Yeniden denedi.

“Bu konu beni düşündürüyor gördüğün gibi. Carol’ın hâlâ, Jason’ın babasına bağlı olduğunu sanıyorum. Jason’dan dolayı, ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor olabilir.”

Maureen gözlerini yeşil yazıdan kaldırmadı. “Birçok erkek vardı. Sahilde fayton sürücülüğü yapan biri vardı, benden üç dört ev ötede otururdu, sonra bir siyah vardı. İvan ve ben iğrenç bulurduk. Yanılmıyorsam Wand adında biri daha vardı, Terry Wand! Annem onun annesini Brownswood Common’dan tanırды.” Dük-kândan çıktıklarından beri ilk kez gözlerini kaldırıp Barry’ye baktı. Onun hakkında konuşmaya başladığında gözlerinde bir parlaklık belirdi. “İvan’dan başkası olmadı hayatımda” dedi. “Olmazdı. İnsanların ne istediklerini anlamıyorum. Kardeşim ile benim aramdaki fark da burada işte. Tereyağı poşetini bana verir misin? İslanırsa işe yaramaz hale gelecek.”

Barry köprüde ondan ayrıldı. Mutluluğu Barry’yi oldukça etkilemişti. Bütün istediğini elde etmiş gibiydi. İvan’la hemen hemen hiç konuşmazlardı. İvan’ın işte olmadığı, Maureen’in evle ilgilenmediği zamanları televizyon karşısında el ele oturarak geçirirlerdi. Hiç çocukları olmayacaktı, ayrılmayacaklardı, hareket etmez, tatile gitmez, arkadaş edinmez, kıskançlık duymaz, acı çekmezlerdi. Bir gün uyanıp, altmış yaşına geldiklerini ve hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu göreceklerdi. Barry bir an için onlara imrendiğini düşündü.

Terence Wand’ın ismi Maureen’in anımsayabildiği tek isimdi. Terence ve Carol’ın çocukluklarından beri arkadaş olduklarını söylemişti sanki. Diğer erkekler –hiç kanıt olmadığına göre– İvan ve Maureen’in tahminlerinden ibaretti. Tabii pek çok erkeğin Carol’ın peşinde koşmuş olduğuna şüphe yoktu. Carol’ın peşinde erkekler her zaman olacaktı. Terence Wand farklıydı; Barry’nin sevgileri, onun Jason’ın babası olduğunu söylüyordu. Baba olmak insana bir çeşit saygınlık, bir ağırlık kazandırır, insanı unutulmaz kılardı. Maureen’in anımsadığı isim, Jason’ın babasının ismiydi.

Carol cumartesieleri de çalışmaya başlamıştı. Bütün gün ve gece. Daha önce bunu hiç yapmamıştı. İşe yeniden başladığında, Kostas cumartesieleri çalışıp çalışamayacağını sormuş, Carol da kabul etmişti. Süründüğü parfümün kokusu bütün odaya sinmiş-

ti, bir Fransız parfümüydü, –Barry eczacıdan fiyatını öğrenmişti– bir şişesi on iki pounddu. Carol'ın kendi parasıydı, çalışıp kazanmıştı, nasıl isterse öyle harcamakta serbestti, eğer parfümü alanın Carol'ın kendisi olduğundan emin olabilseydi Barry, parayı aklına bile getirmezdi.

Aldıklarını paketlerinden çıkarıp buzdolabına yerleştirirken, evde yalnız kaldığı zamanlarda olduğu gibi, yine düşünceler üşüştü beynine. Jason burada olsaydı, önceki hafta olanlar hiç yaşanmasaydı, şimdi arkasını dönüp Jason'ı mutfak kapısının önünde görebilseydi... ne kadar mutlu olurdu. Ufaklığın yüzünü kolaylıkla gözlerinin önüne getirebiliyordu, nasıl görüldüğünü anımsamakta güçlük çekmiyordu. Jason'ın olağandışı bir yüzü vardı, bebek yüzü gibi değildi hiç, en azından Carol'ın yüzüne benzemiyordu. Yirmi sekiz yaşında olduğu halde bebek gibi bir yüzü olan Carol'ın iki yaşındaki oğlunun yüzünün yetişkin bir erkeğinkini andırması gülünç geliyordu Barry'ye.

Babasına benziyor demek ki. Tanıdığı Knapwell'lerden hiçbirine ve üvey kardeşlerine benzemiyordu. Barry, birden, Jason'ın babasını görür görmez tanıyacağından emin oldu. Bunu anlamak için kan testi yaptırmaya gerek yoktu, ilk bakışta anlaşılacak bir şeydi. Uzun, iriyarı, sarı saçlı, güneşten kızarmış beyaz tenli, sert yüz hatları olan, gözleri Carol'inkinden biraz daha koyu, yeşile çalan bir erkek getirdi gözlerinin önüne.

Oturma odasına girdi dalgın dalgın. Günün geri kalanını nasıl geçireceğini bilemiyordu. Akşam için Kostas'ın yerine gitmeyi düşünebilirdi. Fakat para ve saldırgan maceralarından başka konusu olmayan Dennis Gordon'la geçirilecek bir akşam çekici gelmiyordu. Dennis Gordon, Barry'ye, Carol'ın kiracısı, ya da Carol'ın yanına sığınmış, onun işlerini yapan bir çocukmuş gibi davranıyordu. Carol için deli oluyordu, bunu bir bakışta anlamak mümkündü, fakat Barry'yi kıskanmıyordu. Barry'yi bir rakip olarak görmüyordu.

Dışarda bir polis arabası durdu. Leatham arabadan çıktığında Spicer'lar çamaşırhaneden yüklendikleri temiz çamaşırlarla dolu iki torbayla eve giriyorlardı. Barry bir anlığına gözlerini kapattı. Günü nasıl geçireceği konusunda endişelenmesine gerek olmadığı anlaşılmıştı.

Jason'ın cesedini bulmuşlardı. Bundan kesinlikle emindiler. Ancak, Finchley'deki bir evin bahçesinden çıkardıkları şeyin teşhis edilmesi, Jason olduğunun ifade edilmesi gerekiyordu.

Önce karakola götürüldü. Başmüfettiş Treddick oradaydı, Barry'yi çok zeki bulduğunu ima eden ifadeler kullanıyordu; güya her şeyi anlamıştı, hatta hayran kalmıştı, ama Barry, polisin ondan daha zeki olduğunu anlamak zorundaydı. Barry'nin bir katil olduğunun kuşku götürür yanı olmadığını söylemeye çalışır gibiydi, üstü kapalı olarak, eğer Barry her şeyi itiraf ederse –sakin olup, hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan hepsini anlatmalıydı– polis ona yumuşak davranacaktı. Leatham'ın tutumu daha sert, daha kabaydı. Tombul kırmızı yüzü, eğri burnu ve kıvrıkcık sarı saçları, Barry'ye evde kafasından geçenleri anımsattı. Leatham, Jason'ın babası olabilecek bir fiziğe sahipti, fakat yeterince yakışıklı değildi.

Finchley'deki evin sahibi, ağaç dikmek için toprağı kazmış, iki üç karış derinlikte çürümüş bir ceset ortaya çıkarmıştı. Ev altı aydır boştu, o taşınalı sadece bir hafta olmuştu. Ev, Barry ve Ken Thompson'ın düzenledikleri bürodan yüz metre kadar uzaklıktaydı; sadece bir taş atımlık mesafede, dedi Treddick.

“Biz sadece bir haftadır orada çalışıyoruz” dedi Barry.

“Ölçüm yapmak için altı hafta önce oraya gitmiştin.”

Oraya giden Barry değildi. Daha önce büroya bakan Ken'di. Bunu açıklamaya çalıştıysa da, polislerin umurunda olmadı. Barry'nin semt hakkında kulaktan dolma da olsa bir fikre sahip olmasını yeterli buluyorlardı.

“Oraya hiç gitmedim” diye itiraz etti Barry. “Bu konuyu Ken'le hiç konuşmadık. Elimde bir şehir haritası olduğunu, bu haritaya bakarak bir fikir edinebileceğimi de söyleyebilirsiniz.”

“Belki de öyle yaptın” dedi Leatham.

Mantıklı değildi, doğru sonuca ulaşmamışlardı. Bu, onu aleyhine bulabilecekleri gerçek bir delil olasılığından çok daha fazla tedirgin etti. Çocuğun cesedinin bulunduğu sokağı, Ken'le birlikte öğle yemeklerini yedikleri yerin neresi olduğunu, Finchley'ye nasıl gittiğini, hangi taşıma aracını kullandığını sordular. Sonra morga götürdüler.

Oraya girinceye kadar, bu binanın morg olduğunu bilmezdi Barry. Yaşamı boyunca, bu binayı, sadece bulutlara uzanan yüksek pencereler ve kırmızı tuğlayla örülmüş duvarlar olarak düşünmüştü. Onu pirinç kollu bir kapıdan içeriye aldılar. Parlak pirinç Barry'yi ürpertirdi, yine aynı hisse kapılmıştı. İçeride keskin bir koku vardı: ölümün ya da çürümenin kokusu değil, ağır bir dezenfektan kokusu... Sonraları Barry, ne zaman bu kokuyu ya da benzeri bir kokuyu alsa, derhal onu ölümle ilişkilendirmekten kendini alamadı.

Jason'ı gerçekten öldürmüş olsaydım da aynı şekilde davranırdım herhalde, diye düşündü sonradan. Küçük cesedin yüzünü açtılar... Barry'nin soluğu kesildi, boğulacak gibi oldu... Elleriyle yüzünü kapattı, sendeleyerek geriye çekildi. Biri tutmuştu herhalde. Gerisini hatırlamıyordu... Kendine geldiğinde yüzünü dizlerine gömmüş, sandalyede oturuyordu.

Örtünün altındaki korkunç şeyi teşhis etmesi için Carol'ı oraya getirmiş olsalardı, Barry onlara saldırır, hepsini öldürürdü. Bu onu gerçekten katil ederdi. Fakat bunu yapmaya kalkışmadılar. Maureen'i bulmuşlardı. Maureen'in içeriye girişini gördü, ifadesiz yüzünü, başındaki eşarbi ve aynı sakın, donuk yüzüyle çıkışını. Sonra geriye Summerskill Yolu'na döndüler. Evde, şarap evinden alınıp getirilmiş olan Carol'ın yanında, iki muhabir vardı. Dönmeden önce, aynı zorlu sınavdan geçirilmişti bir kez daha. Finchley'nin bu tarafını ne kadar biliyordu? Oraya kaç kez gitmişti? Birkaç ay boyunca çocuğun cesedinin bulunduğu evin bahçesinin önünde bir emlakçının ilanı durmuştu. Yan kapının kolu kırktı, arkadan bir tahtayla desteklenmişti. Jason'ın kaybolduğu gün Barry, Wood Fundalığı'nda çalışıyordu, öyle değil mi? Wood Fundalığı'ndan Finchley'ye otobüsle ulaşmak kolaydı. Jason'ı Rudyard Bahçeleri'nden alıp Finchley'ye getirmiş olabilirdi. Sonra öldürmüş, cansız bedenini gömmüştü. Saat beşe kadar cesedi orada, Highgate'teydi...

O gece Carol da, o da yatar yatmaz uyudular; ikisi de sarhoştı. Şarapla yormak istememişlerdi kendilerini. Bir şişe cini bitirmişlerdi. Barry korkunç bir baş ağrısıyla uyandı, ağzı kurumuştı. Carol'ın yastıktaki genç, pembe beyaz yüzünde ter damlacıkları vardı. Onu uyur halde bırakıp, pazar gazetesi almak için dışarı çıktı. Onun hakkında neler söylendiğini, çocuğun kimliğini öğrenip öğrenmediklerini bilmek istiyordu.

Gazete bayiiindeki Bay Mahmud her zaman biraz mesafeli davranırdı, kızı ise ortalıkta görünmüyordu. Bu yüzden Barry, *Sunday Mirror* ve *Express* için gerekli parayı tastamam ödediği halde teşekkür edilmediğinin farkına varmadı. Bu Pakistanlı ailenin karanlık işler çevirdiği bilinirdi. Bayiden çıkıp Bevan Meydanı'na yöneldiğinde, iki kızla karşılaştı. Stephanie İsadoro ve Barry'nin, Mavi Sac'ın kız kardeşi Diane Fowler zannettiği iki kız. Üstlerinde yağmurlukları, ayaklarında yüksek topuklu ayakkabılarıyla, kol kola girmiş, meydanı geçiyorlardı. Barry haber başlıklarına bakıyordu, en azından başlıklarda isminin geçmeyişine şükretmişti. Ferahlayarak, *Sunday Mirror*'ın ilk sayfasındaki Carol'ın büyük,

güzel fotoğrafına baktı hayranlıkla. Sonra kızlara selam vermek için başını kaldırdı.

Bu kızlar hep gülerlerdi, genellikle hallerinden memnundular. Karen bir keresinde Stephanie'nin Barry'den hoşlandığını söylemişti. Bu doğru muydu bilmiyordu, doğru bile olsa, kız şimdi bu duygudan kurtulmuşa benziyordu. Selamını gördüğü halde başını çevirdi. Karen da aynı şeyi yapmıştı. Barry mahalle sakinlerinin okuma bilmeyen boş kafalı bir grup olduğunu düşünürdü eskiden, fakat hiç de öyle değildi! Gazeteleri pekâlâ da okuyabiliyorlardı, polise soruşturmada yardımcı olduğu haberlerini de okumuşlardı.

Carol öğleye kadar uyudu. Bu arada birkaç kere telefon çalmış, Barry'nin ahizeyi her eline alışında önce bir sessizlik olmuş, ardından da hat meşgul sesi vermeye başlamıştı. Yanlış numara çevirmişlerdi herhalde. Arayanın Carol'a ulaşmaya çalışan, onunla konuşmak istemeyen biri olmaması halinde tabii. Ya da Carol'la konuştuğunu bile bilmesini istemeyen biriydi. "Biri", bir erkekti, elbette. Mutfağı temizledi, önceki akşamdan kalma bardakları, gazeteciler geldiğinde İris'in onlara çay vermek için kullandığı fincanları, fincan tabaklarını yıkadı, çöpü arka kapıda duran çöp kutusuna taşıdı.

Bugün soğuk ve kuru bir gündü; şimdi hava gazete almaya çıktığında olduğundan daha soğuktu. Aşağı Winterside yemyeşildi; dikdörtgen bahçeler, çimenlikler, kıyılar, yokuşlar düz yeşildi, Göz yakan sertlikte bir yeşillik... Hiç ağaç yoktu. Bayan Spicer tavşanların kafesine kâseler içinde üstünde dumanı tüten sıcak lapa koyuyordu. Arkasına dönüp Barry'ye gülümsedi, günaydın dedi. Bugün dünden daha iyiydi, öyle değil mi? En azından düne göre daha kuru bir hava vardı.. Sırf onunla konuştuğu için, ona sıcak bir selam verdiği için Barry, ona minnet duydu. Boynuna sarılıp, onu öpmek geldi içinden.

Carol bir geceyi daha evde, tek başlarına geçirmeye tahammül edemeyeceğini, aklını kaçırabileceğini söyledi. Suya avokado ve şeftali özü katıp, yüzüne bitki özlü maske yapmış, uzun süre küvette kalmıştı. Siyah beyaz elbisesinin içinde, Bayan Fylemon'ın verdiği yapay zalim olma-güzel ol tilki kürkünü sırtına almış, eski Carol'a benzemişti yine, aşkı, üç çocuklu çocuk anne Carol'a... Tanya ve Ryan'ı en son Jason'ın kayboluşundan önce görmüşlerdi. Barry bunu düşünmek istemedi, bu düşünceyi kafasından kovmaya çalıştı. Onlar olmadan da yeterince sorunu vardı zaten. Carol'la Bulldog'a gidecek, İris ve Jerry'yi göreceklerdi şimdi. Tam kapıdan çıkarlarken yeniden telefon çaldı. Bu kez telefona

Carol cevap verdi. Barry dış kapının önündeydi, onu bekliyordu. Oturma odasından Carol'ın "merhaba" diyen sesi geldi, ardından daha özel bir tonla "Aa, merhaba" deyişini duydu ve kapı kapandı. Kapıyı çekip, telefonu baş başa kalmış, onu girişte yapayalnız bırakmıştı. Bütün yaşamı boyunca hissetmediği kadar yalnız hissetti kendini Barry. Buz kesmişti. Titriyordu. Carol sadece birkaç dakika telefonda kaldı, belki üç dakika... Dışarıya çıktı, Barry'nin koluna girdi ve arayanın Alkmını olduğunu söyledi.

İris ve Jerry bir köşe masada, İris'in aynı sokakta oturduklarını söylediği bir çiftle oturuyorlardı. Barry, Terence Wand'ın annesi, diye geçirdi içinden. O muydu? İris'in insanları tanıştırma âdeti yoktu. Söylenmeden de kimin kim olduğunu anlaşılabileceğini farz ederdi. Carol onları tanıyordu. Kadına Dorothy, diye hitap ediyordu. Barry altmış yaşında kadar olan kadını süzdü dikkatle; bilgece yüzünü, dudaklarının parlak rengini, kınalı beyaz saçlarını, Jason'la aralarında bir benzerlik bulmaya çalışarak inceledi. Biraz burnu, biraz bir zamanlar peygamberçiçekleri kadar mavi olduğu anlaşılan sönük gözleri Jason'ı andırıyordu galiba. Dorothy ve kocası ya da erkek arkadaşı, her kimse, aniden kalkıp, gitmek zorunda olduklarını söylediklerinde Barry, öğrenmek istediğini öğrenmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Aniden kalkmaları Barry'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. Onlar kalkmadan önce, göz göze gelmelerinden, gidişlerinden hemen önce, İris'in o akşam ilk kez vaftiz ismini kullanmasından önce anlamıştı gideceklerini.

Carol parmaklarından biriyle yüzüne düşen bir bukleyi kıvrarak, bara bakındı. Büyük bir ambara benziyordu, Edward tarzı desenleri olan camlara kırmızı kadife perdeler asılmış, tavana rengi nikotinden kestane rengine dönüşmüş duvar kâğıdı kaplanmıştı. Jerry cinden sersemlemiş, sessizce oturuyordu, yüzü soluk maviydi. Tırnaklarını Barry'nin koluna geçiren İris, komşularının kapıdan çıkışlarını izledi.

"Boş ver onları, Barry. Polisle ilişkisi olan insanlara bazıları böyle tuhaf davranır."

Tanıdık, uysal gülümsemesi vardı dudaklarında. Zayıf, sinirli yüzünde şişman bir kadının sakın, uysal gülümseyişi... İris, dudaklarında aynı gülümseme olduğu halde iki sigara çıkardı, ikisini de yakıp birini Carol'a uzattı.

Carol'la kol kola girmiş eve dönerlerken, Dorothy'nin soyadının Wand olup olmadığını sordu Barry. Carol dalgındı. Şaşırtıcı değildi tabii. Soruyu bu kez Carol'ın yüzüne eğilerek sordu; Aşa-

ğı Winterside karanlığa gömüldükten sonra onun yüzüne bakmayı hiç istemezdi aslında. Her yeri hakiye boyayan ışık, en güzel yüzü bile çirkinleştiriyordu. Yüzleri iskelet yüzüne, gözleri boş çukurlara çeviriyordu...

“Ne dedin?” diye sordu Carol.

“Onun Bayan Wand olabileceğini düşündüm.”

“Anladım, değil, Bayan Bailey. Seni aniden böyle meraklandıran nedir?”

Üzerinde yanan ışıkların parıltıdığı gökdelenin gölgesi bütün semti kaplamıştı; üzerindeki binlerce delikten alevler süzülen şeffaf bir şömineye benziyordu. Horoz Tüy, Siyah Güzel ve Burnu Küpeli, yanlarında dudaklarını ve tırnaklarını siyaha boyamış birkaç kızla – belki de bu ışık altında siyah görünüyordu – Türk büfesinin önünde dikilmiş, cips yiyorlardı. Önlerinden geçerken Horoz Tüy’ün bir şeyler söylediğini duydular, ama alçak sesle söylemişti. Barry’nin yakalayabildiği sadece, “kadın” sözcüğü olmuştu.

“Cahil onlar” dedi Carol, onlara duyurmak istediği yüksek bir sesle. “Burada, çevrede şu cahil pisliklerin, şu iki süpürge sopası gibilerinin olduğu bu semtte oturmamalı insan.” Barry’ye yaslanmış bedeni titriyordu. Barry güçlü bir gurur duygusuyla dolduğunu hissetti. Carol onun adına öfkelenebiliyordu işte. “Buradan kurtulmak için her şeyi yapardım” dedi Carol, yumuşak bir sesle. “Bu bataklıktan nefret ediyorum. Bazen burada yaşlanacağım, burada öleceğim korkusuna kapılıyorum.”

“Carol” dedi Barry, “Carol, sadece bir iki yıl, bana bir iki yıl ver. Para kazanacağım. İkimiz için taksitle bir ev alacağım.”

Carol başını çevirdi. Cümleleri beklediği türden değildi, ama iyi niyetle konuşuyordu. “Önemsiz, küçük bir para olacak, öyle değil mi? Ben gerçek para istiyorum, mücadele etmekten yoruldum. Kocam varken bir parça şansım vardı, gitmek zorunda kaldı, gitti ve öldü.”

“Ben gencim. Dave’in kazanabileceği kadar çok kazanabilirim. Evlenelim Carol. Senin ‘kocam’ dediğin insan ben olmak istiyorum.”

“Nasıl evlenebilirim? Jason’ın sağ ya da ölü olduğunu bilmediğimiz sürece ben evlenemem.”

Sesinde içten bir ifade olduğu halde, söylemek istediklerinin tamamen farklı olduğunu hissetti, Barry. Sanki onu nazıkçe reddediyordu.

Sabahleyin polis geldi ve Carol’a, ölü çocuğun Jason olmadığı-

nın anlaşıldığını bildirdi. Carol hiçbir şey söylemedi, önemsiz der gibi omuz silkti. Bayan Fylemon'a gitmek üzere evden çıkarken yakalamışlardı; Bayan Fylemon'ın Tunus'tan dönüşünden beri ilk gidişiydi. Komiser muavini cesedi bulunan çocuğun iki değil, üç yaşında olması olasılığının daha yüksek olduğunu, kemik yapısından Avrupalı olmadığını anlaşıldığını söyledi. Zaten altı hafta kadar önce ölmüş olmalıydı; gördüğü yüzü anımsayan Barry'ye, bu hiç de şaşırtıcı gelmedi.

Polisten bütün çevreyi, üzerinde "Barry Mahon masumdur" yazan posterler ve afişlerle donatmalarını ya da benzeri bir şey yapmalarını istemek gibi akıldışı bir istek duyuyordu içinde; akıldışıydı, çünkü buna zahmet etmezlerdi. Ya da bir arabayla çevreyi dolaşarak, hoparlörden, seçimler öncesinde yapıldığı gibi, bunu onun yapmadığını, onun aklandığını duyursalar... Hayal gücünün sınırlarını zorladığının farkındaydı. Komiser muavininin ona tek kelime söylemeden gidişini izledi.

Ne önemi vardı? Sopalar ve taşlar kemiklerini kırabilir, ama katı sözcükler beni incitemez. Annesi o daha küçük bir çocukken, okulun oyun salonunda ona küfredildiğinde söylemişti. Barry hep aklında tuttu bu sözleri. Saçları boyalı yaşlı bir kadının bir barda kendisiyle oturmak istemeyişi, ya da Horoz Tüy'ün kimilerinin yanlarında bir kadın olmadan sokağa çıkmaya cesaret edemeyeceklerini söylemesinin önemi yoktu; Barry onun geçen akşam ne demeye çalıştığını artık biliyordu.

Fakat, Carol'la birlikte otobüs durağına yürürken, kafasında bu söz dönüp duruyordu. Carol'ın "koruması"na ihtiyaç duyduğundan değildi tabii. Çin Köprüsü'ne giden yaya yolundan ilerlerken kanalda, yağmurlu sabahların çoğunda yeşil şemsiyesinin altına sığınıp, balık tutan Sherlock Holmes kılıklı çocuktan başka kimseyle karşılaşmadılar. İlk gelen otobüs, Barry'nin otobüsüydü. Finchley'ye gitmek istemiyordu, oraya hiç gitmek istemiyordu artık. Üstelik çok gecikmişti.

Wood Fundalığı'na giden bir otobüs, sonra bir diğeri... Hangi tuhaf rastlantı, şu çift katlı L plakalı otobüsün ağır ağır durağa gelmesini, durağı geçmesini sağlamıştı? Hampstead yönüne giden otobüslerin hiçbiri bu semte girmezlerdi! Oysa üstünde Hampstead yazan bu otobüs, kuralı çiğnemişti. Barry, Carol'ın çantasından düşen kâğıdı hatırladı: Spring Çıkmazı, No: 5, Hampstead, Terence Wand. Kâğıtta Terry yazıyordu ama, Barry bu ismi ona yakıştıramadı; onun ismine benziyordu, aynı isim sınıfına dahildiler. Terence. Terence Wand. Lüks bir semtte oturur-

du... Carol'ın "batakhane" dediği Aşağı Winterside'la arasında böyle büyük bir uçurumun olduğu "klas" bir adreste...

Gelen ilk otobüse binerek, üst kata çıktı ve içindeki erkeklerin yüzlerini incelemeye başladı, aradığı fizikî özelliklere uygun bir erkek görmeye çalışıyordu. Önde oturup, caddelerdeki erkekleri inceledi. Günün bu saatinde birkaç yıl öncesine nazaran daha çok erkek vardı caddelerde. İşsizler... Barry işsizlik konusunda düşünmek istemiyordu, sözü bile ürpertiyordu onu.

Erkeklerin çoğu Hintli ya da siyahtı. İrlanda kökenlileri hemen ayırt edebiliyordu. Esmer, sert yüzlü, gözleri ışıltılı insanlardı. Sarışın ve sivri burunlu olanlar da vardı aralarında. Ancak hiçbirini Jason'ın yetişkin haline benzemiyordu. Barry'nin kafasında bir düşünce şekillendi. Kendini rahatlatmak için, tamamen rahatlamasa bile, kafasını meşgul eden düşüncelerin en azından bir kısmından kurtulmak için, Hampstead'e çıkacak, Spring Çıkma-zı'nı bulup, Terence Wand'a bakacaktı.

Benet, Finchley'de ölü bir çocuk bulunduğu haberini gazete-lerde okuduğunda, kendini tuhaf bir şekilde rahatlamış hissetti. Bulunan cesedin Jason'a ait olduğu kesinleşirse, onu geri götürmek zorunda kalmayacaktı. Jason ondan bir iki metre ötede, sallanan atını kesmeşekerle beslemeye çalışırken, kimliğı belirsiz cesedin Jason'a ait olamayacağı ortadaydı. Jason'a nasıl bu kadar bağlandığını da anlayamıyordu; bu, büyük bir felaket olurdu Benet için, onu çok güç durumda bırakırdı. Her şeye karşın haber onu sevindirmişti. Bu yüzden kendini kınıyordu. Korkunçtu, çok yanlıştı bu hisleri. Şu zavallı beden bir çocuğa aitti; ya şiddet kurbanı ya da kasten öldürölmüş ve yoksul varoş toprağına gömöl-müş bir çocuğa...

Cesedin bulunmasına ne kadar sevindiyse, üç aydan uzun bir süredir kayıp Nijeryalı Martin M'Boa olarak teşhis edilmesi de, o kadar akıl almaz bir hayal kırıklığına uğratmıştı Benet'i. Çocuğun kimliğı belirsiz kaldığı sürece üstünü örtmüş olduğu, unutmaya çalıştığı şeyleri düşünmeye başlamak zorunda kalmıştı yeniden, bir karar vermek zorunda olduğunu anımsamıştı. Jason'ı nasıl geri götüreceğini hâlâ bilmiyordu. Onu gizlice geri götürmeye karar verişinin üzerinden bir hafta geçtiğı halde, nasıl götüreceğini bilmiyordu. Bu arada Jason gece uyanma alışkanlığı edinmişti; her gece bir kez uyanıyor, onu çağırıyordu. İlk kez "anne" dediğı gece dehşete kapılmıştı Benet, bir anlığına, James'in ağlayışına uyandığını sanmıştı. Ağlama sesinin geldiğı odada James yerine Jason'ı bulmak istemediğı için yerinden bir süre kalkmamış, fakat sonunda dayanamayıp yanına gitmişti. Bu Jason'ın hatası değildi, olanların hiçbirinde onun kusuru yoktu, ona bakan herhang-i bir genç kadına da anne diyebilirdi. Onu sakinleştirip, uyuttuk-

tan sonra, uzun bir süre uyanık kalıp, kendisi ve olanlar hakkında düşündü. Mopsa gerçekten deliydi. Fakat şok ve acının etkisiyle, kendi de biraz olsun delirmemiş miydi? Jason'ı, kim olduğunu öğrendikten sonra da burada tutması delilik değil miydi? Şimdi akli başına gelmişti artık. Artık deli değildi, akli başındaydı; yeniden yazmaya başlamıştı. Jason'ı yatırdıktan sonra çalışma odasına girip, yazmaya başlıyordu. Fakat çok geçti. Akli başına çok geç gelmişti. Akıllı kafası Jason'ı geri götürmek konusunda Mopsa'nın üretebileceği türden düşüncelere; Jason'ı Mopsa'nın bulduğu duvarın üstüne oturtmak, Noel alışverişi yapanlarla dolu kalabalık bir mağazaya götürerek, onu tezgâhtara teslim edip, kayıp çocuk anonsu yapılmasını sağlamak, ya da caddede bir polisin kollarına bırakıp, sonra korkak bir tavşan gibi kaçmak tarzı fikirlere dudak büküyordu. Bunlar, ancak Mopsa'nın üretebileceği türden düşüncelerdi.

Mopsa, Marbella'ya döndüğünden beri Benet'i aramamıştı. Annesinin yolculuğunun iyi geçtiğini, eve sağ salim ulaştığını, ruh halinin iyi olduğunu ve sürekli Londra günlerinden söz ettiğini söylemek için arayan babasıydı. Benet, babasıyla konuşurken Mopsa'nın Jason'la ilgili nasıl bir öykü uydurduğunu merak etmişti. Ya da bu konudan hiç söz etmiş miydi? John Archdale'in "Çocuk nasıl?" diye sormasından hemen önce bir şeyler anlatmış olmalıydı.

Babasıyla konuşmasının üzerinden bir iki saat geçtikten sonra ancak, "çocuk"un James olduğunu anlayabildi.

Sırrını paylaşabileceği birilerine ihtiyacı vardı. Yeterli olmasa da, tatmin etmese de, Mopsa bu ihtiyacını karşılamıştı belli ölçülerde. Bu nüfus yoğunluğunun ortasında Benet, yalnızlığını, kendi seçimi olan soyutlanmışlığı hissetmeye başlamıştı; Jason gidineye kadar sürecekti soyutlanmışlığı. Antonia'nın telefonundan sonra, bir tek İan Raeburn'la konuşmuştu. Birlikte yemeğe çıkmalarını önermişti İan.

Benet öneriyi kabul etmeyi çok istedi. Sallanan atı aldığı gün caddede onunla karşılaştığında kaba ve soğuk davranmıştı, o günden beri tutumu kafasını meşgul ediyordu. Baş başa bir lokantada yemek yeseler, yalnız kalabilseler Benet onu yakından tanıma fırsatı bulabilirdi. Bunu bu kadar istemesine kendi de şaşırdı. Fakat Jason'ı yalnız bırakamazdı, emanet edebileceği kimse yoktu. Eskiden James'e bakmış olan şu kızlar dışında tabii. İan'a bunları nasıl anlatabilirdi? Ona çok meşgul olduğunu söylemek zorunda kalmıştı.

“Başka bir zaman ? Önümüzdeki haftaya ne dersin ?”

Benet, “Evet, lütfen” diyen sesini işitti, söz veren bir çocuk gibiydi, daha önce hiçbir erkekle bu şekilde konuşmamıştı.

Önümüzdeki hafta gelmişti işte, Benet onun aramasını bekliyordu. Ararsa, Jason konusunda bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı. Sabahın üçünde bunları düşünerek yatarken, İlan’la, örneğin perşembe akşamı yemeğe çıkabileceklerini düşündü. Çarşamba gününden Jason’dan kurtulması gerekiyordu bu durumda. Ertesi sabah, Jason’ı giydirirken, kahvaltısını verirken, ona ertesi günü anlatırken farklı duygular içinde olduğunu fark etti. Sorumluluk hissi geri gelmişti, Jason’ın rahatını düşünmeye başlamıştı yeniden, bir insan olarak onun da kişiliğine saygı talep etmeye hakkı vardı. Onu vahşete geri mi gönderecekti ? Fakat İlan’ın telefonunu ilk erkek arkadaşından telefon bekleyen genç kız heyecanı ile bekliyordu. Ara sıra hayal ediyordu hatta, telefon çalmadığı halde zil sesi duyuyordu. Derken, Jason’ın telefonla oynarken ahizeyi yerinden kaldırmış olduğunu, ahizenin saatlerdir yerinde olmadığını fark etti. Jason’a kızgınlığını göstermemek için büyük çaba harcamak zorunda kaldı.

O ikinci üzeri, Jason’ı telefondan uzak tutmak için, bir başka seti daha yıktı; James’in oyuncak dolabını açtı...

Jason, bir yetişkin gibi, oyuncakların her birini tek tek inceleyerek dolaptan çıkardı. James’in hiç kullanmadığı, henüz kullanamayacak kadar küçük olduğu için kullanamadığı bir boya kutusu ilgisini çekmişti. Küçük kare haznelerindeki boyaların rengini ya da ne işe yaradıklarını bilmesine olanak yoktu elbette. Belki de renklerini sevmişti. Benet, çocuğun ellerini kullanmadaki becerisini büyük keyifle izledi. Hemen hemen hiçbir şeyi düşürmemişti. Temiz ve düzenli yemek yerd. Eline aldığı yumuşak devetüyü bir boya fırçasını, işaret parmağını dokundurarak inceledi. Fırçanın yumuşaklığını hissetmesi, başını kaldırıp Benet’e bakmasına, yüzünün kocaman bir gülücükle aydınlanmasına neden olmuştu. Bir süre sonra lamları gökkuşağı renklerine boyanmış olan ksilofonu buldu. Renkler, renklerin dağılışı, altın yıldız bütün dikkatini ksilofonun üzerinde yoğunlaştırmasına neden olmuştu. Benet acıyla kıvranarak James, diye düşündü, gam yapmayı severdi, onu notalar mutlu ederdi. Fakat bir süre sonra, Jason da, tahta baleti alıp, ağır ağır, gelişigüzel bir *do-re-mi-fa-sol-la-si-do* ortaya çıkardı.

Üst kattan kapı zili sesi geldi. Benet bahçe kapısının kapanışını, kısa parke yoldan gelen adım seslerini, sonra da kapı zilini duymuştu. Yerinden sıçrayarak pencereye yöneldi. Hiç kimse

yoktu, hiç kimse. Polisin gelmiş olabileceğini düşündü Benet, ağzı kurudu.

Saat altıda karanlık bastırmış, Peace Vadisi'nin yumuşak antik Hampstead tarzı ışıkları yanmıştı. Storu aralayıp dışarıya baktı. Ortalıkta polis arabası filan görünmüyordu, tek bir yabancı araba yoktu. Sadece onun arabası ve alışkanlıkla Peace Vadisi'nin bu köşesine park eden komşuların arabaları vardı. Zili çalanın İlan olduğunu düşündü sonra. Belki kendisinden çok uzakta oturmuyordu. Vadi, Benet'e göre yerleşim bölgesi olmayan karanlık fundalıktan başka hiçbir yere çıkmazdı. Üstelik İlan gelmeden önce telefon etmez miydi? Pekâlâ... Jason ahizeyi yerinden oynatmıştı ya.

Zil yeniden çalmaya başladı, bu kez uzun, ısrarlı bir sesle. Yerinden fırlayıp üst kata koştu Benet. İçinden o olsun, diyordu, o olsun. Onunla burada, aşağıdaki sıcak salonda, Jason'ı izleyerek oturmak, kahve içip sohbet etmek, yapmayı düşünebileceği en güzel şeydi. Evet, lütfen o olmasına izin ver...

Holün ışığını yakıp kapıyı açtı. Gelen polis değildi, İlan da değildi.

Gelen Edward'dı.

Terence avukatların katılığı yüzünden, kendisini Cricklewood'a gitmek zorunda hissetti. Bu ismi Müteahhitler Birliği'ne ait bir binanın pencerelerindeki yaldızlı ilanların üzerinde görmüştü. Cricklewood Hampstead'den daha güvenliydi. Tapuyu yanına aldı. Bu sıralar, ona Bay Phipps denmesine alışmaya başlamıştı, her gün üzerinde çalıştığı John Howard imzasını atarken kendine artık daha çok güveniyordu.

Birçok soruyla karşılaşmayı beklerken, avukat, sadece emlakçının ismini sordu. Evin tapusunun uzatılması onu şaşırtmışa benziyordu.

“Bir satış sözleşmesi yapılması ve satış fiyatının yüzde onunun sözleşmeyle birlikte ödenmesi konusunda ısrarlı olacağız” dedi.

Basamakları inerken Terence bu koşulu düşündü. On üç bin iki yüz doksan beş pound. Sınırlarına hâkim olmayı başaramadığı, gösterdiği çaba onu çok yorduğu takdirde bu parayı alıp, çekip gidebilirdi. Kapıdan çıkar ve giderdi. Bu düşünce onu rahatlattı, midesindeki çalkantı yatıştı. Eve geldiğinde paspasın üzerinde duran mektubu buldu. Spring Çıkmazı'nda oturduğu süre içerisinde almış olduğu birkaç mektuptan biriydi, Freda gittiğinden bu yana gelen ilk mektuptu.

Zarfin üzerindeki Freda'nın el yazısını tanıdı.

“Sevgili Terry”... “Çok Sevgili Kuzucuk” diye başlamasını beklendi. Birlikte yaşamaya başladıklarından beri ondan ilk kez mektup alıyordu aslında. Başlangıç bir uğursuzluğa işaret ediyordu. Geri döneceğini söylemesinden korkarak, hızla okudu mektubu. Bundan söz etmiyordu. Neler yaptığını çokça anlatmamıştı, ama iki sayfa dolusu mektubunda mutluluk kokusu vardı. Anthony denen bir adamdı... Mektubun sonuna doğru Anthony’nin kim olduğuna ilişkin kısa bir açıklama eklemişti. “Evlenden önce tanıştığım oldukça eski bir arkadaş, yıllardır haberleşmiyorduk. Burada bir evi var...” Terence ne dediğini anladı. Gitmesinin nedeni buydu; Anthony’dan bir mektup, belki de bir davet almıştı. Yaşlı zengin adamlardan biri olmalıydı. Para parayı çeker, diye düşündü. Anthony’yle evlenirdi herhalde.

Mektup onu incitmişti. Freda’nın ona karşı tutumu eskisinden farklıydı. Onu bahçıvanı yerine koyuyordu anlaşılan. “Kalorifer tesisatı Noel’den önce gözden geçirilmeli. Şirketi arayıp, randevu alabilir misin? Sözleşmeyle çalışıyoruz, yani senin ödeme konusunda kaygılanmana gerek yok...” Memnun da olmuştu. Freda geri dönmüyordu, iştenmediği bir yerde olmayacaktı. Sinirlerine hâkim olmayı başardığı takdirde, sakın olabilirse, yüz otuz iki bin poundu almak için beklemekten başka bir iş kalmıyordu ona. O halde neden sadece on üç binle yetinsindi ki?

Steiner & Wildwood’u arayıp, Sawyer’a, avukatının ismini verdi. Konuşma sırasında emlakçının yüzde üç komisyon alacağı hatırlatıldı yeniden. Evi onlara devrettiğinde bu söylenmişti, biliyordu zaten, ikinci kez söylenmesi sinirlerini bozmuştu. Sevindirici bir haber de vardı; Bay ve Bayan Goldschmidt’in, Spring Çıkamazı, No: 5’i almak için hazırda paraları vardı, oturdukları evi satmak zorunda değillerdi.

“Zincirleme bir sorunla karşılaşmayacağız” dedi Sawyer.

“Zincirleme ne demek?”

“Yani Bay ve Bayan Goldschmidt’in sizin evi alabilmek için kendi evlerinin satılmasını, evlerine müşteri çıkmasını beklemek zorunda kalmaları ve bunun gibi şeyler.”

“Anladım. Harika. Bu iyi haber.”

Kutlanması gereken bir haberdir. Terence ciddi olarak, şu John Howard’ın devlet tahvilleri senetlerini satmayı düşünüyor. İmzayı hatasız taklit edebileceğinden hiç kuşkusu kalmamıştı. Bütün yapması gereken, satış belgesinin üzerini imzalamaktan ibaretti. Postanede kimlik incelemesine gerek duyulmadığını öğrenmişti. Fakat 1 400 pound için böyle küçük bir riske

girmeye değer miydi? 130 000 pound elde etme şansını, bundan yüzlerce kez küçük bir rakam için yitirirse kendini bağışlayabilir miydi?

Şimdilik sosyal yardımdan elde ettiği kazançla yetinmek zorundaydı. Teresa'yı aradı, onu sinemaya götürdü. Tepedeki sinemaya gittiler, böylece saat ondan önce Spring Çıkmazı'na geri dönebildiler. Terence, Freda'nın arabasının biraz çalıştırılmasının zamanının çoktan geldiğini düşünmüş, akünün yüklenmesi için epeyce uğraşması gerekmişti. Arabayı yeniden garaja koyabilmek için eve arka yoldan geldiler.

Teresa banyo yapmak istiyordu. Freda'nın ebeveyn banyosu ona dişlerini temizletmek için beklerken baktığı *Homes and Gardens*'taki fotoğraflardan birini anımsatıyormuş. Terence yatak odasına girdi, üzerinde Çin desenleri olan siyah ipekten storu indirmek istedi. Perdeyi indirmeden önce ışığı kapatma ihtiyacı duymasının nedeni alçakgönüllülüğü ya da namus anlayışı değildi. Komşuların dikkatini çekmek istemiyordu. Freda'nın yatak odasında çıplak bir adam ve kadın görmeleri Steiner & Wildwood'u aramalarına, işi bozmalarına yol açmazdı elbette. Fakat dikkatleri üzerine çekmesine ve hakkında -Sawyer'ın deyişiyle iş bu noktaya gelmişken- konuşulmasına neden olabilirdi.

Spring Çıkmazı'nın girişindeki kemerin altında bir erkek vardı. Terence, kemerin her iki yanındaki güçlü lambaların parlak ışığı altında, onu açık seçik görebiliyordu. Genç bir erkekti, oldukça genç; televizyonda, gazetelerde genç olarak tanımlanan yaşlardaydı neredeyse. Esmer, yakışıklı, bir İrlandalı fiziğine sahip, uzun boylu dar kalçalı bir gençti. Üzerinde kot pantolon, deri ceket ve polo yakalı bir kazak vardı. Kimliğini gizlemeye çalışan genç bir polis gibi giyinmişti.

Terence'in kalbi yerinden fırlayacakmışçasına çarptı. Gencin evi gözlediği kesindi. Siyahın beyaz olduğuna dahi inanacak kadar kolay ikna olabilen biri olsaydı bile, Terence, kemerin altındaki gencin diğer evleri gözlediğine ya da farklı bir amaçla burada olduğuna kesinlikle ikna edilemezdi. Spring Çıkmazı, No: 5'i gözlediği apaçık ortadaydı. Göz göze gelmişlerdi sanki, fakat onu görmesinin olanaksız olduğunu biliyordu, onun da karanlıkta kemerin altında durup bu cama baktığı olmuştur.

Orada ne yapıyordu? Polis ne yapmak üzere olduğunu biliyor olabilir miydi? Şu avukat, diye düşündü ve bütün bedenini soğuk terler kapladı. Avukat, John Phipps'i şahsen tanıyor olabilirdi. Terence komodine gidip iki Valium aldı. Banyodan Teresa'nın sesi

geliyordu. Polis evi neden gözlesindi? Neden doğrudan eve girip onu tutuklamasındı?

Genç, orada sadece evi izlemek için bulunuyordu belki de, hâlâ orada duruyorsa tabii. Yakında öğrenecekti, öğrenmek zorundaydı. Ne yapmıştı şimdiye kadar? Hiçbir şey. Henüz hiçbir belgenin altına imza atmamıştı. Freda'nın kuzeni olduğunu, ondan, evini tatilde olduğu süre içinde satmasını istediğini söyleyebilirdi. Bu aşamada Freda'ya sorulsa, onu ele vermezdi. Ondan nefret edebilirdi, onunla bir daha hiç konuşmayabilirdi, fakat polise vermezdi. Derin bir nefes aldı, ışığı kapattı ve perdeyi indirdi.

Teresa banyodan dans ederek çıktı, Freda'nın afyon kokulu banyo losyonunun kokusu vardı teninde. Kokulu çıplaklığı başına neler geleceğini düşünen Terence'ı çok az etkilemişti. Banyo sırası ona gelmişti. Dişlerini fırçaladı. Sonra Freda'nın bidesinin kenarına oturup camdan dışarıya baktı.

Baktığı yönde katalpa ağacının altında oturan beyaz kediden başka kimseler yoktu. Genç gitmişti.

Antrenin ışığı altında üç yıl öncesinden daha sarı ve daha zayıf görünüyordu. Herhangi bir söze gerek duymadan içeriye girmişti, beklendiğini düşünüyor gibiydi. Teklifsizce uzun atkısını boyundan çıkardı, ceketini askıya astı ve böylece Benet onun beklendiğini anladı. En azından o öyle sanıyordu. O da telefon eden isimsiz kişiler arasındaydı, Mopsa'nın konuştuğu insanlardan biriydi. Mopsa kim bilir neler anlatmıştı ona. Eve davet etmiş olduğu kesindi. Mopsa'nın en büyük dileklerinden biriydi, Benet'in onunla evlendiğini görmek. Birbirlerine karşı duygularını hiçe sayarak evlenmelerini arzuluyordu; garip, aptalca gelenekler adına, ölmüş James'in hatırı için...

"Sanırım seni annem çağırdı?"

"Annen beni senin çağırdığını söyledi."

"Edward, ne söylemek istiyorsun?"

"Telefon ettiğimde hastaydın, yatıyordun. Beni görmek istediğini söyledi, devamlı bunu söylüyormuşsun, fakat iyileşinceye kadar, bir ya da iki hafta için, sonra unuttun. Annen çarşamba müsait olursan beni arayacağını söylemişti."

Sesinde her zaman böyle küskün bir ifade mi vardı? Parano-yakça bir ifade, diye düşündü Benet.

"Seni çağırmadım. Bunu şimdi senden duyuyorum."

"Bu küflü muhite girerken" dedi Edward, "evde kollarını açmış

beni bekleyen birini bulamayacağım hissine kapılmıştım zaten.”

Tavrı ve görünüşü değişmemişti. Eskiden olduğu gibi, atletik bir delikanlının tuhaf giysileri içindeydi: kot pantolon, yakası açık ince beyaz gömlek, deri ceket ve dizlerine kadar uzanan çizgili atkı... Hâlâ alına dökülen sarı bukleleri, keskin hatlı ağzıyla bir çocuk gibi görünüyordu; fakat kaçınılmaz bir gelişme belirtisi de vardı; yaşlanmaya başlamıştı. Burnu eskiden olduğundan daha sivri görünüyordu, kartal burnuna benzemişti. Gözlerinin olağanüstü mavisi eskiden olduğu kadar yoğundu.

“İçeri gel, içecek bir şey ikram edeyim” dedi Benet.

Onu içkilerin olduğu salona götürecekti ki, Jason’ı anımsadı. Jason aşağıda, zemin katta yalnız kalmıştı. Mutfak onun için tehlikeli olabilecek birçok aletle doluydu: elektrikli çaydanlık, gaz vanası, bıçaklar... Alt katın merdivenlerine yöneldi, Edward arkasından onu izledi. Hep zarif, yumuşak bir yürüyüşü vardı; bir kedi gibi, parmak uçlarında dans edermiş gibi... Kediye benziyor, diyor düşündü Benet. Bu benzetmeyi hep esmerler için, koyu renk saçlı insanlar için yaparız, ama Edward sarışın. Yine de bir kediye benziyor; uzun, sıska sarman bir erkek kediye...

Jason’la ilgili Ian Raeburn’a yaptığı açıklamayı, ona da yapmalıydı. Neden olmasın? Nasılsa onunla ilgilenmeyecekti. Eskiden sık sık çocukları sevmediğini söylerdi.

“Kitabını okudum. Çok beğendim. Güzel bir kitap, aldığı ödülü hak ediyor.”

Benet şaşırdı, duygulandı. Başını ona doğru çevirdi. “Edward, ne kadar incesin!”

“Beni çok etkileyen şeylerden biri, o kitabı yazabilme konusunda bana ne kadar çok şey borçlu olduğunu fark etmem oldu.”

Söylenecek söz yoktu. Benet’in soluğu kesildi.

“Öncelikle Hindistan’a gidişin. Daha önce ayak basmadığın yerleri benim sayemde tanıdın. Yazma konusunda benden öğrendiklerinden hiç söz etmiyorum. Bunun değerini takdir etmeliydin, tek cümleyle de olsa bir teşekkür daha az kabaca olurdu, ‘Edward Greenwood için, yardımı olmaksızın..’ gibi.”

“Şükranlarımı bildirmemi yeterli bulmazdın, öyle değil mi? Ücreti tercih ederdin?”

Zemin katın kalan basamaklarını koşarak inerken, içi öfkeyle doluydu, Benet’in. Şimdilik ksilofonu bir kenara koyup, James’in el arabasını James’in tuğlalarıyla doldurmakta olan Jason başını kaldırıp ona baktı, güldü. Benet’in geri dönüşünden duyduğu memnunluk yüzünü aydınlattı. Ağlamamış, beklemişti... Şimdi ise Be-

net'in dönüşünü bir sevinç nedeni olarak algılıyordu. Yanına gelip, kollarını uzattı. Benet onu kucağına aldı, onun küçük varlığıyla sakinleşti, öfkesi yatıştı.

Edward, Benet'e ve çocuğa bakıyordu. Yüzü kızarmıştı. Öfkeli bir sesle sordu. "Demek bu benim oğlum?"

Benet bunu beklemiyordu. Edward'ı buraya indirirken bunun olacağını tahmin etmeliydi, fakat etmemişti. Evet demek kolay olurdu, ondan kurtulmanın en kolay yolu buydu. Bundan böyle Edward'ı nadiren görecekti değil miydi? Bunu istediğini açıkça belirtecekti. "Arkadaş" olmaları olanaksızdı. James yaşıyor olsaydı, gözlerini üstünden ayırmadığı kucağındaki şu çocuk James olsaydı arkadaş olmaları mümkün olabilirdi. James öldüğüne göre, onları görüşmeye zorlayacak hiçbir neden kalmamıştı artık.

Bir evet yeterli olurdu. Bir omuz silkme, basit bir suskunluk... Sorulara, soruşturmalara, kuşkulara bir son vermesi için sadece başını sallaması ve bir adım daha atarak bu güzel, sarı saçlı, mavi gözlü çocuğun, bu yakışıklı, sarı saçlı, mavi gözlü erkeğin oğlu olduğunu söylemesi yeterliydi. Fakat yapamadı. Bu haksızlıktı. Yani hâlâ bir anlam mı ifade ediyordu Edward onun için? Edward'la arasında geçenler bir anlam mı ifade ediyordu hâlâ? Böyle olmadığını göstermek için yalnızca yüzüne bakması ve çocuğun onun çocuğu olmadığını söylemesi yeterli olurdu.

"Hayır. Bir arkadaşın çocuğu, bir süreliğine ona ben bakıyorum."

Edward inanmadı. "Buna inanacağımı mı sanıyorsun Benet. Kendini benden uzaklaştırdın, kitabını ve başarısını benden esirgedin. Hayattaki en cimri kadın sen olmalısın. Şimdi de oğlumun benim oğlum olduğunu inkâr ediyorsun!"

"Ben hiçbir şeyi inkâr etmiyorum, Edward. Bu çocuk James değil!"

Jason'ı sallanan ata oturtup, sallamaya başladı. Jason sallanan attan, ksilofondan, el arabasından yorulmuştu. Yumruğuyla gözlerini ovuşturuyordu.

"Jay, meyve suyu istiyor."

Yorgun olduğu zamanlar meyve suyu isterdi. Benet onu buzdolabına götürdü, elma suyu dolu biberonu çıkardı, iltmak için bir süre sıcak su musluğunun altında tuttu, bu arada Jason hep kucağındaydı. Edward hemen yanı başlarında dikilmiş, onları izliyordu.

"Eğer bu çocuk James değilse, James nerede?"

Söylemesi gerekenleri söyleyebilmek için bir parça cesarete

ihtiyacı vardı Benet'in, bir parça güç toplaması gerekiyordu. Kendisini bile şaşırtan bir şey yaptı; bedeninin sıcaklığını hissetmek için Jason'a sıkıca sarıldı.

"James öldü, Edward."

"Ne?"

"Sana söyledim. Beni duydun. James öldü. Altı hafta kadar önce hastanede öldü."

"Artık çocuklar ölmüyor" dedi Edward, "artık çocuklar ölmüyor."

"Ben de öyle sanıyordum. Yanılmışım. Ölüyorlar."

Jason meyve suyu içmeyi çok seviyordu. Benet onu Windsor koltuğa oturtup, iki yanını yastıklarla destekledi. Edward Jason'ı izliyordu.

"Sana inanmıyorum, Benet. Oğlumu benden uzak tutmak için oyun oynamak sana yakışır. Onun üzerinde yasal hiçbir hakkım yok, fakat, o benim oğlum. Onun oğlum olduğu bir gerçek ve sen bunu biliyorsun. Bu bile senin canını sıkırmaya yetiyor. Bu bağı bile kesmek istiyorsun."

Benet omuzlarını kaldırdı. Kaya gibi sert, "Sana ölüm belgesini göstereceğim" dedi.

Benet'in hastaneden ayrıldığı gün öğleden sonra Mopsa'nın eve dönüşünde, masanın çekmecelerinden birine sarımsı bir zarf tıkaştırdığını görmüştü. Ne olduğunu konuşmamışlardı; fakat Benet içinde ne olduğunu biliyordu. Belgeyi çıkararak, ne yazdığına bakmadan Edward'a uzattı. Edward belgeyi inceledi, donuk gözlerini Benet'e dikti.

"Bunun olmasına nasıl izin verdin? Onun boğulmasına nasıl izin verdin?"

Demek böyle, demek boğulduğunu yazmışlardı. Benet görmek istemedi. Edward'a karşı buz gibi, kinle karışık bir öfke duydu. Ne biliyordu ki? Neyi umursuyordu ki? Başını avuçları arasına almış, elleriyle yüzünü kapatmıştı. Jason Benet'e yaslanmıştı, sonra kucığına tırmandı. Edward bir an önce çekip gitmeliydi; hiç tanımadığı bir çocuk için içinden gelmesine olanak olmayan sahte bir acınma gösterisinde bulunacak, sonra -kuşkusuz tehditler savurarak, küfürler edip onu suçlayacak- çekip gidecekti. Edward ellerini yüzünden çekti, Benet'e kızarmış gözleriyle baktı.

"Bana yarım saat kadar önce içki ikram etmek istemiştin. Az önce yukarı çıktığında içki getireceğini sanmıştım. Bana söylediklerinden sonra, şimdi gerçekten bir içkiye ihtiyacım var."

Edward'ın ona kimi anımsattığını Benet artık biliyordu. Mop-

sa'yı. Hep Mopsa'yı mı anımsatmıştı ona ? Benliğinde hep Mopsa'ya ihtiyaç duyan, onu sömüren, aşağılayan, safı bencilliğiyle sürekli şaşırtan bir asalak yaratığa ihtiyaç duyan bir başkası mı vardı ? Buna güldü, ironik bir tutumla değil, safı eğlenerek güldü.

“Üç yıl önce” dedi Edward, “senin daha sert olamayacağını düşünmüştüm, fakat yanılmışım. Değişeceğini umuyordum. Buraya neden geldiğimi bilmek istiyor musun ? Yeniden birlikte olabileceğimizi düşünmüştüm. Evlenebileceğimizi bile düşünmüştüm.”

“Fakat artık yanılmış olduğunu biliyorsun ?” Jason uykuya dalmıştı. Hâlâ elinde tuttuğu biberonunu yavaşça, şefkatle aldı. “İçki içmek istiyorsan Edward, gidip alman gerekiyor. Bu odanın tam üstündeki odada, pencerenin yanındaki dolapta. Ben çocuğu yatağına yatıracağım.”

Barry, Hampstead metro istasyonuna inen tepeyi yürüdü. Sarılmıştı. Neler olduğunu anlayamamıştı tam olarak. Ev bütün gece karanlıkta kalmıştı. Barry, tam Terence Wand'ı görme umudunu yitirmeye başlamıştı ki, evin ön odalarından birinden değil, durduğu yerden, kemer veya geçit her neyse onun altından görüldüğü kadarıyla, arka taraflarından zayıf bir ışık belirmişti bir ara. Terence Wand arka yoldan eve girmişti. Barry'ye bir arka yol varmış gibi gelmemişti; fakat kemeri geçip, istasyona doğru yola koyulmadan önce, evin çevresini araştırıp garajları buldu. Beş numaralı garajda küçük mavi bir volvo duruyordu.

Işık yandıktan sonra, bir süre daha, Terence Wand'ı görmek, nasıl biri olduğunu anlamak umudunu korumuştü. Bir pencereden yüzünü göstereceğini umuyordu. Sonunda beklediği gerçekleşti, ancak, şaşırtıcı ve korkunç bir biçimde. Barry, Terence Wand'ın onun orada olduğunu, kim olduğunu ve Carol'la ilişkisinin boyutlarını ne kadar süredir bildiğini merak ediyordu şimdi. Çünkü Terence Wand'ın davranışları bunları bildiğini gösteriyordu.

Barry, Terence Wand'la ilgili o ana kadar kuşku duyuyor olsaydı bile, artık bütün kuşkularından arınmıştı. Wand'ın Jason'la bağı, Carol için anlamı, yeniden onun için bir anlam ifade edebilecek oluşu hakkındaki kuşkularında tamamen haklıydı. Wand onunla tam bir maço tavrıyla eğlenmişti. Önce ev karanlıktı. Derken arkalardan gelen ışık huzmesini görmüştü. Evin karanlığı mutlak, kalıcı, süregelen gibiydi. Dikkatini dağıtmaya çalışmıştı, alçak duvardan atlayıp avlunun ortasındaki ağaca koşan beyaz kediye çevirmişti gözlerini. Onu bir kez daha boş, siyah, parlak camlara bakmaya zorlayan şey neydi ? Belki altıncı histi. Belki

pek çok ortak yönleri olan şu adamdan ona yönelen elektrikti.

Başını kaldırıp, yeniden camlara bakmıştı. Derken ani bir sel halinde ışık vurdu cama; çıplak bir erkek, orada ona nanik yapan bir edayla dikiliyordu. Işığın altında saçları altın gibi parlıyordu, bir heykel kadar uzun görünüyordu. Sonra, perde siyah bir şela-le gibi indi ve görüntü karardı.

Barry, eve Çin Köprüsü üzerinden döndü. Summerskill Yolu'nun patikayla buluştuğu yerden başlayarak evleri saydı alışkanlıkla. Carol'in ışıkları yanmıyordu. Saat on bir olmamıştı daha. Şarap evi on birde kapanıyordu.

Aşağı Winterside, hiç olmadığı kadar boştu. Motosikletli genç-ler bile ortalıkta görünmüyorlardı. Perdelerini hiç kapatmayan, belki kapatmaya yetecek kadar geniş olmadıkları için kapatma-yan Lila Kubar az eşyalı ön odasında, beyaz sarisini ütülüyordu. Çıplak tek bir ampulün güçlü ışığı başının hemen üzerinde parlı-yordu. Barry eve daldı. Spicer'ların televizyonunun yüksek sesi duyuluyordu. Carol'in evinin girişinde patlayan anlamsız kahka-ha sesini duydu. Barry, karanlıkta Terence Wand'ın yüzünü gör-dü. Gerçekte onu beş saniye kadar görmüştü, fakat yüzünün ka-fasına hiç çıkmamak üzere kazındığından emindi. Jason'ın otuz yaşlarındaki yüzünü bu yüzde görebiliyordu.

Barry'nin eldivenleri yoktu. Mutfak lavabosunun kenarında asılı duran Carol'in lastik eldivenlerini giydi. Eldivenleri eline ge-çirdikten sonra, Carol'la kısa yazışmaları için kullandıkları tü-kenmez kalem ve Tanya'nın evde unuttuğu okul defterini buldu. Yarın bir zarf satın almak zorundaydı. Her bir harfini yazmak için büyük özen gösterdiği mektubuna başladı.

İsimsiz mektup Müfettiş Leatham'a, Başmüfettiş Treddick aracılığıyla ulaştırıldı. Adli tıp uzmanları mektupta parmak izi ya da diğer ipuçlarını bulmak için boşuna uğraşmışlardı. Bu arada çizgili bir ev ödevi defterinden koparılmış yaprak epeyce buruşmuş ve yıpranmıştı. Leatham içinde neler yazdığını biliyordu. Bu mektubu tartışmak üzere bir toplantı yapılmıştı çünkü.

Spring Çıkmazı, No: 5, Hampstead adresinde oturan Terence Wand, Jason Stratford'ın babasıdır.

Mektubun yazarı, onları, şu Wand'ın oğlunu kaçırdığına ve gizlediğine inandırmak istemişti besbelli. Amacı öç almak, Wand'ın başını derde sokmaktı. Treddick Jason'ın öldüğüne, daha kaybolduğu gün öldürüldüğüne, hatta kayıp ihbarı yapılmadan önce öldürüldüğüne inanıyordu. Öldürülmüş ve Finchley'deki Afrikalı çocuk gibi bir yerlere gömülmüştü. Cesedi bir gün bulunacaktı.

Leatham bundan çok emin değildi. Hâlâ Jason'ın kaçırılmış olabileceğine inanıyordu. Güç olmakla birlikte, insanın içinde hep var olan küçük inanç kırıntısıyla, Jason konusundaki umudunu koruyordu. Çocukları çok severdi. Jason gittiğinden beri oğullarına karşı güçlü koruyucu babalık hisleriyle davranıyordu; daha önce bunu bilinçli olarak pek yapmamıştı.

Treddick, Barry Mahon'ı tutuklamak için yanıp tutuşuyordu. Onu yakalamasının bir an meselesi olduğunu söylüyordu. Barry bir gün yanlış bir adım atacaktı, belki de kendi ayaklarıyla onları Jason'ın mezarına götürecekti. Treddick sabırlıydı, bekleyebilirdi. Tony Leatham, ellerinde Barry aleyhine gerçek bir delil olduğunu düşünmüyordu. Şu ana kadar işlediği tek suç, bu mektubu

yazması olmuştu. Mektubu Barry'nin yazdığından kuşku duymuyordu. Treddick de öyle düşünüyordu. Treddick, Barry kendi mezarını kazıyor, demişti.

Leatham pek önemsemiyordu, olaya karşı bütün ilgisini yitirmek üzereydi. Jason'ı canlı ve sağlıklı bulmak istiyordu; onu o bulmalı ve sonra da bu konu kapanmalıydı. Yazın uğraştığı bir olay, onu daha çok bağlıyordu. Sanık durumundaki adam bir banka soyguncusuydu ve hapsedildiği cezaevinden kaçıp, dünyanın öbür ucuna gitmişti. Monty Driscoll'ı Melbourne'da yakalamışlardı ve Avustralya hükûmeti suçlunun iadesini kabul etmişti. Leatham onu geri getirmekle görevlendirilmeyi çok istemişti. Bir polis müfettişini nadiren bulacak, önemli fırsatlardan biriydi. Melbourne'a gönderileceği haberini iple çekiyordu.

Tam bu sırada önlerine şu Terence Wand olayı gelmişti. Bunu bırakmaları mümkün değildi.

Bayan Goldschmidt sabahleyin erkenden aradı. Gelip eve yeniden bakabilir miydi? Bazı ölçüler alması gerekiyordu. Terence gelmesini istemediği halde, bunu ona nasıl söyleyeceğini bilemedi. Davet ettikleri dışında birilerinin eve gelmesi, birtakım riskleri de beraberinde getirebilirdi. İki Valium aldı.

Bayan Goldschmidt on buçukta geldi. Üzerinde kürk yakalı pembe bir deri ceket vardı. Terence onu hep hayvan derisine bürünmüş olarak görüyordu. Kısa sarı saçlarını ince bukleler halinde yüzüne dökmüş, yüzünü leylak tonlarıyla boyamıştı. Sürekli yatıştırıcılar alan biri gibi davranıyordu. Sesinde iğneleyici bir vurgu yankılandı.

"Evinize sahip olacağımız için çok heyecanlıyım."

Sürekli kötü havalardan ya da bitmeyen hastalıklardan yakan birinin karamsar tekdüzeliği içinde konuşuyordu. Terence da onunla birlikte evi dolaştı. Bayan Goldschmidt yatak odasında, üzerindeki ceket alçak Japon sehпасının üzerine bıraktı ve kısacık, geniş polo yakalı, pembe örgü elbisesiyle kaldı.

"Böyle daha iyi."

Perde için pencerenin ölçüsünü almak üzere, bir taburenin üstüne çıkmıştı.

"Storlar tek başına soğuk duruyor, öyle değil mi?"

Elini, tabureden inmesi için ona yardımcı olsun diye Terence'a uzattı. Üzerine çıktığı taburenin yerden yüksekliği bir karışı geçmezdi. Sonra ayakkabılarını çıkarıp, büyük yatak odasını boydan boya kaplayan pencere kenarındaki sedire çıktı. Elindeki mezura-

yı yukarı uzattığında dengesini yitirdi, Terence tutmasaydı düşecekti. Terence beline sarıldığında gergin, katı bir beden bulmayı beklerken, rahat, hatta teslim olmaya hazır bir bedene sarıldığını fark etti. Kendi kendine neler döndüğünü sordu. Bir şeyler olduğu kesindi. Kadınların onu çekici bulduğunu biliyordu; bundan rahatsızlıkla yöneticiler, organizatörler kadar çok para kazanabilirdi. Fakat bunun neden böyle olduğunu bilmiyordu. Ortadan daha kısa boylu, gösterişli olmayan, rengi bir kadında “ayva tüy” olarak adlandırılabilir biriydi. Carol Stratford bir keresinde, bir erkek mi, yoksa bir fare mi olduğunu sormuştu. Haklıydı... Çoğu kereler kendini fare gibi hissetmişti; küçük, kahverengi, tedirgin bir fare. Belki de kadınların hoşuna giden de buydu.

Elini Bayan Goldschmidt'in belinden bedenini hafifçe okşayarak geri çekti. Ne yapması gerektiğini kestirememişti. Kadın ileri giderse hangi tepkiyi vermeliydi? Reddederse evin satılmasını tehlikeye mi atmış olurdu? Ya kabul ederse ne olurdu? Camdan dışarıya göz attı, kemerin altından avluya girmekte olan iki erkek vardı, kemerin bu tarafında durmuşlar, beş eve bakıyorlardı.

Terence birkaç gün önce evi gözetleyen genç konusunda bir fikir edinebilmiş değildi. Fakat bu gelenlerin polis olduklarından emindi. Polis kokusunu hemen alanlardandı. Şu yorgun kızarmış gözler, ifadesiz yüz, üstlerinden dökülen giysiler, boyasız ayakbılar polislerden başka kimsede olmazdı genellikle. Orada beş eve bakarak dikiliyorlardı. Sonra avluyu geçip bir numaralı eve yöneldiler. Terence tuttuğu nefesini bıraktı. Bayan Goldschmidt elini uzatmıştı yine; bir karış yüksekliğindeki tabureden inmesi için yardıma ihtiyacı vardı. İndiğinde bir an öpülmeyi bekler gibi durmuştu.

Aşağıya yöneldiklerinde, merdivenleri aydınlatan dar pencerelerin birinden dışarıya göz attı Terence yeniden. Polisler bir numaralı eve girmişlerdi, ancak dış kapı açıktı. Terence durumu beğenmedi. Bayan Goldschmidt'in gitmesini istiyordu. O ise elini tırabzanlardan kaydırarak ağır, sarsak adımlarla iniyordu basamakları. Başını bir kez arkaya çevirdi, özlem dolu bir gülümsemeyle ona baktı. Holde, baş yerinde bir delik bulunan heykelin yanında, not defterini çıkarıp iri, ters eğimli yazısıyla notlar almak için durdu.

“Ceketimi unutmuşum” dedi, “Yukarıda kaldı.”

Yukarıya ceketini almaya çıkacak, sonra seslenecek, sonra...

“Siz bekleyin, ben alıp gelirim.”

Basamaklara atıldı Terence. Yatak odasının penceresinden, iki

polisi, üç numaralı evin terasında, evin sahibi olan kadınla sohbet ederlerken gördü. Pembe deri ceketi çarçabuk aldı, alt kata indi, ceketi Bayan Goldschmidt'in kollarına geçirdi, daha doğrusu sağ kolunu tutup, ceketin koluna sokuşturdu. Zaten zayıf olan cesaretini toparlayıp ön kapıyı açtı. Polisler dışarıda, üç metre kadar ötede kapıya bakıyorlardı, şimdi de ona...

Boğazı tıkanı, kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. Onu bulmuşlardı. Biri, belki bir komşu, evin satılığa çıkarıldığını görmüş, ya da belki Sawyer'ın bir arkadaşı Freda'dan bir mektup almıştı. Bayan Goldschmidt ağır ağır dışarı çıktı, kuğu boynunu uzattı, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle merdivenleri indi. Polisler kadının yola koyulmasını bekliyorlardı. Onların nezaket anlayışlarıydı. Umursuyordu sanki. Onları Bayan Goldschmidt'in göndermiş olma ihtimali olduğunun farkındaydı.

Yolda duraklamış, arkasına dönüp, "Pekâlâ, şimdilik hoşça kalın" demişti, "Her şey için teşekkür ederim."

Bana Phipps deme, diye feryat etti içinden Terence, bana Phipps deme!

"Yeniden görüşmek isterim. Yeniden gelmek isteyebilirim."

Acımasızlıktı, sert bir tehdit gibiydi. Söyleyecek tek sözcük bulamamıştı Terence, istese bile ağzından tek kelime çıkamazdı. Sesi karnı bir düdüğüne gibi çıkardı herhalde. Polisleri sanki orada değillermiş, ya da avluyu süsleyen nesnelermiş, fazladan ağaçlar ya da kupalarmış gibi görmeden geçmişti kadın, küçük ağır adımlarla parke taşları adımlarken, az önce ayrılmış olduğu eve bir kez daha bakmak için geri dönmüştü. Terence'a dudaklarını aralamaksızın son bir gülümseme yollayıp, ölçülü adımlarıyla kemere yöneldiğinde, polisler harekete geçtiler. Basamakları tırmandılar; daha yaşlı görüneni kırmızı yanaklı, sarı saçlıydı. Etekleri sarkık, bağlanmamış kemeri iki yanda sallanan bir yağmurluk vardı üstünde. Alçak sesle, sohbet edası içinde, "Bay Wand?" dedi, "Bay Terence Wand?"

Terence başını salladı. Bir yaprak kadar zayıf hissetti kendini. Ön kapı hafif bir tıklamayla kapandı. Çevrelerine bakıyorlardı; Freda'nın holüne, heykele, Modigliani kopyasına, siyah epanyöl tüylü halıya... Polisler sürekli nankör toplumun, onların savaş öncesinden kalma belediye evlerinde yaşayışlarını ayıpladıkları kuşkusuyla bakarlardı çevrelerine, gözlerinde hep kuşku olurdu. Terence salona açılan çift kanatlı cam kapıyı araladı. Kahvaltıda yediği kornfleks, haşlanmış yumurta ve kruvasanı yememiş olmayı arzuladı; birazdan özür dileyip tuvalete koşmak zorunda ka-

lacağını biliyordu.

Salona girdiler. Evi satın almaya gelmişler gibi dikkatle çevrelerine bakınıyorlardı. Terence oradan ayrılp, banyoya gidebilmek için uygun sözleri toparlamaya çalışırken, polislerin genç olanı “Jason Stratford, Bay Wand” dedi, “Küçük Jason Stratford! Buraya gelmemizin nedeni bu.”

İsim bir anlığına Terence için hiçbir anlam ifade etmedi. Farklı bir soru bekliyordu, afalladı.

“Oturabilir miyiz?”

Terence yeniden başını salladı. O oturmadı. Kımıldamamaya, dik durmaya çalışıyordu, yerinden hareket ettiğinde öğürmeye başlayacağından korkuyordu.

“Küçük Jason’ın kayıp olduğunu elbette ki biliyorsunuzdur. Bundan haberi olmayan insan kalmadı artık. Sizin onun annesinin, Bayan Carol Stratford’ın arkadaşı olduğunuzu düşünmekte haksız mıyım?”

Terence yüzüne soğuk su çarpmış gibi ferahladığını hissetti. Bu hiç aklına gelmeyecek bir şeydi. Gelişlerinin nedeni her neyse, Freda’nın evini satma tasarısıyla hiçbir ilişkisi yoktu. Konuşabileceğinden hâlâ emin değildi, denemekten hâlâ korkuyordu.

“Aldığımız bilgiye göre, Jason Stratford’ın babasının siz olmanız ihtimali var.”

Terence’in ağzından bir söz çıkmasını sağlayabilecek tek şey buydu. Tiz bir sesle sordu:

“Ben mi?”

Sustular. Düşmanca olmayan bakışlarını yüzüne dikmişlerdi.

“Bunu size o mu söyledi?” dedi Terence, duru ve kızgınlıktan katılmış bir sesle.

“Hayır, Bay Wand. Bilgi kaynağımızı açığa vurmamız mümkün değil, ama kim olmadığını söyleyebileceğimi sanıyorum, Bayan Stratford değil.”

Terence onlara inanmadı. Bunu onlara söyleyebilecek tek kişi Carol olabilirdi. Jason’m gerçek babasını, karanlık işler çevirdiği, çocuğu gerçekten kaçırmış olduğu halde korumaya çalışıyordu muhakkak. Carol’dan her şey beklenirdi, düzenbazın tekiydi. Şimdi neden geldiklerini anlayabiliyordu. Önce komşulara uğrayıp, buralarda yabancı bir çocuk görüp görmediklerini sormuşlardı.

“Çocuğun varlığından bile haberim yoktu” dedi, “yani, televizyondan kayıp olduğunu öğreninceye kadar.”

Nazik ve hareketsiz kalmayı sürdürdüler. Terence yaşlı, sarışın

olanının, saklayacağı hiçbir şeyi olmadığı halde, neden böyle sinirli olduğunu merak ettiğini anladı.

“Evi gözden geçirmemize itiraz edeceğinizi sanmıyorum, etmezsiniz değil mi?”

Nazıkçe evi arayacaklarını söylüyordu! Genç olanı evinin çok güzel olduğunu söyledi. Terence itiraz etmedi, itiraz etmesi akılcıca olmazdı. Onlarla birlikte üst kata çıktı. Büyük yatak odasının çıkışındaki banyoda Teresa'nın göz kalemini buldular.

“Şimdi evlisiniz, değil mi Bay Wand?”

Terence başını hayır anlamında salladı. Hiçbir açıklama yapmadı. Genç olanının gözlerinde, evli olmamasının evde onun da bilmediği yerlerde “piçler” saklıyor olması olasılığını artırdığı biçiminde bir ifade belirmişti. Terence Carol'a giderek daha çok içerliyordu. Ona bir çift söz etmeyi kendine görev bilecekti.

Polisler gerçek bir araştırma yapmadılar. Sadece odalara baktılar. Kimliğini istediler. Kimliğe el koyma haklarının olması Terence'ı tedirgin etti. Fakat tek söz etmeden geri verdiler kimliğini, çok geçmeden de gittiler. Terence iki Valium aldı ve sert bir viski doldurdu bardağa. İçkisi elinde oturdu, gerçekten bu işi yürütebilecek gücünün olup olmadığını düşündü. Değmediğinden değil... Eline 130 000 pound geçmesi her şeye değerdi. Değmediğinden değil, fakat acaba gelişmeleri kaldırabilecek gücü bulabilecek miydi kendinde?

Terence kendini tanırdı. Kendini oldukça iyi tanımak gibi, az rastlanır bir özelliğe sahipti. Sabah yaşadığı heyecan, kendini daha iyi tanımasına olanak vermişti. Öyle çok korkmuştu ki ve korkusu öyle uzun sürmüştü ki, nasıl olup da kalp krizi geçirmediğine ya da bayılmadığına şaşıyordu. Sadece polisler birkaç soru sordu diye bu tepkiyi verdiğine göre, kim bilir sözleşmeyi imzalarlarken, bu kadar büyük bir parayı aldığı anda, bankadan parayı çekerken ve onunla kaçarken, vücudu ve sinirlerinin durumu ne olurdu? Çantasına parayı koyup bir havaalarına gittiğinde ve uçağa bindiğinde ne olurdu?

Belki de korkudan ölürdü.

Alınacak paranın on üç bin poundluk kısmıyla yetinmek, daha akılcıca olmaz mıydı? Goldschmidt'in çekini alıp ortadan kaybolmak? Goldschmidt'in çeki... Soğuk bir ürperti dolaştı sırtında. Bardağı elinden bıraktı.

Bu daha önce hiç aklına gelmemişti, daha önce bunu düşünmeyi akıl edememişti. Goldschmidt'in -ya da kendi avukatlarının- çeki John H. Phipps adına kesilecekti, bir çapraz çek, keşi-

de edilmiş çek olacağı kesindi. Terence, çeki, John Phipps'in hesabından çekmek zorunda kalacaktı. Fakat onun bir banka hesabı yoktu ki, o yoktu ki...

Terence'ı Batı Yakası'ndaki Midland'e gidip John Howard Phipps adına bir banka hesabı açtırmaktan hiçbir şey alıkoyamazdı; ondan bir referans istemeleri dışında tabii... Birinin, muhtemelen aynı bankanın, hatta aynı bankanın aynı şubesinin müşterilerinden birinin onun uygun, saygın ve kredi sahibi bir şahsiyet olduğuna kefil olmasını isteyeceklerdi... John Phipps gibi birinin. Bunu gayet iyi biliyordu. Jessica Hampstead Bahçesi banliyösündeki çarşıda bulunan Anglian-Victoria'da kendisi için bir hesap açtırmış referans olarak kendi ismini vermişti.

Yeryüzünde John Phipps pozlarına bürünmüş Terence Wand'ın saygıdeğer, güvenilir bir kişi olduğunu söylemeye hazır kim vardı ki? Peki, bir bankaya, kim, Terence Wand'ın John Phipps olduğunu söylerdi?

Hiç kimse. Suç ortağı olabilecek kimse yoktu. Olsa bile 132 000 poundu paylaşımları gerekecekti, elbette ki ortadan ikiye bölmek kaydıyla... Bunu yapmaktansa hepsini unutmaya hazırdı, kesinlikle unutturdu.

Gece boyunca kar atıştırdı. Çatılar ve arabaların üstü ince bir pamuk tabakasıyla örtülmüştü. Ama, yerlerde, gidip gelenlerin, postacının bıraktığı kahverengi ayak izleri vardı. Evlerin saçaklarından sular damlıyordu. Bütün fundalık gri bir sis tabakasıyla kaplıydı.

Jason kahvaltısını bitirdikten sonra yere oturup resim yapmaya başladı. Bir ksilofon çizip, bütün notaları pastel boyayla ksilofonun üstünde gördüğü renklerde boyadı. İki yaşında bir çocuk için olağanüstü denebilecek bir resimdi tabii ki, Benet neyin resmi olduğunu kolaylıkla anlayabiliyordu.

Jason'a, James'in olmayan, kendi satın aldığı giysileri giydirmişti. İpucu bırakmamak için etiketlerini söktü. Mavi fitilli kadiife bir tulum, mavi-beyaz çizgili bir tişört ve doğal rengine saf yünden bir kazak vardı üstünde. Ayaklarında açık kahverengi çoraplar ve kahverengi bağcıklı yarım botlar vardı. Benet onu dizlerine oturatarak metal düğmeli ve kapüşonlu kahverengi İskoç desenli Black Watch kabanını giydirdi. Kaban konusunda çok kaygılanıyordu Benet. Onu Hampstead'den, olağanüstü pahalı giysiler satan bir mağazadan almıştı, Jason'ın kabanı denemesi için uzun süre orada oyalanmak zorunda kalmışlardı. Satıcı kadın Benet'i anımsar mıydı acaba? Fakat Benet, Jason'ın bu kabanı giy-

mesini gerçekten istiyordu. Sallanan atını, ksilofonu ve resim malzemelerini yanına almasına imkân yoktu. Ama bu sıcak kışlık kabanı üstünde götürebilirdi.

Arabayla dolaşmayı çok sevdiği için bugüne kadar hiç sorun yaratmamıştı. Lordship Caddesi'ne geldiklerinde nasıl tepki vereceğini merak ediyordu Benet. Acaba anımsayacak mıydı? Acaba Peace Vadisi'ndeki bu evi anımsayacak mıydı? İnsanlara söyleyeceğinden değil elbette, bunu hiç düşünmemişti. Düzgün cümleler kuramazdı henüz. Fakat günün birinde, büyüdüğünde, Hampstead'e gelirse eğer, Güney Yakası Fundalığı'ndan Heath Caddesi'ne yürürse de ya diyecek miydi? Bir zamanlar buraya gelmiştim, diye düşünecek miydi? Ona yaşamundaki altı haftalık yokluğundan söz etmişlerse eğer, o altı haftayı burada mı geçirmiştim, diye soracak mıydı kendine?

Benet kendisi hakkında çok az kaygılanıyordu. Polisin kuşku duyacağı nitelikte biri değildi. Çocuğunu yitirdiği bilinen anneleri araştırıyor olsalardı, şimdiye kadar çoktan buraya gelmiş olurlardı. Bu durumda çok fazla kadın yoktu herhalde. Ya böyle bir araştırmaya gerek duymamışlardı, ya da Benet'in tanınmış, durumu iyi, muhtemelen Lordship Caddesi'nin yerini bile bilmeyen genç bir yazar olarak, bu araştırmaya konu olmasının gerekmediğini, ondan kuşkulandırılmasının yersiz olduğunu düşünmüşlerdi. Jason'ın kaybolması konusunda ondan kuşku duyulmadığına göre, Jason bulunduktan sonra da kuşkulandırılmayacaktı.

"Tamam Jay..." dedi Benet, kırmızı ışıktaki arkasına dönerek. Bu sözü son günlerde sık sık kullanır olmuştu.

"Beyaz" dedi Jay, "kar..."

"Şimdi hızla eriyor, ama daha çok yağacak, o zaman bir kardanadam yapabileceksin."

"Kardanadam" dedi Jason, sözcüğü sevmişti "Kardanadam, kardanadam..."

Benet düşüncelerini yüksek sesle ona aktarmaya başladı.

"Jay, seni, Lordship Caddesi'ndeki Halk Kütüphanesi'ne götürüyorum, Winterside'dakine. Oraya annenle ya da Barry'yle gitmişsindir belki de. Kütüphaneyi anımsıyorum. Winterside Yolu'nda oturduğum sıralarda oraya çok sık giderdim. Bir masanın çevresine sandalyeler yerleştirilmiş çocuklar için bir bölümü de var. Seni o sandalyelerden birine oturtacağım, resimlerine bakabileceğin bir kitap bulacağım, sonra seni orada bırakıp çıkacağım. Çıkmadan önce kabanına, üzerinde kim olduğunu gösteren bir kâğıt ilâştireceğim. Üzerinde, 'Bu çocuk, Jason Stratford'dır'

yazan bir kart hazırladım.”

“Kaban” dedi Jason, “Jay’in kabanı...”

“Evet, doğru. Jay’in kabanına iştiriceğim. Sonra onlar seni tek başına gördüklerinde, kütüphanedeki insanlar, kartı okuyacaklar ve senin kim olduğunu anlayacaklar, anneni alıp sana getirecekler.”

Ve polis, diye düşündü. Olacakları kafasında şekillendirmeye çalıştı, ağıtları, çığlıkları gözünün önüne getirmeye çalıştı. Başaramadı. Jason’ın geri dönüşüyle birlikte dünya sona eriyordu.

“Anne” dedi Jason, hoş bir sohbete koyulmuşlar gibi, “anne’.

Rudyard Bahçeleri boyunca arabayı park edecek bir yer arayarak doğruya ilerledi. Burada oturduğu günlerden bu yana, bu sokaklarda araba park edecek bir yer bulmak iyice zorlaşmıştı. Bütün Lordship Caddesi boyunca çift sarı çizgi vardı. Kütüphaneden çok uzağa park etmek istemiyordu. Winterside Yolu iyi bir yer olabilirdi, ancak Lordship Caddesi’nden Winterside’a giriş bulamıyordu. Canal Caddesi’nden Woodhouse’un garajını ve burada oturdukları çatı katı dairesini geçti; uzun bir turdan sonra girebildi Winterside Yolu’na. Tam garajın önünde boş bir yer vardı. Ama ya Tom Woodhouse garajda ise ve dışarıya çıkıp onu görürse?

Budanmış çınar ağaçları yılın bu mevsiminde korkunç görünüyordular, gövdeleri kuru kemiklere benziyordu adeta. Gri bulutlarla kaplı gökyüzü kar yüklüydü. Edward’ı karlı bir kış günü tanımıştı ve yine soğuk bir kış ya da bahar günü bırakmıştı. Tufnell Park’ta oturuyorlardı, evden ayrılan Edward olmuştu. Evden ayrıldıktan sonra kendine buralarda bir yerde bir daire, daha doğrusu bir oda kiralamıştı. Brownswood Common Sokağı’nda mıydı? Brownswood Dale miydi yoksa? İsmi anımsayamadı, zaten artık Edward da orada değildi. Benet’e bıraktığı adres Kentish Town’daydı. Benet’ten nefret ettiğini söylemişti, taş gibi katı yürekliymiş Benet, birbirlerine hiç yakışmıyorlarmış. Bunları söyledikten sonra, yeniden yalvaran ifadesine dönmüştü; Benet’i kollarına almaya çalışmış, dönmeye, onunla evlenmeye söz vermesini istemişti.

Kanalın üzerindeki Çin Köprüsü’nü Aşağı Winterside’a bağlayan yaya yolunun yakınındaki caddede araba park edilecek kadar bir yer vardı. Benet Edward’ı düşünmekten vazgeçti. O artık burada oturmuyordu, burada görebileceği en son kişi o olurdu.

Aşağı Winterside çimenleri, parlak aralık yeşili rengindeydi. Bir Norveç ladininin dalları arasına biri Noel ışıkları yerleştirmişti. Benet Jason’ın arabasını, onun kendi arabasını bagajdan çıkar-

di ve bir süre Jason'ı kütüphaneye arabasının içinde götürmenin iyi olup olmayacağını düşündü. Eski ve yıpranmış bir arabaydı, fakat Carol Stratford'a aitti ve Benet'in arabayı saklamaya hakkı yoktu. Diğer yandan, kütüphaneye arabayla girmesine izin veremeyebilirlerdi, onu katlamasını isteyebilirlerdi. Bu, hiç istemediği halde, dikkatleri üzerine çekmesine neden olurdu. Yeniden bagaja koymaya karar verdi. Jason'm giysileri yeni bir arabadan daha pahalıydı.

Jason'ı arabadan çıkardı. Çocuk Aşağı Winterside'a, kırmızı tuğlalı ev sırasına, beyaz yola, tek gökdelene bakıyordu. Yanakları soğuktan kızarmıştı. Yürürlerken başını hep aynı yönde tuttu, gözlerini kırpmadan karşısındaki manzaraya baktı. Benet'i sürüklemeye başlamıştı. Sonra Benet'e merakla baktı ve her zamanki soruyu sordu.

"Bu nedir?" dedi, "Bu nedir?"

"Burası senin yaşadığın yer, Jay. Senin yaşayacağın yer." Çocuğu kucağına aldı. Kucağında dimdik duruyordu. "Üzgünüm, Jay" dedi, bunu söylemek için kalan son fırsatı değerlendiriyordu. "Her şey için çok üzgünüm. Başlangıçta benim hatam değildi. Sen ve ben gelişmelerin kurbanları olduk. Yani, biz zavallı hasta Mopsa'nın kurbanlarıyız. Sonra... bunu Mopsa'ya yapamazdım, değil mi? O gittikten sonra seni bu kadar uzun süre evinden uzak tutmam konusunda da hiçbir mazeretim yok. Neden yaptığımı gerçekten bilmiyorum. Bir korkağım sanırım, yoksa seni cesaretle karakola götürürdüm. Seni, orada seni bekleyen annene götürürdüm. Fakat yapamam. Sinirlerim buna dayanmaz, ben bir korkağım. Çok üzgünüm bunun için Jay, umarım seni mutsuz etmedim, umarım sana hiç zarar vermedim." Jason ona bakmıyordu. Kaşlarını çatıktı, altdudağı büzülmüştü. "Hadi Jay" dedi, "bir şey söyle. Tek bir güzel sözcük yeterli olur."

"Köpek" dedi Jason, bir balıkçının önündeki ambalaj kutularını koklamakta olan dobermanı işaret ederek. Benet'in boynuna sarılmıştı. "Anne!"

Winterside Kütüphanesi, ön yüzü Hollanda tarzı bezemeli, Victoria tarzında bir binaydı, kapının üstündeki kırmızı kumlu bir bölüm kazınıp, üzerine HALK KÜTÜPHANESİ yazılmıştı. Benet, kucağında Jason, merdivenleri tırmandı. Yaşlıca bir erkek, kolları kitap dolu bir emekli, onun kapıdan geçmesine yardımcı oldu.

İkisi de kadın, iki kütüphaneci, GİRİŞ ve ÇIKIŞ bölümlerinde duruyorlardı; biri bir kitaba damga basarken, diğeri bir kataloğu inceliyordu. Benet kütüphaneciden ödünç alınanın, kitabı *Evlilik*

Bağı'nın büyük boy, güzel ciltli yeni baskısı olduğunu fark etti. Fotoğrafı arkada, kalp biçiminde bir çerçevede, dudaklarındaki yarım gülümsemeyle yer almıştı. Kucağında bir çocukla içeri giren bu zayıf, siyah gür saçlarını başına bağladığı eşarbin altına saklamış kadın ile fotoğraf arasında ilişki kurabilmek imkânsızdı.

Kütüphanenin çocuk bölümü hâlâ işler haldeydi, ama değişmişti. Yenilenmiş, küçük sandalyeler rengârenk boyanmış ve duvara Benet'in hemen dikkatini çeken, onu gülümseten bir kolaj asılmıştı. Bu bir öğretmen yetiştirme kursunun sürekli tekrarlanan motiflerinden biri miydi yoksa? Yoksa, şu kütüphanecilerden biri, çocuğunu James'in yattığı hastaneye mi götürmüştü? Resim diğerinden daha iddiasız, daha küçük, daha az dalı ve eli olan bir eller ağacıydı.

Burada bu resmi görmek bir işaret gibiydi sanki. Fakat neye işaret? Benet işaretlere inanmazdı. Jason'ı turkuaz mavisi bir sandalyeye oturttu, raflardan resimli bir kitap buldu. Kütüphane şimdilik sessizdi, iki ziyaretçinin kitap rafları arasında ses çıkarmamaya özen göstererek attıkları adımların yumuşak sesi ve masalardan birinde günlük gazeteleri okuyan erkeğin öksürüğü dışında ses yoktu. Çocuk bölümünde onlardan başka kimse yoktu... Jason kitabının kalın karton yapraklarını çevirdi: bir köpek, bir kedi ve bir çift middili...

"Bu nedir?"

Benet, ona çok sessiz olması gerektiğini hatırlatmak için, hep yaptığı gibi, parmağını önce kendi ağzına götürdü, sonra onun dudaklarına koydu. Ağaçtaki ellerin hepsi de onun eli gibi ince, esmer, yüzüksüz ellerdi, hepsi aynı hepsi de aşağıya bakıyordu... Çantasını kart ve iğneyi bulmak için karıştıran kendi eli de ağaçtaki ellere benziyordu.

Jason kitabı gösterdi. Benet sessiz olmasını istediği için şimdi fısıldıyordu.

"Bu nedir?"

"Bunun ne olduğunu biliyorsun, bu bir köpek."

O güne kadar kurmuş olduğu ilk gerçek cümlesini dillendirmişti. Tane tane ve mükemmel bir kurguyla dile getirmişti; zaferrinin o da farkındaydı, konuşurken yüzüne kıvançlı bir gülümseme yayılmıştı.

"Köpekleri sevmem." Sözlerindeki duyguya rağmen sevinçle kıkırdadı.

Benet kartı sol elinde, iğneyi sağ elinde tutuyordu. Birden başı döndü, bayılmak üzere olduğunu hissetti. Orada öylece, ser-

semlemiş kalakaldı. Yaptığı, yapmak üzere olduğu şeyin bilincine ancak varıyordu. Bunun arkasından nelerin geleceğini şimdi görüyordu. Bu öğle sonu, bu gece... İssızlık... Yalnızlık... Önünde oturan sarı saçlı, gürbüz, küçük oğlana, onu sanki ilk kez görmüş gibi baktı. Gözlerinde onu ilk gördüğü günden oldukça farklı bir ifade vardı bu kez. İki karış yüksekliğindeki taburede oturduğu halde ayakları yere değmeyecek kadar küçük, zekâsıyla gururlanan, gülen, sırtındaki yara izleri hiç kaybolmayacak olan küçük oğlan... Onu bir eşyaymış gibi etiketleyip, buraya bırakmayacaktı elbette. Bunu nasıl düşünebilmişti ? Onunla geçirdiği günler boyunca kendine neler olduğunu nasıl anlamamıştı ? Nefretin hoşgörüyeye, hoşgörünün benimsemeye, benimsemenin arkadaşlığa dönüştüğünü ve nihayet...

Neden artık onsuz yaşayamam, diye sordu kendine derin bir iç çekerek. Jason sandalyeden iniyordu... Kitabı Benet'e uzattı ve kollarını kaldırdı... Kütüphaneden bıkmıştı, artık eve dönmek istiyordu.

Bir önceki Noel'de, Tanya ile Ryan evde, Carol'ın yanındaydılar. Acaba çocuklar, İris ve Jerry'den başka Carol'ın yanında kim vardı? Barry'nin kafasını bu soru kurcalıyordu şimdi. Belki Terence Wand ya da Maureen'in sözünü ettiği diğer erkeklerden biri... Carol, Noel konusunda konuşmak bile istemiyordu, tatil süresince çalışacağını söylemişti, kutlanacak bir şeyi yoktu. Zamanının büyük kısmını çalışarak geçirecekse, Tanya ile Ryan'ın eve gelmeleri niye iyi olsundu ki?

İşinden bir parça daha emin olabilseydi Barry, Carol'ı, Kostas için bu kadar çok zaman harcamamaya ikna edebilirdi. Fakat gelecek yıl bu sıralar hâlâ bir işi olacak mıydı, bilmiyordu... Ken Thompson, Finchley işinden sonra yeni iş almamıştı. Ve bu iş de bitmek üzereydi. Sürünmeye başlamışlardı. Bu işten sonraki birkaç gün içinde, Barry'nin anladığı kadarıyla, birilerinden iş almadıkları takdirde hiçbir şey kalmayacaktı. Normal koşullar altında Ken onu işten atamaz, iyi bir neden göstermeden kovamazdı. Fakat onu çalıştırmasını sağlayacak iş olmadığını kanıtlarsa, bu mümkün olabilirdi. İşsizlik yardımı almak durumunda kalmasının an meselesi olduğu şu günlerde, Carol'dan daha az çalışmasını isteyemezdi.

Ken'in ona karşı tutumu değişmişti zaten. Bunu kesin olarak söyleyemezdi ama, Ken'in ona ilk adıyla seslenmeyişi bir işaret olarak görüyordu. Eskiden Barry şöyle, Barry böyle derken, artık hiç isim kullanmamaya başlamıştı. Yönetici odasını bitirmek için uğraşırlarken, ara sıra ona yönelttiği kaçamak bakışlarını yakalamıştı. Kinci ya da aşağılayıcı bir şekilde değil, öyle değil. Ken ona, insana pek de benzemeyen bir yaratığa, bir maymuna ya da bir neolitik adam resmine bakar gibi bakıyordu.

Neyse ki polis tekrar gelmemişti. Bunun nedeni yoksa şu mektup muydu ? Öyle görünüyordu. Terence Wand'ın, Leatham veya Treddick'le uzun, zorlu görüşmeler yaptığını, ona kendini bir bebek bakıcısı gibi görüp görmediğinin, çocukları dövüp dövmediğinin sorulduğunu hayal ediyordu. O güzel evinden bir polis arabasıyla alınması bile onu bir parça sarsardı herhalde. Terence Wand gibi birinin, nasıl olup da böyle bir eve sahip olabildiğini anlamıyordu. Çok genç yaşlarında kendi işini kurmuş olmalıydı. Barry yolun bu olduğunu biliyordu; Carol'a böyle bir ev almak, bir araba almak için o da iş kurabilmeyi çok isterdi. Fakat zaman uygun değildi, her şey on yıl öncesinden çok farklıydı. Kendi işini kurması, işyeri sahibi olan Ken'in bile iş alamadığı bu zamanda doğru olmazdı.

Aşağı Winterside ona soğuk yüzünü göstermişti. Kapı komşuları Spicer'ların davranışları İsadolarınkine veya Bevan Meydanı dükkânlarındaki diğeri insanların tutumuna benzemiyordu, onlar gözlerini ona dikip, sonra da başlarını kasıtlı bir şekilde çevirmiyorlardı. Onlar onu gördükleri halde görmezlikten geliyorlardı. Barry akşamları ne yapacağını bilemiyordu, sürekli tek başına oturup televizyon seyredemezdi. Saat yedi gibi Bulldog'a gidip bir içki içebilirdi. Bulldog, Aşağı Winterside müşterilerinin arasında onu tanıyan birilerinin olmayacağı kadar uzaktı.

Karşı yönlerden gelip, onunla aynı yöne gitmekte olan İris ve Jerry'yle karşılaştı. Yani onları uzun bir mesafeden gördü. Kol kola girmişlerdi; İris esnek tabanlı, yüksek topuklu ayakkabılarıyla Jerry'den uzun görünüyordu. Barry, İris ve Jerry'yle sohbet etmeyi bile bir nimet olarak göreceğeri günlerin geleceğini hiç düşünmezdi. El sallamadı, ona o kadar yaklaştıklarını düşünmedi, yalnız adımlarını hızlandırdı. Bulldog bu tarafta, yalnızca birkaç metre ötedeydi. Sahibi yeni bir logo bulmuştu, puro içen denizci kasketli bir buldog. Barry İris'in Jerry'nin koluna asılıp, kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Bir yaya geçidi yakınlarında olmadıkları halde yola atıldılar, caddeden karşıya geçiyorlardı. Yolun yarısında durup, beyaz çizgi üzerinde beklemek zorunda kaldılar. Barry'den kaçıyorlardı.

Barry buna inanmakta zorlandı. Carol'ın annesi... Carol'ın annesi, onun Jason'ı öldürdüğüne inanıyor olabilir miydi ? Jason'ın kayboluşunda herkes kadar onun da sorumluluğı vardı, hatta diğeri-lerinden daha sorumluydu. Bulldog'un kapısına gelmişti. İçeriye giremedi. Kapının önünde durdu. İris ve Jerry'nin Lordship Caddesi'nin karşı kaldırımında, vitrine bakar gibi yaparak, cam-

dan Bulldog'un kapısını gözetlediklerini fark etmişti.

İris'in de diğerleri gibi düşündüğünü artık biliyordu. Bunun gerekçesini açıklarken duyabiliyordu onu; buna bir gerekçe denebilirse tabii.

"Ateş olmayan yerden duman tütmez, değil mi Barry?" diyecekti, sızlanarak.

Fakat ona artık vaftiz ismiyle seslenmeyecekti. Ken gibi... Lordship Caddesi'ni hızlı adımlarla geçti... Winterside'dan bir mil kadar uzaklaştığında, yanından geçenlerin içlerinden çocuk katili, çocuk katili diye bağırıklarını düşünmeyecekti. Şarap evine gidip orada içecekti elbette. Carol İris'in ondan bu şekilde kaçmasına bir açıklama getirir, onu avuturdu. Carol'ın ona yapılanlara kızdığını, herkesin önünde ona "sevgilim" dediğini hayal etti.

Oraya bu kadar yaklaşmışken, bir otobüse binmeye değmezdi. Bu uzaklıktan bile şarap evinin neon ışığı görülebiliyordu. Sağa kıvrılan bir köşe başındaydı. Işığı bu uzaklıktan görebilmesini tuhaf buldu, ışığın bir mıknaş gibi onu çekmesi de tuhaftı.

Şarap evi, gecekondü mahallesi olan Cava Sokağı'nın köşesindeydi. Alt katta, Ken Thompson'ın takıldığı Cava Tepesi adlı bir pub vardı. Barry şimdi Ken'le karşılaşmak istemiyordu. Beceriksizliği, kendini zorlaması işte olduğundan daha kötü sonuç verebilirdi. Dennis Gordon'ı da görmek istemiyordu; ancak bundan kaçınmasının yolu yoktu. Metalik mavi Rolls, çöp yığını arasındaki elmas, bu pis sokağın biraz aşağısında, onu aydınlatmak için yerleştirilmiş gibi duran sokak lambasının tam altına park edilmişti. Dennis Gordon arabaya biniyordu, sürücü koltuğuna oturmuş, iri parlak taşlı yüzüğü olan eliyle kapıyı çekmek üzereydi.

Arabadan çıkıp, Barry'ye el salladı. Kendini ve krem rengi trençkotunu göstermek dışında bunu yapması için hiçbir nedeni yoktu. Elini küstahça Barry'ye kaldırdı, sonra ön camdaki küçük bir tozu ya da bir lekeyi silmek için öne eğildi.

Barry ona başıyla da, eliyle de selam vermedi. Dennis Gordon'ın buna degeceğini düşünmüyordu. Rolls yavaşça hareket etti; iskele ve doklarıyla iğrenç görünen bir limanı terk eden beyaz bir yelkenli zarafetiyle süzüldü. Çevrede parası olan ne çok insan vardı: Ken, Bayan Fylemon, Kostas, Terence Wand, Dennis Gordon... Bazen para özlemi ya da para kazanmak için fırsat bulma isteği Carol'a özlemi kadar güçlü oluyordu. Parası olsa, Carol'ı sonsuza kadar yanında tutabileceğini seziyordu.

Şarap evini sarmaşıklar sarmıştı, duvarlarda deniz, tapınak harabeleri resimleri vardı. Tam bir Yunanlı bariydi. Yuvarlak yüzü,

esmer, kalın kaşları olan Alkmini, matem giysisini andıran siyah elbisesiyle barın arkasına geçmiş, tek başına içki servisi yapıyordu. Barry Carol'ı sordu, onu ele vermediği için memnun olmuştu. O ana kadar her şeyden memnundu. O ana kadar tek kelime etmemişti. Onu gördüğünde Kostas, somurtarak elini dizlerinden bir iki karış kaldırmıştı:

“Bugün çarşamba olduğunu unuttun mu Barry?” Soruyu Alkmini sormuştu.

Barry bir an ne diyeceğini bilemedi. Göğsünün yerinden oynadığını hissetti. Yüzüne ateş bastı. Alkmini'nin bir şey anlatmaya çalıştığını anladı. Carol şarap evinde hâlâ çalışıyordu, cumartesi-leri de çalışıyordu, ancak çarşamba geceleri çalışmayı bırakmıştı. Çarşambaları çalışmayı bırakmış ve ona söylememişti.

“Aklımdan tamamen çıkmış” dedi.

Anlayıp anlamadıklarını umursamadı. Kapıya yöneldi. Başını son kez arkaya çevirdiğinde, Alkmini'nin, müşterilerden birinin kulağına eğilmiş olduğunu gördü. Bunu da umursamadı, arkasından konuşan Carol olsa da umursamazdı. “Bu Carol Stratford'ın erkek arkadaşı, yani bu o.”

Carol söylemediğine göre, çarşamba akşamları Barry'nin bilmesini istemediği bir yere gidiyor olmalıydı. Nereye gittiğini tahmin edebiliyordu elbette. Bir otobüse bindi; ilk gelen otobüstü, nereye gittiğini bilmediği bir otobüs, onu Aşağı Winterside'dan uzaklaştıracak herhangi bir yere gitsin yeterdi... Aklına gelen düşünce tuhaftı; yalan söylediğine göre Carol onu seviyordu, ne düşündüğünü ne hissettiğini önemsiyordu. Hemen kafasından kovdu bu düşüncüyü... Carol, incitmek isteyecek kadar önemsiyordu onu.

O gün ne giymiş olduğunu hatırlamaya çalıştı. Hatırlasa bile bu neyi değiştirirdi? Bayan Fylemon'daki işlerini bitirdikten sonra eve gelip üstünü değiştirmiş olabilirdi pekâlâ da. Zandra Rhodes elbisesini, siyah beyaz zikzak desenli elbisesini giymiş olabilirdi. Üstüne sunî kürkünü almıştı herhalde, hava çok soğuktu. Sonra da Terence Wand'la randevusuna gitmişti. Camden Town'da otobüsten indi, metro istasyonuna gitti. Hampstead'de, Heath Caddesi'ne geldiğinde kar atıyordu, dumanlı kara gökyüzünden, ara ara, iri kar taneleri düşüyordu yere.

Hampstead tarihî eserlerle dolu bir müzeye benziyordu. Güzel, korunmuş, gerçekdişiydi. Zenginliği, bu kara kış gecesinde bile para soluyan duvarları sinir bozucuydu. Rüzgârlı sokağa, sonra bitişiğindeki ara yola girdi ve Spring Çıkmazı'nı bir şatoya dönüş-

türen çevresindeki duvarlara yöneldi. Spring Çıkmazı zengini bu dünyanın karmaşasından koruyan bir şatoydu elbette. Barry kemerin altında durdu. Buradaki aydınlatma sistemi Aşağı Winterside'inkinden oldukça farklıydı. Işık kızıl tuğlalara, soluk düzgün taş işlemlere, parlak kara ağaca, camlara vuruyordu. Ağacın gölgesi parke taşların üzerinde dallanıp budaklanmış bir mercana benziyordu. Kar durmuştu.

Terence Wand'ın evi koyu karanlığa gömülüydü. Birlikte bir yerlere gitmiş olmalıydılar, elbette öyleydi, fakat gecenin ilerleyen saatlerinde geri geleceklerdi herhalde. Burada olsalardı ne yapabiliirdi ki? İçeriye yürüyüp, adamı dövecek, Carol'ı sürükleyip götürerek hali yoktu. Kocasını değildi onun. Günün birinde kocası olabileceğine dair bir umut ışığı görmüş de değildi.

Spring Çıkmazı yürüyüş parkurunun çevresini dolandı. Beş numaranın boş garajının kapısı açıktı. Arabayla gitmişlerdi. Yeniden Hampstead'e döndü, Heath Caddesi'ne girdi ve Bohemya Kralı'nda bir içki içmek üzere anacaddeye indi. İçerisi sıcak ve kalabalıktı. Carol eve on bir buçuk gibi gelir, diye düşündü, tabii eğer hâlâ şarap evinde çalıştığı yalanını sürdürmeye niyetliyse... Saat ona geliyordu. Sıcak bardan çıkarken soğuk rüzgâr yüzüne çarptı. Spring Çıkmazı'na tekrar gitmesi budalalıktı, fakat gitti.

Bir polis arabasının gelişi gece nöbetine son verdi. Tepesindeki turuncu renkli lambası yanıp sönen küçük, parlak mavi-beyaz renkteki araba, kemerin altından süzüldü. Barry arabanın farlarına bir köy yolunu geçmeye çalışan vahşi bir hayvan gibi yakalanmıştı. İlk aklına gelen onu yeni uzun bir sorguya alacakları, bütün hareketlerini, bindiği araçları izlemekte oldukları olmuştur. Buradan onu alacaklar ve şu aşağılık sorgu odalarından birine hapsedeceklerdi yeniden.

Genç üniformalı bir polis memuru arabadan indi, yanına geldi, sakın ve nazik bir tutumla, burada ne yaptığını sordu. Barry ne diyeceğini bilemedi. Burada ne yaptığını o da bilmiyordu.

"Sadece bakıyordum" dedi, sonra kekeleyerek ekledi, "buralarda yeni evler olduğunu bilmiyordum, yakından bakmak istedim."

"Boşuna zaman harcıyorsunuz."

Komşulardan biri haber vermiş olmalıydı. Işıklı pencerelerin ardındaki biri onları arayıp, çevrede bir serserinin dolaştığını söylemiş olmalıydı.

"Yerinizde olsaydım eve giderdim" dedi polis. "Çevrede dolaşarak başkalarının evlerine bakmak için geç bir saat. Hadi yola ko-

yulun. Durağın nerede olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Onu bir Hampstead'liyle karıştırdıkları kesindi. Durağa gittiğinden emin olmak için peşinden geldiler. Christchurch Tepesi'ne geldiğinde, arkasından farları yaktilar, sırtında bir ışık seli hissetti. Saat on bir buçuğu geçiyordu. Acele etmeseydi King Kavşağı'ndan hareket eden son Piccadilly trenini kaçıracaktı. Her halükârda geç kalmıştı zaten. Bir kere de Carol onun nerede olduğunu merak edecekti. Polis arabası onu Heath Caddesi'ne kadar izledi, sonra metro durağına girdiğinden emin olduğunda, Fitzjohn's Caddesi'ne yöneldi.

Bindiği tren belki de son trendi. Turnpike Sokağı'nda indiğinde, saat neredeyse yarımı bulmuştu. Buradan eve kadar uzun bir yürüyüş yapması gerekiyordu. Çevrede yalnızca yaşlı olan erkekler vardı, onun gibi yalnız, ya da gruplar halinde yürüyorlardı. Hiç kadın göze çarpmıyordu. Trafik hafiflemişti. Barry'nin trende olduğu süre boyunca epeyce kar yağmış, yerlerde sulu karlar oluşmuştu. Genç siyah bir adam yüksek sesli rock müzik çalan radyosuyla yanından geçti.

Barry Aşağı Winterside'a girdi ve Çin Köprüsü'ne uzanan yaya yoluna yöneldi. Köşeden başlayarak evleri saydı, bu kez içinde sevinç yoktu. Carol'ın ışığı ona yol gösterecekti, ama bu kez sevinçle koşturmasını sağlamayacaktı.

Üst katın da, alt katın da ışıkları açıldı. Ona ne söyleyeceğini düşünmeye başladı. Burada bırakamazdı. Çimlerin yeşil rengi sokağın neon ışığı altında hakîye dönüşmüştü, gökyüzü Londra kırmızısına bürünmüştü yine. Yaya yolunun her adımında parlayan sokak lambaları, geceyarısı olduğunda sönmeye ayarlıydı. Geçit, sonunda parlayan lambaya rağmen karanlıktı, ışık karanlık bir mağaraya süzülen gün ışığı huzmesi hissini veriyordu insana. Barry yanıldığına, Carol'ın çarşambaları çalışmaya bu hafta son vermiş ve ona söylemeyi unutmuş olduğuna inanmak istedi. Alkimi'nin sözlerinden bu sonucu çıkarmak da mümkündü pekâlâ. Bayan Fylemon'dan ayrıldıktan sonra, şehir merkezindeki sekize kadar açık mağazalardan birine gitmişti belki de. Sık sık böyle şeyler yapardı. Barry evden çıktığında saat yediydi. Carol eve hemen sonra gelmiş olabilirdi. Saatlerdir evde onu bekliyordu belki de.

Barry buna inanmayı çok istiyordu. Az önce kendine anlattığı hikâyeyi Carol anlatsa hemen inanırdı, yeniden mutlu olurdu. Yüksek parmaklıklarla çevrili geçide girdiğinde, karşı yönden gelen iki erkeği gördü. Bedenleri ışığı gölgelemişti, yüzleri görün-

müyordu, sadece siluetlerini seçebiliyordu. Önce ne olduğunu anlayamadı. Karşı yönden iki erkek geliyordu, hepsi bu.

Yürürken tuhaf bir şeyler döndüğü hissine kapılıp, adımlarını yavaşlattı. Tuhaf olan ikisinin de aynı hizada yürümesiydi. Biri diğerinin ardına ya da önüne geçmiyordu. Yan yanaydılar, aynı hizada üstüne üstüne geliyorlardı. Hayır, hayır iyi niyetli değillerdi. Üstüne atlamaya hazırlanıyorlardı sanki.

Barry tehlikenin farkına varmıştı. Arkasını döndü. Geçidin girişinden sızan ışık altında siyah giysisi parlayan zayıf, uzun bir erkek, çimenliği geçerek yaya yoluna yönelmiş, parmak uçlarında yüreyerek kaldırıma çıkmıştı. Orada kollarını kavuşturmuş bekliyordu.

Erkekler değildi elbette. Çocuklardı. Kollarını kavuşturmuş olanını tanıdı, yüzünü görebiliyordu: Mavi Saç... Onu beklemişlerdi, saatlerce beklemiş olmalıydılar. Geç saatte, sokakta tek başına yakalamak istemişlerdi. Yeniden döndü, köşeye sıkışmış bir vahşi hayvan gibi hissetti kendini. Horoz Tüy'le yüz yüze geldi, sıcak, kebab kokan nefesini yüzünde hissetti. Elmacıkkemiğinin altındaki, çocukluğunda geçirdiği çiçek hastalığından armağan küçük lekeleri gördü.

"Geçmeme izin verin."

"Pis bebek katili."

Bu yüzden olduğunu anlamıştı. Yaltaklanması, yalvarması işe yaramayacaktı, ne söylese boştu. Böyle yapmayacaktı zaten. Onlarla tartışmayacaktı. Bu onlardaki, toplumsal vicdarın temsilcileri oldukları hissini biraz daha pekiştirmekten başka bir işe yaramazdı. Sağ kolunu kullanarak, Horoz Tüy'e dirsek attı. Sonra iki dirseğini de kullandı. Hızlı davranmıştı, az daha Horoz Tüy'ü atlayacaktı. Ama Siyah Güzel'i alt edemedi. Siyah Güzel omzunu kavrayıp onu itmiş, bütün gücüyle yüzüne vurmuştu. Barry karşılık verdi. Kollarını bacaklarını, birlikte kullanıyordu artık. Siyah Güzel'e eliyle vururken, Horoz Tüy'ü tekmeliyordu. Kan beynine sıçramıştı, bir anlığına, sadece kısacık bir anlığına adrenalini tavana vurmuştu. Bu iyiydi. Onları yenmek üzereydi, fakat sadece kısa bir an için...

Beklemekte olan Mavi Saç, bir sıçrayışta geçide ulaşmış, her iki yumruğu da sıkı halde, Barry'nin üstüne atıldı. Elllerinde, üzerine metal düğmeler çakılmış deri eldivenler vardı. Dizleri üzerine çökmüş olan Siyah Güzel bunu fırsat bilerek ayağa fırlamış, Barry'nin kollarını arkadan sıkıca kavramıştı. Mavi Saç kafasına, yüzüne çivili eldivenleriyle sert yumruklar indirirken, o arkadan kollarını tutuyordu.

Siyah Güzel Barry'yi dengede tutarken, Horoz Tüy ve Mavi Saç'ın yumrukları sürekli inip kalkıyordu, kum torbasına çevirdiler bedenini. Barry'nin gözleri karardı, kırılgan dişinden ağzına kan doldu. Siyah Güzel onu tutmaktan vazgeçti, belki de ağzının kenarından çenesine süzölmeye başlayan kanın üstüne bulaşmasını istememişti. Barry, parmaklığın üstüne yığıldı. Bu arada Horoz Tüy sivri uçlu çizmesini böğrüne saplamıştı. Fakat bunun için sağ bacağı kullanmıştı. Solak olduğu için daha güçlü olan sol bacağı, Barry'nin kaburgalarını ezmek için kullandı...

Barry'nin anımsadığı son şey, parmaklığın arkasındaki evin üst katından bir pencerenin açılıp, bir başın uzandığı ve bağırmaya başladığı oldu. Ne söylediğini anlayamamıştı.

Üçüncü bölüm

Bu sözleşme .../.../198. tarihinde Spring Çıkınazı, No: 5, Hampstead, Londra NW3 adresinde ikamet etmekte olan John Howard Phipps (bundan böyle “satıcı” olarak adlandırılacaktır) ile 102 Dale, Cricklewood, Londra NW2 adresinde ikamet etmekte olan Morris Goldschmidt ve karısı Rosemary Catalina Goldschmidt (bundan böyle “alıcı” olarak adlandırılacaklardır) arasında yapılmıştır.

Terence gözlerini ilk iki cümleden can alıcı önemlilikte olan üçüncüsüne kaydirdi:

Bedel, 132 950 pounddur ve alıcı sözleşmenin imzalanışının ardından, satıcının avukatları olan Lewis ve Plummer’a müşteri çeki, hamili çek ya da banka havalesi yoluyla depozito olarak 13 295 pound ödeyecektir.

Bunun anlamı, acaba, şu avukatın, Goldschmidt’in çekini alıp bekletmesi, değişik tokuşun tamamlandığı güne kadar onu bir yatırım aracı olarak değerlendirmesi olabilir miydi? Terence, avukatların bunu yapmalarına hiç şaşırılmazdı; insanlar aç gözlü, para yiyiciydiler. Ne olursa olsun, sonunda paranın eline geçmesi, en fazla bir ay gecikirdi. Bu ayın sonuna kadar bir banka hesabı edinemediği takdirde, bunu satışın tamamlandığı güne kadar yapmak zorundaydı.

Sözleşmeye tarih konulmamıştı. Fakat avukatın sözleşmeyle birlikte gönderdiği mektupta 15 şubatın uygun bir tarih olduğu belirtiliyor, Bay Phipps’in bu tarihi uygun bulup bulmadığının bildirilmesi rica ediliyordu. Terence telefon etti. Avukatın kendisi büroda değildi, Terence sekreterlerden biriyle konuştu.

“Depozitonun, satışın tamamlandığı güne kadar satıcının avukatlarında kalması genel uygulamadır, Bay Phipps.”

Terence, paraya ihtiyacı olduğu konusunda bir kuşku yaratmak istemediği için sustu. Telefonu kapattı. Uçak biletinin, satış işleminin tamamlanmasından bir hafta kadar önce alınmasının daha akıllıca olacağına karar verdi. İşlem gerçekleştiği gün uçacaktı. 15 şubat hangi güne geliyordu acaba? Mutfak duvarında bu yıla ait bir takvim asılıydı. Fakat evin hiçbir yerinde gelecek yılın takvimi bulunmuyordu. Hesap yapmak için parmaklarını kullanmak zorunda kaldı. Neyse ki, 15 şubat bir salı gününe denk geliyordu. Ya Goldschmidt'in parayı öğle sonrasında ödediği bir cuma günü olursa; Terence bankadan para çekmek için pazartesi-nin gelmesini beklemek zorunda kalırsa ne yapardı?

O salıya kadar, diyelim, Güney Amerika'ya giden bir uçak için bilet almayı beklemeye cesaret edebilecek miydi? Basitçe korkmak değil, dehşete kapılmak kaygısı içindeydi Terence. İçi para dolu bir valizle, bir uçak bileti bulabilmek için o havayollarından bu havayollarına koşturmak zorunda kaldığında içine düşeceği durumun zavallılığını şimdiden görebiliyordu. Dili tutulacak, nasıl davranacağını bilemeyecek, gümrükten geçerken ürkek bakış-ları körleşecek, ülke yasalarını bir an önce aşabilmek telaşıyla sabitleşecekti. Valizi kontrol edilirken boğazı kuruyacak, tir tir titreyen elleri beceriksizleşecekti. Uçuş biletini önceden ayırtma-sı gerekliydi. Kendini tanıdığı için, satışın tamamlandığı güne ka-dar az çok sakın kalabilmeyi başaracağını biliyordu; çünkü bu aşamada henüz yasadışı bir şey yapmamış olacaktı. Henüz Goldschmidt'in parasının tek kuruşuna bile dokunmamış olacaktı.

Fakat Goldschmidt'in parası olmadan uçak biletini nasıl alacaktı? Uzak bir mesafe söz konusu olduğunda sadece gidiş biletinin bile 500 pounddan daha ucuz olmayacağı açıktı. Amsterdam'dan binilecek ucuz tarifeli uçuşlarla uğraşacak hali yoktu. Aşağı yukarı 500 pound civarında olduğunu tahmin ettiği rakam, Terence'ın Barclaycard limitini hatırlamasına neden oldu. Kartı Jessica'dan ayrıldığından beri kullanmamıştı. Barclaycard adres değiştirdiğini bilmiyordu, zaten artık geçerli de değildi herhalde.

Yoksa böyle bir şansı var mıydı? Terence kartın nerede olduğu konusunda küçücük bir fikre bile sahip değildi; ancak, kendisine para getirebileceğinden emin olduğu hiçbir şeyi atmış olamayacağından emindi. Üst kata çıkıp kartı aradı. *Futon*'un⁵ bulunduğu odadaki, Jessica'dan aşırıldığı giysilerin asılı olduğu dolaba baktı.

Giysilerin ceplerini karıştırdı. Birkaç bozukluk, bir mendil ve birkaç sakızdan başka hiçbir şey bulamadı. Kitaplarla arası hiç iyi olmamıştı, hiç kitabı yoktu. Jessica'dan "ödünç" alıp, eşyalarını içine tıkaştırdığı valiz nerelerdeydi acaba?

Konuk banyosundaki büyük dolapta olduğunu tahmin etti. Valizi oradaydı. Kapağının içinde, içinin kâğıt dolu olduğunu tahmin ettiği fermuarlı bir bölüm olan kahverengi, Revelation valiz... Fermuarı açıp *Knave* dergisinin bir sayısını, Freda'nın düşüncesizce hareket edip Jessica'nın adresine gönderdiği bir mektubu, Brook Caddesi'ndeki Brian'dan alınmış iki gömleğe ait fişi, bir banka dekontunu çıkardı içinden. Evet, Barclaycard da buradaydı. Geçerlilik süresi önümüzdeki yılın şubat ayında doluyordu. Şimdi anımsamıştı. Jessica bu kartı, onun için iki yıl kadar önce, bahar başlangıcında edinmişti. Terence kartı aldıktan üç ya da dört ay sonra Jessica'yı terk etmişti. Bu kadar şanslı olabildiğine o da inanamıyordu. Şimdi yapması gereken, hemen Barclaycard'a yazıp, adres değişikliğini bildirmek ve kendisine bu kartın süresinin bitiminde başlayan yeni bir kart göndermelerini sağlamaktı.

Yeni kartı edindiğinde işler kolaylaşacaktı. Kart limitinin 550 pound olmasının hiç önemi yoktu. Bir seyahat acentesinden gidiş bileti alıp, aylık kredi limitini bilet depozitosu olarak yatırabilir, diğer ayın kredisıyla kalanını tamamlardı. Barclaycard'ın ödeme günlerinin her ayın yirmisi gibi olduğunu biliyordu. Bu yolla kullandığı kredinin, bir sonraki ayın on sekizine kadar ödenmesi gereken kısmı olan on-on iki poundu da ödemesine gerek kalmayacaktı. Çünkü ayın on beşinde ülkeyi terk etmiş olacaktı.

Terence, çalışma masasına oturarak Barclaycard'a yeni adresini ve yeni kart talebini bildiren yazıyı yazdı. Tam John Howard Phipps, diye imza atıyordu ki, hatırladı. Bu dilekçeyi bitirdikten sonra avukatına yazıp, satışın tamamlanması için 15 şubatin uygun olduğunu bildirdi. Sonra da sözleşmenin altına atacağı imza için denemeler yapmaya koyuldu. Şahit gerekmesi Tanrı'nın bir lütfuydu.

Bir içki iyi gelirdi. Sadece bir tane ama... Bir kadeh içki ellerinin titremesini önler, Freda'nın evinin satışını kesinleştiren bu adımı düşündüğünde yeniden canlanan derin kaygıyı yatıştırırdı. Bir tek, bir yarım viski ve aynı miktarda su... Öğle yemeğinden sonra almış olduğu Valium etkisini yitirmişti çoktan. Bazen Valium'u çok fazla kullandığını, dolayısıyla üzerindeki etkisini yitirmeye başladığını düşünüyordu. Daha öğleden sonra olmasına

rağmen hava kararmaya başlamıştı. İçkisini eline aldı, siyah ve beyaz şapkalı lambaların bir kısmını yakarak, siyah epanyöl tüy-lü halının üzerinde turlamaya başladı.

Dışarıda, avludaki katalpa ağacına yerleştirilmiş ışıklar, titreşti, parladı; önce yeşil ve sarı ışıklar yandı, ardından kırmızı ve mavi olanlar, en son beyaz ışıklar... Derken hepsi birden parlamaya baş-ladı. Terence kararlı adımlarla masaya ilerledi, sandalyeye oturdu, sözleşmenin altını imzaladı. Birkaç derin nefes almış, kalemi sıkı-ca kavramış ve belgeye, bir hamlede John Howard Phipps imzası-nı atmıştı. Şimdiye kadar denediklerinin en iyisi olmuştu. Gerçe-ği, mümkün olabilseydi, bundan daha iyi olmazdı herhalde.

Yarın sabaha kadar postacı gelmezdi. Fakat bu belgeleri he-men posta kutusuna atıp, dönüşte Beyaz Ayı'da bir içki içmek fe-na olmazdı. Birkaç poundu daha vardı. Barda bir köşede otur-muş, kendi halinde foster birasını içerken, Jessica'nın valizinde bulduğu banka cüzdanını hatırladı. Kredi kartını bulmanın, hâlâ geçerli olduğunu görmenin heyecanıyla cüzdana bakmayı aklına getirmemişti. Hesapta hâlâ biraz para olması ihtimali vardı. Belki de yirmi pound kadar... Olabilirdi. Jessica'yı terk ettikten sonra hiç para çekmemişti. Bu konuda çekingen davranmıştı hep. Bir bakması iyi olurdu. Ülkeden ayrıldığında, Golders Fundalığı'nda-ki Anglian-Victoria Bankası'na ciddi miktarlarda bir para bırak-mayı hiç istemezdi.

Yarın ilk olarak bankaya gidecek ve parasının olup olmadığını, ihtiyatı elden bırakmadan soracaktı. Bankadaki kız, aynı ihtiyatlı tutumla, hesabında ne kadar para olduğunu bir kâğıt parçası uza-tarak ona bildirecekti. Yarın değil tabii. Yarının Noel olduğunu unutmuştu.

O halde gelecek hafta. John Howard Phipps adına nasıl bir banka hesabı açtıracağını hâlâ bilmiyordu. Avukatların şimdilik işleri yürütüyor olması, bir banka hesabını bir süreliğine gerekli olmaktan çıkarmıştı; fakat sadece bir süreliğine. 132 000 poun-dun kalanı için Goldschmidt'in 15 şubatta vereceği çek, bir yer-den çekilmek zorundaydı. Terence avukatlarından çeki paraya çevirmelerini isteyemezdi ki... Daha doğrusu isteyebilirdi, fakat buna cesaret edemezdi, bu tehlikeyi göze alamazdı.

Sonra aniden anladı. Nasıl yapılabileceğini anladı. Bardağında-ki altın sarısı sıvıya, hava kabarcıklarının kristal içindeki ışık huzmelerini andıran ışıltılarına dikmişti gözünü. Yaşam iksiriydi, bir akıl çeşmesi idi bu sıvı. Bir dikişte hepsini bitirdi ve bir tane daha istedi.

“İyi Noeller” dedi bardaki kıza, fakat ona içki ısmarlayacak kadar ileri gitmedi.

Jason için bir Noel partisi düzenleme düşü, sonunda, üç küçük konuk ve onların annelerinin yiyebileceklerinden kat kat fazla yiyeceğe boğuldukları, görkemli bir süsleme ve hediye gösterisi olmanın ötesine geçemedi. Fakat bir açıdan başarı sayılabilirdi. Birlikte epeyce eğlendiler. James’i altı aydır görmemiş olan Chloe ve iki yaşındaki kızı Kate, Jason’ın James olduğundan kuşku duymadılar. Diğer iki konuk, yani Peace Vadisi’nde oturan bir kız ve bir erkek çocuk ile onların annelerinin Jason’ın James olmadığını düşünmeleri için ortada hiçbir neden yoktu. Partideki herkes, Jason’a, Jay, dedi, gerçi Chloe, hafifçe kaşlarını kaldırmıştı.

Herkes gittikten ve Jason yattıktan sonra Benet, salonda kirli tabaklar ve bardakların, hediye paketlerinin, pırlıtlı çöp yığınının arasında kalakaldı. Karşısındaki iki ağaca baktı; biri üzerinde ışıklar yanan bir Noel ağacı, diğeri kendi elleriyle boyayıp, duvara astığı yeşil, sarı ve kırmızı ellerle donatılmış bir resim... Eller ağacıydı. Her bir el Jason için küçük bir hediye tutuyordu, daha doğrusu ellerin üstüne hediyeler asılmıştı; oyuncak bir otomobil, bir portakal, bir bilye, bir muknatis, bir paket fındık... Aşırıya kaçmış olduğunun farkındaydı. İleriyi düşünerek daha ılımlı bir tutum geliştirmek zorundaydı. Birbirlerini böyle mutlu bir rastlantıyla buldukları için onu şımartmaktan kaçınmalıydı. Fakat onunla birlikte geçirdiği bu ilk Noel’de aşırılık yapmaktan kendini alamamıştı. Jason’ı sevindirmek için olduğu kadar, kendini mutlu etmek için de yapmıştı. Jason çok mutlu olmuştu, çok çok sevinmişti. Benet onun yüzüne yavaşça yayılan neşe dolu gülümsemeyi, ağaca doğru ilerleyişini, son bir kez ona dönüp, ellerin tuttuğu hediyelere dokunabilmek için izin isteyen bir bakış fırlatışını bütün yaşamı boyunca unutmayacağını düşündü. Yine de, bütün yaptıklarını aynı zamanda kendisi için yapmıştı; Jason’ın yüzündeki o ifadeyi, o sevinci görebilmek için. Kütüphaneye gittikleri o günden beri mutluluk Benet’in bütün benliğini sarmıştı; kelimenin tam anlamıyla mutluydu... Karlı, soğuk aralık ayında değillerdi sanki. Mutluluk içini öyle ısıtmıştı ki, bu ayda, üstüne ince bir ceket alıp dışarıya çıktığı çok oluyordu.

Onu Winterside Kütüphanesi’ne götürüp, geri getirdiği gün ve sonraki birkaç gün, kim olduğunun anlaşıldığı ve polisin geleceği zannıyla dehşet derecesinde bir korkuya kapılmıştı. Artık adının çıkmasından, aşağılanmasından ya da cezalandırılmasından de-

ğil, Jason'ın ondan alınmasından korkuyordu. Fakat kimsenin onu almaya gelmediğini, bu arada gazetelerde Jason'la ilgili haberlerin azalmaya başladığını gördüğünde, korkunun yerini mutlu bir sakinlik almıştı. Geçmişin olmadığı, geleceğin ertesi haftanın ötesine geçmediği, olmaza yer olmayan bir harikalar diyarında yaşamaya başlamıştı. Bu dünyada yaşamın böyle sürmesinin olanaksızlığı, bir gün yaptıklarının açığa çıkmasının kaçınılmazlığı düşüncesine yer yoktu. Mutluydu, sakindi, çalışıyordu... Hiçbir ters cevap, hiçbir itiraz onu incitemezdi artık. Bu duygular içinde hastaneyi arayıp, Ian Raeburn'la görüşmek istediğini söyledi ve onu Peace Vadisi'ne davet etti.

O akşam Ian eve geldi. Jason yaklaşık bir saat kadar önce uymuştu. Çok tuhaf bir şey oldu. Benet daha önce böyle bir şey hiç yaşamamıştı. İkisi de ne yapmaları gerektiğini biliyor, sanki ikisi de birbirlerini çok uzun zamandır böyle selamlıyorlarmış gibiydiler. Birbirlerine sarılmış ve tutkuyla öpüşmüşlerdi. Yaptıkları şey, ikisini de aynı derecede şaşırttı. Bunu beklemiyorlardı, kendi iradeleri dışında gerçekleşmişti. Göz göze gelip, gülümsediler. Fakat kısa bir gülümsemeydi, çünkü tutku eskিয়েce ve alışkanlık haline gelinceye kadar güldürmez. Yeniden birbirlerine sarılıp öpüştüler, Benet konuşmalarına, açıklamalarda bulunmalarına, özürler dilemelerine gerek olmadığını, bütün yapmaları gerekenin, uzun yüksek basamakları tırmanarak birbirlerinin kollarında yatak odasına çıkmaları olduğunu anladı. Fakat Jason ağlamaya başlamıştı. Karabasan gördüğü zamanlarda attığı çığlığı duyular.

“Anne! Anne!”

Büyü bozulmuştu. Benet, Jason'a ulaşmak için koşarak basamakları tırmanırken, Ian'la arasında olanın bir süreliğine kesintiye uğradığını biliyordu; kısa bir süreye ihtiyaçları vardı, bu akşamlık bitmişti sadece, şimdilik... Jason'ı kucaklayıp, hafif nabız atışlarını bile artık unutmuş olan bedenine, ağrıyan göğüslerine bastırdı. Aşağıya inip, Ian'ı salonda bulduğunda, yanına oturdu, elini tuttu. Böyle daha iyiydi, bir ömür sürebilecek olduğunu hissetmeye başladığı bu serüvene temkinli adımlarla ilerlemek daha iyiydi.

Ian, “Jay'i büyütme, onu evlat edinmek mi istiyorsun?” diye sordu. Benet bu söze tutundu, evet, dedi. Evet, evlat edinecekti.

“Onu James'in yerine koymak istemiyorum. Yapmak istediğim bu değil kesinlikle. Beni anlayabiliyor musun?”

“Anlamaya çalışırım.”

“Şimdi iki oğlum olmuş ve biri ölmüş gibi hissediyorum. James'i hiç unutmayacağım, yaşamım boyunca onun bıraktığı

boşluk hiç dolmayacak. Bu sana çok duygusal görünecek belki, ama masada hep boş bir tabak olacak.”

“Anlıyorum.”

“Sanırım, bir insanın yaşamında bıraktığı boşluğu bir başkasıyla dolduramazsın. Başkaları girebilir yaşamına. Jay’e karşı hissettiklerimin, James’e olan hislerimden daha çok ya da daha az olduğunu söylemeyeceğim. Hatta farklı olduklarını bile söyleyemem. İkisinin de ayrı yeri var kalbimde.”

“Senin adına sevindim” dedi İlan. “Çok akıllıca ve zekice bir seçim yapmışsın, değil mi?”

Benet bir an, gerçeği bilseydi ne düşünürdü, diye içinden geçirip, ürperdi. Sonra mutluluk galip geldi yeniden.

“Bundan böyle hep görüşeceğiz değil mi, Benet?”

“Hep” dedi Benet.

“Hep, değil mi?”

“Evet, ben hep diye düşünüyorum, ya sen?”

Birbirlerine güldüler. Benet, “Her akşam” dedi.

“Her öğle vakti ve öğle sonrası” dedi İlan. “Fakat şu önümüzdeki birkaç gece değil, ne yazık ki. Bu sıralar nöbetçiyim.”

“Ben de neredeyse bir roman yazmakta olduğumu unutuyordum.”

“Romanı unutmana nasıl izin veririm?” dedi İlan.

O günden sonra her gün görüştüler. Jason da yanlarındaydı tabii. İlan Noel için ailesini ziyarete Inverness’e gitmek zorunda kaldı. Her sabah dokuzda Benet’i aradı. Benet salonu radyoda çalan hafif müzikler eşliğinde temizledi. Roman iyi gidiyordu. Geceleri, Jason uykuya daldıktan sonra çalışıyordu, bazen çalışma masasının başında geceyarılarına kadar yazıyordu. Elbette İlan geri dönüp, gündüzleri çalışmaya başladığında bazı değişiklikler olacaktı... Elinde içi bardak, tabak dolu bir tepsiyle aynanın önünde bir an duraklayıp, kendine baktığında, eskisinden dolgun ve daha genç görünümlü bir yüzle karşılaştı. Ne var ki koyu saçları arasında, yaklaşık bir karış uzunluğunda beyaz teller görünüyordu, bir iki ay kadar önce çıktığı anlaşılan beyaz teller... James öldüğünde beyazlamışlardı...

Telefonun başına giderek, İspanya’yı aradı, anne babasına mutlu yıllar dilemek istedi. Telefona cevap veren Mopsa’ydı.

“Yılbaşı gecesinden önce mutlu yıllar dilemek şanssızlık getirir” dedi Mopsa.

“Saçma.” Sesinin böyle sert çıkması onu da şaşırtmıştı. “Yılbaşı gecesi büyük olasılıkla evde olmayacağım, dışarıda eğleniyor olacağım.”

Bir suskunluk oldu. Sonra, "Dileğim bu kadar bencilliğin sadece bana özgü olması" dedi Mopsa. Sözlerine bir tepki bekledi, gelmeyince, "James nasıl?" diye sordu.

Benet'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, bir an söyleyecek söz bulamadı. Noel'den bir hafta önceki son telefon görüşmelerinde sadece babasıyla konuşabilmişti, elbette babasının bilmesini bekleyemezdi. Fakat Mopsa!

Annemden nefret etmemeliyim...

Bunun tek ve basit bir açıklaması vardı. Mopsa unutmuştu. Jason'ı kaçırma eylemi alkış almamıştı, hâlâ pek iyi karşılanmıyordu. Mopsa, eleştiri aldığı anda ya da engellendiğinde devreye giren beynindeki o tuhaf düzenek sayesinde yine her şeyi unutmuştu. Unutmuştu işte!.. Anılar onun için karatahta üzerine yazılan yazılar gibiydi, rahatsız eden her anı bir tek darbeye yok edilebilirdi.

"İyi" diyebilirdi Benet sonunda. "Noel için eğlence düzenledik."

"Davet aldığımızı anımsamıyorum."

"Evet, elbette almadınız. Çocukların eğlendiği bir partiye sekiz yüz mil öteden gelebilmeniz çok zor olurdu."

"Babanın müdürünün kızı Santiago'da evlendiğinde, bize davetiye göndermişti, aradaki mesafe sekiz bin mil kadardı herhalde."

Benet bunu tartışmanın işe yaramayacağını biliyordu. Sesi yorğun ve bıkkın gelen babasıyla konuştu sonra. Mopsa yeniden telefona gelmeyi reddetmişti. Hatlardan dolayı sesin çok kötü geldiğini, kulağını rahatsız ettiğini söylemişti.

Annemden nefret etmemeliyim...

Sonra birden, nihayet, Mopsa'dan artık nefret etmediğini anladı... Artık bu yakarışa gerek kalmadığını anladı... Annesine sonsuza kadar minnettar kalacaktı; minnettarlık sevgiye çok yakın bir duyguydu. Mopsa olmasaydı, Jason'la karşılaşmamış olacaktı. Jason'ı, onun için, Mopsa çalmıştı. Bir süre sonra Benet'in onu seveceğini, içinde var olduğu kuşku götürmez bilgeliğiyle bilmişti. Bunu yapmak için, onun için en kötü sonu, bir akıl hastanesinde hapsedilmeyi göze almıştı. Jason'ı çalıp, ona getirmişti, bu kaçırma olayının basit bir tanığı değildi, bizzat o kaçırmıştı Jason'ı... Ve deliliği sayesinde her şeyi unutmuştu.

"Önemli değil" dedi Benet babasına. "Ona hoşça kal de benim adıma ve çok çok sevgilerimi ilet."

Noel tatili boyunca süren soğuk, boğucu karanlık, Finchley Caddesi'nde de kendini hissettirmişti. Yirmi dokuz aralık olduğu halde dükkânların yarısı hâlâ kapalıydı, fakat bankalar değildi.

Biraz içki ve iki Valium'la neşelenen Terence, Regent Park Yolu'nda Freda Phipps'in arabasına bol bol yetecek genişlikte park yeri buldu. Çevrede, ellerinde alışveriş poşetleriyle dolaşan birkaç insan, kısa süre önceki şenliklerden serseme dönmüş, dalgın bir halde yürüyorlardı.

Terence, yolda ağır adımlarla ilerledi. Westminster, Lloyds, Midland ve Barclays Bankası'nı geçmişti ve buralarda Anglian-Victoria'nın bir şubesinin olmadığından, telefon rehberinde bir yanlışlık olduğundan ya da şubenin buradan taşındığından korkmaya başlamıştı (aynı zamanda bunu ummaya da başlamıştı) ki, az ötede bankayı gördü. A ve V harflerinden oluşan monogramı turuncu bir levhanın üstünde, postane ile bir dernek binası arasından göze çarpıyordu. Duraksadı... Bir butiğin vitrinine gözlerini dikti, kapalı dükkânın karartılmış vitrininde sergilenen zorla seçilebilen sarı kazağın ve bej kadife pantolonun çekiciliğinden kendini alamıyormuş gibi vitrinin önünde durdu. Başka çaresi yoktu, o bankadan içeriye girmek zorundaydı. Ya bankaya girecek ya da her şeyden vazgeçecekti, bütün tasarı suya düşecekti.

Saat on bir buçuktu, pub'lar açılmıştı. Üstünde yeteri kadar para vardı; Jessica'nın valizinde bulunduğu Barclaycard sayesinde, buzdolabını epeyce bir yiyecek içeceklerle doldurmuş, güzel yemekler yemişti. Kendine rahatlıkla birkaç duble Scotch ısmarlayabilecek kadar parası vardı hâlâ cebinde. Fakat dilinin dolaşacağından, düzgün cümleler kurmakta güçlük çekeceğinden ya da kendisinden istendiği takdirde John Howard Phipps imzasını karıştıracığından korkuyordu.

Bankada hesap açma talebini reddetmekten başka ne yapabilirlerdi ki? Phipps adına bir hesap açtırmaya kalktığı için polis çağırarak halleri yoktu. İnsanın kendine gerçek isminden farklı bir isim vermesi suç değildi, bu ülkede isim seçme özgürlüğü vardı. Şu referans işini atlatmak için mükemmel bir yol bulmuştu, bulmamış mıydı? İsteğini yerine getirmemek dışında yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Paranoyayla mücadele etmek için telkin yöntemine sıkça başvururdu. İnsanın kendini ikna edebilmesi için, "Kaygı duyduğun şeylerin çoğu aslında olmayan şeyler" gibi, "Korkunun kendisinden başka korkulacak şey yok" gibi ve "Seni yemezler ya" gibi vecizelerin sürekli tekrarlanması faydalı olduğu kabul edilir. Fakat hiçbir zaman fazla yararı olmamıştı, hiç işe yaramamıştı bugüne kadar. Sanki kulağa hoş geldiği için söylenen sözlerdi. Korkunun kaynağına kadar inememişlerdi, henüz korkuyu da-

ğıtma aşamasını bile başlatmış değillerdi. Finchley Caddesi'ndeki evde hüznü bir Noel ertesi sabahında Terence'in bütün bedenini kaygı sardı, çöküntü halindeydi, görmeyen gözlerini sarı bir pantolona dikip, bütün yaşamı boyunca korkunun ona eşlik edeceğini, içinde hep bu duyguyu taşıyacağını, bu duygunun onu hareketsiz kılacağını anladı. Yeryüzünde bundan kurtulmasını sağlamaya yetecek kadar çok viski ve Valium yoktu. Değmezdi, diye düşündü, hiçbir açıdan değer olduğu söylenemez. Bu ne anlama geliyordu? Ne, neye değerd? Yaşamın, korkuyla yaşamaya değmeyeceğini mi kastetmişti?

Böyle düşünmek artık yararsızdı. Başka şansı yoktu artık, çok ileri gitmişti. Sözleşmenin altına imzasını atmış ve artık bağlanmıştı. Bir penny hatırına, bir pound hatırına, yüz otuz iki bin pound hatırına. Bankaya doğru yürüdü, içeriye girdi, sesinin çatallı çıkacağını anlayarak boğazını temizledi ve hesap açtırmak istediğini söyledi. İsmi sorulduğunda, "Phipps" dedi.

Ayakta kalmamasını, bir yere oturmasını rica ettiler. Çevrede bulunan turuncu deri koltuklardan birine ilişti. Bir iki dakika kadar sonra biri gelerek, müdür yardımcısının onu görmek istediğini söyledi. Terence yine turuncu renklerin hâkim olduğu oldukça küçük bir odaya alındı. İsmi Fletcher olduğunu söyleyen biriyle tokalaştılar.

"Bir hesap açtırmak istiyorum." Terence'in sesi yeniden normale dönmüştü. Bedeni su içinde duruyormuşçasına gevşemişti yeniden. "Elli poundluk." Bugünlerde öyle küçük görünüyordu ki bu miktar. Üç haftalık sosyal yardım parasından arttırabildiği en yüksek miktardı bu.

Fletcher sanki korkmuş da, derin bir nefes alıp ferahlamış gibiydi. Terence, yüksek miktarda para çekmek isteyen bir müşteri beklentisiyle hareket etmiş olabileceğini düşündü. "Bizim için sorun değil, Bay Phipps" dedi Fletcher.

Terence uzattığı formu hızla gözleriyle taradı, yeniden göğsü sıkışmıştı. Onu dehşete düşürecek hiçbir şey yoktu aslında. Bir imza örneği alınması gerekiyordu sadece. Terence, Fletcher'in bakışları altında, yoğun dikkatinin sağlamlaştırdığı eliyle, John Howard Phipps imzasını attı.

Sonra sıra vekilin adı ve adresine geldi.

"Referans için" dedi Terence, "Golders Fundalığı şubenizde hesabı olan bir müşterinize başvurabilirsiniz. Bu uygun olur mu sizin için?"

"Elbette, uygun olur, Mr. Phipps."

Bunun üzerine Terence, formdaki boşluğa, “Bay Terence C. Wand”, altındaki adres boşluğuna da, “Brownswood Common Sokağı, Gibbs House, No: 14, Londra N15” adresini yazdı. Bu adreste annesi oturuyordu.

Silah Barry'nin almak istediği cinsten değildi. Tam olarak bilemeyip bir çeşit tabanca olduğunu düşünmüştü, Dennis Gordon'ın karısına doğrulttuğu türden bir şey, bir rovelver belki. Bu daha çok üstünde birinin uğraşıp bozduğu bir tüfeğe benziyordu. Fakat Paddy denilen adam silahı 40 pounda satmaya hazırdı ve Barry bu paranın gerçek bir silah için hiç de fazla olmadığını biliyordu.

"İşe yaradığından emin misin?"

"Elbette" dedi Paddy.

İçinde yaşadığı tek odalık ev, Barry'nin girdiği en berbat yerlerden biriydi. Çocukluğunun, ilk gençliğinin geçtiği, ailesinin yaşadığı yer olan Hornsey'de böyle yerlerin olduğunu bile bilmezdi eskiden. Odada hiç eşya yoktu, yere bir şilte atılmış, bir köşeye yiyeceklerin korunduğu bir tel dolap konulmuştu. Dolaptan odaya kirli çamaşır, hamburger ve idrar kokusu yayılıyordu. Paddy silahı da bu dolaptan çıkardı.

"Bu ne çeşit bir silah?" Barry'nin sesinde çekingenlik vardı.

Şiddet ve korku filmi âşıkalarının kullandıkları şu ünlü isimlerden birini duyma beklentisi içindeydi; Luger, Smith & Wesson, Beretta.

Paddy onu yan yan süzdü.

"Testere işi bir av tüfeği, öyle değil mi?"

İriyarı sarışın biriydi, İrlandalı gibi görünmüyordu, soyadı da Jones'tu. İrlandalı aksanına da sahip değil, dedi içinden Barry. Sesi zombi gibi çıkıyordu. Fakat Barry'nin tahminine göre Paddy, İrlandalı ismini duymasaydı, Connemara'lılara özgü siyah saçlarını, mavi gözlerini ve beyaz tenini dikkate almamış olsaydı, pub'da onunla konuşmaya tenezzül etmez, onu buraya getirmeye kalkmaz ya

da bu silalu teklif etmezdi.

Barry tam bir İngiliz olduğunu düşünürdü, İngiliz olmayı tercih ederdi. Bu tür silahları da terörizmle özdeşleştirmişti. Fakat bir silah edinmek zorundaydı; Aşağı Winterside'ı karanlıkta bir kez daha silahsız geçmemesi gerekiyordu. Sahte bir tabanca yeterli olmazdı onun için. Kardeşi sahtelerinden bir tane edinmesini önermişti, aradaki farkı bilmezlerdi nasıl olsa. Fakat o biliyor olacaktı. Üstelik sahtesi de neredeyse gerçeğiyle aynı fiyata satılıyordu.

“Bunu deneyebilir miyiz, sence?”

“Nerede istersin ? Burada mı ? Anacaddede mi?”

Barry Alexandra Parkı'nı düşünmüştü, ama park atış talimi için yeterli büyüklükte değildi. Silahı ateşlediğinde korkunç bir ses çıkaracağı kuşkusuzdu.

“Bana güven” dedi Paddy.

Bu anı tavrını anlatmak için politik sözcüğü çok uygun sözcük olurdu. Gazetelerde sürekli fotoğrafları basılan İrlanda Ulusal Kurtuluş Ordusu militanlarının yüzüne benzemişti yüzü. Barry ceketinin cebinden ince bir tomar halindeki kâğıt paraları çıkardı. Gerçekten, dünyada sahip olduğu her şey buydu, geçen haftalığının hemen hemen tamamı. Geçen hafta işteki son haftasıydı, Ken Thompson iflas etmiş ve onu işten çıkarmak zorunda kalmıştı.

Paddy silahu bir parça beze, eski gri, bir fanila parçasına sardı. Barry'nin ellerine çok özel, çok güzel bir hediye verir gibi bıraktı.

Ölü sesiyle, hiç duraksamaksızın “İngilizleri öldür” dedi.

Barry'nin kanı donmuştu adeta, ona dik dik bakan şu parlak gözler, şu ruhsuz ses ve o sesin içinde barındırdığı nefret... Evden hızla kaçmak istiyordu, ancak, Paddy'nin görüş alanından çıkıncaya kadar soğukkanlı hareket etmeyi başardı. Tüfeği aldığı adamı, en son, tırbazana yaslanmış, yuvarlak şişkin yüzü ve hiç kırpmadığı domuz gözleriyle odanın bulunduğu katın merdivenlerini hızla inişini izlerken gördü.

Ailesinin yanma gitmek için geç bir saatti. Carol yarım saate kadar evde olacaktı. Hastaneden çıktığından beri ilk kez, bir akşamı dışarıda geçiriyordu. Onu koruyacak bir yol bulmadan dışarı çıkmayacağına yemin etmişti. Mavi Saç, Horoz Tüy ve Siyah Güzel birlikte bir dişini kırmışlar, iki kaburga kemiğini ezmişlerdi. Doktorlar bir süre için, dalağının da zedelenmiş olabileceğini düşündüler. Onlara yeni bir fırsat daha vermeyecekti. Plastik torbadaki gri bez parçasına sarılı silaha dokundu. Taşınması zordu, fakat ne olursa olsun, gittiği her yere bunu da götürecekti bun-

dan böyle. Kendini silahı kafalarına doğrulturken düşündü, kaçışlarını hayal edip, kendi kendine güldü.

Hastaneye götürüldüğü günün ertesinde polisler gelmişti; daha önce görmediği bir komiser yardımcısı ve bir polis memuru. Saldırganları tanıyıp tanımadığını sordular, onlara cevap vermeden önce bir iki saniye için duraksadı, sonra tanımadığını söyledi. Onları görememişti, yeniden görse tanıyamazdı, isimlerini de, nerede oturduklarını da bilmiyordu. Söylese ne işine yarayacaktı ki? Mavi Saç ve diğerleri cezaevine kapatılmayacaklardı. Ya cezaları tecil edilecek ya da psikiyatriste gönderileceklerdi, ardından da ilk yapacakları şey ondan öç almaya kalkışmak olacaktı.

“Onları hiç görmedim” dedi, “zifirî karanlıktı. Bana saldırdıkları ana kadar onları ne gördüm, ne de seslerini duydum.”

Komiser yardımcısının yüzündeki ifadeden, olayı yasadışı bir şekilde de olsa adaletin sağlanması olarak değerlendirdiğini okuyabiliyordu. Polis Barry’ye dokunamazdı, çünkü ellerinde ona karşı kanıt yoktu. Öyleyse bir grup serserinin onu “özel muameleye” tabi tutmasının ne gibi bir sakıncası olabilirdi? Birkaç soru daha sordular, ancak pek gönülsüz davranıyorlardı. Belki doktorlar da Jason’ı onun öldürdüğünü düşünüyorlardı. Dalağı zedelenmişse eğer, ölmesine göz yumacaklardı belki de; ölmesinin daha iyi olduğunu düşüneceklerdi.

Carol’la birlikte buradan uzaklaşmaları gerekiyordu, başka yere taşınmalıydılar. Belki, başka bir semtteki bir belediye eviyle kendi evlerini değiştirebilirlerdi. Crouch Yakası’nda ya da Palmer’s Fundağı’nda oturmayı tercih ederdi, fakat daha batıya gitmek, Hampstead’e yakın bir yerde oturmak istemezdi. Evleri Terence Wand’dan olabildiğince uzak bir yerde olmak zorundaydı.

Barry’nin hastanede olduğu süre içinde Carol onunla görüşmüş müydü acaba? Bilmiyordu, sormamıştı da... Günlerdir ateşler içinde kıvranıyor, bütün bedenine bıçak darbesi gibi ağırlar saplanıyordu. Bedenindeki ağırlara rağmen, Carol’ın onunla ilgileniyor oluşu, yaralarını gördüğünde yüzünde beliren şaşkınlık ve dehşet ifadesi Barry’yi mutluluğa boğmuştu. Carol ziyaretine geldiği ilk gün ona hoşmuş, tiz bir çılgınlıkla yatağa, kollarına atılmıştı. Yaralarının olduğu kısıma, koluna ve bacaklarına yüklenen ağırlık büyük acı duymasına neden olsa da, mutluluk acıya üstün gelmişti. Carol, üstüne uzanıp, elleriyle yüzünü kavradığında hiç itiraz etmemiş, yalnız hemşire odaya girerken utandığı için fısıldayarak kalkmasını istemişti.

O günden sonra Carol, ziyaretine öyle sık sık gelme fırsatı bu-

lamadı. Ziyaret saatleri, Carol'ın çalışma saatlerine denk düşüyordu. Barry bunu anlıyordu elbette. Orada yatarken, Terence Wand'ı düşünmüştü, polisin gönderdiği mektup konusunda bir girişimde bulunup bulunmadığını merak etmişti. Bu mektubu yazmakla pek de akıllıca davranmamıştı doğrusu. Terence Wand'ın kaçırdığından kuşkulandığı Jason'ı geri almalarını sağlamamıştı, değil mi?

Bir akşamüzeri Maureen ziyaretine geldi. Onu görmek Barry'yi şaşırtmıştı. Üzerinde uzun yağmurluğu vardı, saçlarını bir lastikle arkada toplamıştı. Barry'ye nasıl olduğunu sormadı. Barry'nin pijamasının sıvanmış sağ kolu battaniyenin üzerindeydi. Maureen, bileğinden kavrayarak kolunu cansız bir nesne gibi, sanki bir dal, bir boruymuş gibi havaya kaldırmış, ilgisiz bir tutumla kolundaki çürükleri incelemişti.

“Neyse ki” demişti ardından “hâlâ buradasın.”

Barry'ye, ölmemişsin, demek istiyordu.

“Beni öldürmediler, söylemek istediğin bu sanırım.”

“Annem asıl meselenin onun senden önce gelmesi olduğunu söylüyor.”

“Kimin?” Kim olduğunu biliyordu aslında. “Kim kimden önce gelmiş?”

“Jason.”

Barry karşısındaki düz, yuvarlak yüze baktı, Carol'ın yüzünü andırıyordu elbette, fakat, geniş ve yassı hatlarıyla, her halükârda Carol'ın güzelliğini inkâr ediyordu bu yüz. Boş mavi gözleri, Barry'nin gözleriyle karşılaştı. Duyduğu sözler karşısında Barry nefesini tuttu, Maureen'in bütün cümleleri Barry'nin nefesini tutmasına neden olurdu.

“Belki de öyle. Belki de en iyisi buydu. Gerçek şu ki, onu kimse istemedi, en iyisi gözümüzün önünde olmaması.”

O zaman, Maureen'in de onun bir katil olduğuna inandığını anladı. Diğerlerinden farkı, inanıyor ama umursamıyor oluşuydu. Gözleri hâlâ yaralı koldaydı, yeniden onu kaldırmaya davranacak gibiydi. Barry, onun, kolunu dirseği ve bileğinden kavrayıp, önkol kemiğini ikiye ayırma gücüne sahip olduğu gibi tuhaf, ürkütücü bir hisse kapılmıştı. Hızla kolunu örtünün altına kaydırды. Derken Maureen ayağa kalktı, çıkarken, “Senin yerinde olsaydım, dışarı çıkmak için acele etmezdim” diyerek çekip gitti.

Barry zaman zaman bu sözlerin ne anlama geldiğini sormuştu kendine. Hastaneden çıktığında anladı. Winterside'in ona düşman olduğunu, artık burada istenmediğini anlamıştı. Ona saldırılması,

her nasılsa, suçlu olduğunun bir kanıtı gibi algılanmıştı. İnsanlar onunla hâlâ konuşuyorlardı ama hiç ismiyle hitap etmiyorlardı, gözlerinde onlardan farklı olduğunu söyleyen bir ifade oluyordu hep. Dile getirilmemekle birlikte, işlemiş olduğu sanılan büyük suç, onu en kötülerinden bile sonsuza kadar ayırıyordu sanki. Carol'ın ona sahip çıkması, hâlâ Carol'ın evinde oturuyor olması harika bir şeydi, bunun değerini anlaması gerekiyordu. Aptallık düzeyinde bir minnettarlık duyuyordu Carol'a karşı. Şimdi bunun budalaca olduğunu düşünüyordu, çünkü hiçbir şey yapmamıştı. Jason'a bir kez bile el kaldırmamıştı, çevresindeki ona gerçekten tutkun olan birkaç kişiden biri Jason'dı. Gerçek buydu. Ondan kuşkulandırmakla haksızlık ediyorlardı, haklı olan oydu. Yeryüzünde masum olduğuna inanan bir tek kişi kalmasa bile masumdu, masum olmaya devam edecekti, Jason'ı o öldürmemişti... Fakat tek başına ayakta kalmanın, herkesten uzak, gerçeğe tutunmanın nasıl zor olduğunu öğreniyordu. Öyle zordu ki, insan kendisi bile, gerçeğin gerçek olduğundan kuşkulandırmaya başlıyordu. Hastanede ve eve dönüşünde, pek çok kereler, Rudyard Bahçeleri'ndeki lanetli evlerden birinin bahçesinde Jason'ın ölü bedenini gömerken görmüştü kendini rüyasında.

Artık o sokaktan geçmemeye özen gösteriyordu. Otobüsten indiğinde Delphi Yolu'na yürüdü, bir kısmının camında hâlâ Noel ağaçları ve süsleri görülen ışıklı evleri geçti. Deri giysili iki üç genç, halk kütüphanesinin önündeki banklarda oturuyordu. Barry'nin karın kasları gerildi, boğazı tıkanıldı... Silahı çantasından çıkarıp, ceketinin fermuarlı iç cebine yerleştirdi. Onu orada rahatça tutabileceğini, gerekli olduğunda kolayca çıkarabileceğini düşünüyordu.

Fakat bankta oturan çocuklar Mavi Saç, Horoz Tüy ya da diğerleri değildi. Yabancıydılar, ona şöyle bir baktılar, henüz Jason Stratford'ın katilinin kim olduğunu bilmedikleri anlaşılıyordu. Barry, Çin Köprüsü'nü ve çimenliğin arasındaki yaya yolunu izleyerek Aşağı Winterside'a girdi. Ona saldırdıkları gece kullandığı yoldu. Er ya da geç yüzleşmek gerekiyordu, er olması daha iyiydi tabii. Silah, durumu değiştirmişti.

Bu gece o geceden daha az karanlıktı ve çok daha erken geçiyordu bu yoldan. Çimenler ay ışığı altında parlıyor, çitlerin üstündeki buz tabakası fosforlu bir ışıltı yayıyordu. Carol'ın evinde ışıkların yandığını gördüğünde kalbi çarptı. Emin olabilmek için, yaya yolunun evlerin arasına doğru kıvrıldığı noktaya geldiğinde, baştan başlayarak evleri saydı, bir-iki-üç-dört... Evet, sekizinci

evin ışıkları yanıyordu.

Parmaklıkla çevrili yol boştu. Adımlarını hızlandırdı, koşmak için kendini zor tutuyordu. Parmaklığın üzerine yığıldığı noktaya geldiğinde, betona ve parmaklığa akan kanın gün ışığı altında görünüp görünmediğini merak etti.

Carol'a silahı göstermedi, hatta ona bir silahı olduğunu söylemedi bile. İşsiz olduğu şu günlerde para harcamasını hoş karşılamazdı herhalde. Ayaklarını uzatmış televizyon seyrediyordu, yanında bir kırmızı şarap şişesi ve birkaç kadeh duruyordu. Barry de şarap alıp, Carol'ın yanına oturdu. Onu öpmesine itiraz etmemişti, Carol'ın, dudaklarının onun ağzında titrediğini hissetti.

Siyah beyaz zikzak desenli elbisesini giymişti. Siyah dantel çorabını Highgate'teki şaşıaalı bir gazete bayiinin tezgâhından aşırıldığını söylediğini anımsıyordu Barry. Acaba sol kolundaki elmaslarla süslenmiş benzeyen o saati de çalmış mıydı?

Giysinin kolunun altındaki açıklıktan uzun, kırmızı bir çürük görünüyordu. Saat bir kısmını gizlemişti. Barry ona vurmasını, ona eziyet etmesini istediği günü, acının ona zevk verişini anımsadı. Şimdi televizyonda gördüğü şeye gülüyordu, sigarasına uzanıyordu. Çürüğü ve saati sormaya cesaret edemeyeceğini biliyordu, motosikletli çocukların onu öldürmeye çalıştıkları gece nerede olduğunu soramayacağını bildiği gibi.

Terence futonun üzerinde, Bayan Goldschmidt'le yatıyordu. İkisi de uyuyakalmışlardı, kadın hâlâ uyuyordu. Terence bir an uyandığında nerede olduğunu, kim olduğunu anımsayamadı, ya yanında yatan, başı yastığa gömülü şu çıplak sarışın kimdi? Bir iki saniyeliğine onun Carol Stratford olduğunu sandı, fakat bu sadece bir yanılsamadan ibaretti. Bu kadın Bayan Goldschmidt'ti, ya da sözleşmeden bildiği kadarıyla Rosemary'ydi, ismini sözleşmeden öğrenebilmişti. Birkaç saat önce onunla yatmışlardı sonunda, Bayan Goldschmidt ara sıra çıkardığı hafif horlamalarla uyuyordu. Terence onunla yatağa girmiş olduğu için derin bir pişmanlık duyuyordu. Keşke ona direnebilmiş olsaydı.

Aniden gelivermişti. Terence artık bu ani ziyaretçilerden gidecek daha çok korkmaya başlamıştı. Bütün sabah bankada, John Howard Phipps için Terence Wand'ı referans göstermekle uğraştıktan sonra, kapı zili çaldığında, ilk aklına gelen, doğal olarak polis olmuştu. Midesindeki kasılmalarla kapıya kadar gidip açmayı başarmıştı. Sıkılmış dişlerini, gelenin kim olduğunu gördüğünde, hasta bir sırtışıyla gevşetmeye çalışmıştı. Üzerinde açık yeşil bir örgü elbise ve sayısız küçük deri parçasından oluşmuş, insanda fare büyüklüğündeki binlerce küçük yaratığın uğruna yaşamını verdiği hissini uyandıran bir kürk ceket vardı.

Bu kez ziyareti için herhangi bir bahane uydurmaya gerek duymamıştı. Doğruca üst kata çıktı, Terence da arkasından onu izledi... Yukarıya ulaştıklarında, dönerek Terence'a sarıldı, dudaklarından öptü. Sonra futonun olduğu odaya girdi, ceketini çıkarıp, döşemeye bıraktı. Döşemede bir ayı uykuya dalmış gibiydi. Terence kaderin azgın dalgalarının üstünde oradan oraya savrulduğu hissine kapıldı. Bazen kadınları çekenin ürkekliği olduğunu

düşünürdü. Freda bunu “güçsüzlük” olarak adlandırmıştı, onunla istediklerini yapabileceklerini, onu yönetebileceklerini, ona anelik edebileceklerini ya da yiyip bitireceklerini düşündürüyormuş...

Bayan Goldschmidt Terence’i yiyip bitirdi. Fakat başka bir seçeneği var mıydı? Onu reddetmiş olsaydı, belki de kadın eve, kocasına koşacak ve sözleşmeyi imzalamamasını, kararını değiştirmiş olduğunu söyleyecekti. Reddedilen kadınların öfkelerine birkaç kere maruz kalmıştı, biliyordu. Diğer yandan, şimdi, onun, bütün yaptıklarını kocasına açıklayan kadınlardan biri olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Bu durumda Bay Golschmidt’in öfkesi sözleşmeyi imzalamaktan onu alıkoyabilirdi.

Kendini çaresiz hissederek kadına baktı. Rosemary. Bu isim ona yakışmıyordu. Terence’in bakışlarını üzerinde hisseden Rosemary uyandı, ayağa kalktı ve ebeveyn banyosuna yöneldi. Terence külotunu giyip, alt kata indi. Buzdolabından viski şişesini ve Perrier şişesini çıkardı, bir tepsinin içine iki bardak koydu. Basamakların dışarıyı gözlemek için en uygun açıyı oluşturduğu noktada, pencereden avluya baktı. Katalpa ağacının üzerindeki ışıklar bir hafta önce indirilmişti. Biri taşların üzerine beyaz bir poşet düşürmüş, şimdi rüzgâr onunla oynuyor, çevrede sürüklüyor, aydınlık ve karanlık arasında götürüp getiriyordu. Sonunda alçak duvarların birinde takılıp kaldı. Gökyüzü kahverengimsi mor bir renk almıştı, birkaç yıldız görünüyordu derinliklerinde. Terence bütün gün boyunca hiç dışarı çıkmamıştı, fakat havanın çok soğuk olduğunu buradan da hissedebiliyordu. Kemerin altında genç biri vardı yine, eve bakıyordu, Terence’a bakıyordu sanki, onunla göz göze geldiklerini hissetti. Hızla döndü, oradan uzaklaştı. Gençti, geçenlerde gelen polislerin genç olanını andırıyordu, tabii aynı kişi olduğunu söyleyebilmesi çok zordu.

Bayan Goldschmidt giyiniyordu, ışık açıldı, storlar kapatılmıştı. Terence perdeyi indirdi.

“Bir içkiye hayır demeyeceğini düşündüm, Rosemary.”

“Katie.”

“Pardon?” dedi Terence.

“Bana Katie derler.”

İkinci adının Catalina olduğunu anımsadı Terence. Bu isim de ona yakışmıyordu. Kadın yüksek topuklu, bakır rengi ayakkabılarını ayağına geçirdi.

“Mobilyalarından vazgeçmeyi hiç aklından geçirdin mi?”

Terence şaşırmıştı. Omuzlarını kaldırdı.

“Fiyatta anlaşırsak, bu futonu senden almak isterim.”

İçkilerini içtiler. Terence kafasını meşgul eden asıl şeyi gündeme getirebilmek için cesaretini topladı ve sözleşmeyi imzalayıp imzalamadıklarını sordu. Katie evde durduğunu, henüz imzalamadıklarını söyledi. O sabah ikinci postayla gelmişti, bu akşam imzalayacaklardı. Terence bunu tartışmaya kalkışmadı. Kadın üstüne çok fareli ceketini aldı, futonu anımsayıp bir çek imzaladı ve Terence’a uzattı. Para Terence’ın hoşuna gitmişti, aslında, verdiği hizmetin karşılığını almış olduğu hissine kapılmıştı demek daha doğru olurdu.

Jason ilk kez eline ahizeyi alıp, telefona cevap verdiğinde arayan İan’dı. Onu “Anne, anne, bir adam var!” diye bağırırken duyan, İan olmuştu. Yani mesele yoktu. İkincisinde Marbella’dan John Archdale aramıştı, Benet telefona geldiğinde, babasının sesinde hem bir şaşkınlık hem de rahatlama olduğunu fark etti. Artık bir torunu olduğu gerçeğini kabullenecekti, artık onu bir çeşit yaratık ya da aile şerefini lekeleyen bir sır olarak görmeyecekti.

İan’la geçirdiği ilk gece suçluluk duymuştu, bu duyguya Jason yüzünden kapılmıştı. Sabah erkenden İan’ın kolları arasında uyandığında, ilk Jason’ı düşünmüştü; odaya girip de onları bu halde birbirlerine sıkıca sarılmış yatarlarken görse ne kötü olurdu. James yaşasaydı, yan odada uyuyan James olsaydı, aynı duyguya kapılmazdı. Tuhaf bir duyguydu. Fakat çocuk yapmaya karar verdiğinde, onu büyütünceye kadar bekâr kalacağını tasarlamamıştı ki... Yataktan çıkıp, Jason’ın odasına gitti.

Odada Jason’daki değişikliği fark etti. Şaşırtıcı bir değişiklikti. Öz annesinden başka hiç kimse onu bu haliyle tanıyamazdı. Bir gün önce saçını kestirmişti Benet. Kesimin saça verdiği şık biçim, onu güzel bir küçük oğlana çevirmişti. Yine de, diye düşündü Benet, tuhaf bir şekilde yaşından büyük görünüyor. Bedeni şimdi daha zayıf ve daha uzundu, yüzü yumuşak ve dolgundu. Şimdi onu annesi dışında kimsenin tanımasına olanak yoktu. Jason Stratford estetik ameliyat geçirmiş gibiydi, o gidip yerine tamamen farklı biri gelmişti sanki. O an Benet, Jason’ın onun için artık asla eski Jason olmayacağını anladı. Karyolaya eğilip, çocuğun tumbul, pembe yanağını öptü.

Odaya elinde çay tepsisiyle geri geldiğinde, karyolanın boş olduğunu gördü. Jason, Benet’in yatağında, İan’la kucak kucağa yatıyordu... Benet’in içi coşkuyla dolmuştu, bir an nefesi tutuldu heyecandan. Yatağa yeniden girmeden önce bir an duraksadı, son-

ra yanlarına uzandı, Jason, İan ile Benet'in arasındaydı, ikisine de sarılmıştı sıkıca.

Öğleye doğru telefon çaldı. Telefon zili susunca Benet, Jason'ın cevap vermiş olduğunu anladı. Aşağıya indiğinde ahize yerine konmuştu, Jay ksilofonla oynuyordu. Arayanın kim olduğunu sordu ona.

Jason gülümsedi. Kendi bulduğu bir sözcük kullanmıştı, muhtemelen "çirkin" sözcüğü ile, "korkunç" sözcüğünün karışımı olan bir sözcük, "Çiykinç" demişti.

Benet göğsünün sıkıştığını hissetti. Ne demek istediğini anlamıştı. "Jay, sesini sevmediğin insanlar aradığında telefonu anneye söylemeden kapatıyor musun yoksa?"

"Evet" dedi Jay, sonra üstüne basarak tekrarladı. "Çiykinç adam."

Benet elinde olmadan güldü. Tedirgin olmuştu aslında. Daha önce onun telefona sadece iki kez cevap verdiğini sanmakla yanıliyordu anlaşılan. Arayanın sesini beğenmeyip, telefonu kapattığı çok olmuştu belki de. Küçük bir azar ya da uyarı bunu bir kez daha tekrarlamasını engellerdi. Jay'i dizlerine oturttu ve şefkatle, birileri aradığında, kim olursa olsun anneye söylemesi gerektiğini anlattı. O üst katta olduğunda telefon çalar ve buradan kapatılırsa, anne kimin aradığını bilemezdi, Jason'ın bunu anlaması gerekiyordu...

Günün ilerleyen saatlerinde, yayınevinin editörü aradı. Ondan mayıs ayında, *Evlilik Bağı*'nın Amerika baskısının yapıldığı günlerde, Amerika'da bir tanıtım turuna çıkmasını istiyorlardı. Benet editöre daha önce arayıp aramadığını sordu. Evet aramıştı, küçük oğlunun, konuşmasına fırsat vermeden telefonu yüzüne kapattığını söyledi.

Benet aniden ferahladığını hissetti, neden olduğunu anlayamasa da ferahlamıştı.

Terence Wand'ın penceresinde gördüğü kadın Carol değildi. Barry onu giyinirken, kollarını başına götürdüğünde görmüştü. Kısa saçlı sarışın bir kadındı... Gün çok uzundu ve yapacak pek az şey vardı. Daha doğrusu Hampstead'e gelmek için kendi kendine uydurduğu bir yalandı bu.

Henüz bir iş bulamamıştı. Carol'sa yeni bir işe daha girmişti bu sıralar. Bayan Fylemon'ın ve şarap evinin dışında ek bir diğer iş. Bir otelde yarım gün resepsiyonist olarak çalışıyordu. Barry hayret etmişti. Bu iş orta sınıfa özgü bir işti, neredeyse bir meslekti.

Meslekî bir eğitimden geçmiş, bir masanın başında oturup telefonlara cevap veren, formlar dolduran insanlar Barry'nin tanıdıkları arasında yok denecek kadar azdı.

"İş ilanlarına mı baktın, sevgilim?" diye sordu. "Bana söylememiştin."

Carol belirsiz bir cevap verdi. "Otelin sahibi olan adam beni barda görmüş. Alkmini'ye beni bir modele benzettiğini söylemiş."

Tepsilerde içki sunmak? Barry aklından geçenleri yüksek sesle tekrarlamadı.

Kolunda Diagem saati, parmağında Noel'de İris'in evindeki birinin hediye ettiğini söylediği kırmızı taşlı bir yüzük vardı. Yoksul birinin parmağında böyle bir yüzük taşıdığını Barry hiç görmemişti. "Otelin sahibi, Rosslyn Park'ta benim gibi birini görmek için her şeyini seve seve vereceğini söyledi."

"Umarım verir" dedi Barry.

Barry, Carol'ı görmek için metro durağının soluna dönmeliydi; sağa, fundalığa giden tepeye değil... Fakat Hampstead'e, Carol'ı görmeye gelmemişti zaten. Bunu neden yapsındı ki? Bunu yaptığında Carol onu izlediğini düşünürdü. Sağa dönüp, tepeye tırmandı ve Spring Çıkmazı'na girdi. Giyinen kadını az önce görmüştü. Kadını gördükten sonra, orada oyalanmamıştı. Onu gördüğünde heyecanlanmış, biraz da utanmış ve derhal Spring Çıkmazı'nı terk etmişti. Carol değildi, Carol olmadığından emindi, emin olması gerekiyordu... kadını giyinirken, soyunurken, Carol olmadığını anlayacak kadar uzun süre izlemişti. Tekrar trene bindiğinde, sonrasında, Bevan Meydanı'nı geçerken bunu düşündü. Kendine kadının Carol olduğundan emin olup olmadığını sordu defalarca. Carol olmadığından bu kadar emin olmasını sağlayan şey neydi? Yoksa Carol olmasını istemeyişi mi?

Horoz Tüy, Stephanie İsadoro, Siyah Güzel ve birileri daha meydana banklara oturmuşlar, kâğıtlardaki Türk dönerlerini yiyorlardı. Barry, Horoz Tüy'ü gördüğünde, kaburgalarına inen sivri botların verdiği acıyı anımsadı, bedenine elektrik akımı verilmiş gibi, aynı acıyla kıvrandı yeniden. Onu fark etmemişlerdi. Eli ni ceketinin cebine, fermuarlı bölüme götürüp, silaha dokundu. Silaha ihtiyacı olmayacaktı, ama orada olduğundan emin olmak istiyordu. İnsana cebinde bulunan bir tomar paranın ya da anımsanan bir aşk sözcüğünün verdiği ferahlığı hissettiriyordu...

Terence Wand'ın camında gördüğü kadın, Carol mıydı yoksa? Oradayken değil demişti ama, şimdi o kadar emin değildi. Belki de, Carol'ın bu saatte Rosslyn Park Oteli'nin resepsiyonunda ol-

ması gerektiğini düşündüğü için inandırmıştı kendini buna. Gözleri Dave'in çerçeveli fotoğrafının olduğu raftaki telefona takıldı. Rosslyn Park'ın telefon numarasını bilmiyordu, ama bilinmeyen numaralar servisinden öğrenebilirdi. Tabii Carol'ın şimdi orada olması, bundan bir saat önce de orada olduğu, Spring Çıkmazı'nda olmadığı anlamına gelmezdi.

Bilinmeyen numaralar servisini aradı, otelin telefon numarasını buldu. Sadece bunu yaptı. Daha ileri gitmedi. Rosslyn Park'ın telefon numarasını bulmasının onu böyle büyük bir sevince boğması çok şaşırtıcıydı. Böyle bir otelin gerçekten var olduğuna bile inanmamıştı daha önce demek ki.

Çarşafı değiştirdi, yatak odasını süpürdü ve çamaşırhaneye yollandı.

Sözleşmeler imzalanıp, değiş tokuş yapıldığı, depozitonun Goldschmidt'in avukatına verildiği ve satışın tamamlanacağı günün 15 şubat olarak kesinleştirildiği söylendiğinde Terence, anesinin evinin yakınlarındaki bir seyahat acentesine, 15 şubat günü, Singapur'a uçan bir uçak için rezervasyon yaptırmaya gitti. Yine, Orta Amerika ya da Latin Amerika ülkelerinden birinde, içi para dolu bir valizle yalnız dolaştığını hayal edip, bütün cesaretini yitirmişti. Singapur'a gitmeye, oradan da uçak ya da gemiyle, Bali'ye geçmeye karar verdi.

Tabii bu Singapur uçağının hangi saatlerde havalandığına bağlıydı. Goldschmidt'in banka hesabından John Howard Phipps hesabına aktarma, 15 şubat günü öğle sonuna doğru yapılacaktı; yani bankaların kapanmasına yakın bir zamanda... Terence'in parayı bankadan çekebilmesi için iki üç saati olacaktı. Parayı çekebilmek ve Heathrow'a yetişebilmek için yeterli bir süre gerekliydi. On beşi gecesini Londra'da geçirme düşüncesi onu ürkütüyordu, sinirleri buna dayanamazdı. Goldschmidt'in eşyalarını taşıyan kamyon Spring Çıkmazı'na öğleden sonra varacaktı. Ev de Freda'nın eşyalarıyla dolu olacaktı, Freda'nın arabası garajda duruyor olacaktı hâlâ. Bunu gördüklerinde, Terence havaalanına doğru yola çıkmamış olursa, bu ciddi bir soruna neden olabilirdi onun için.

Qantas Havayolları'nın Bahreyn üzerinden Singapur'a giden uçağının akşam saat dokuz kırk beşte olduğunu öğrendiğinde, içi rahatladı. Kendisine economy class'tan bir bilet ayırttı, bir ay sonrası için ödeme yaparak, bu sabah eline geçen Barclaycard'ı sayesinde indirim yaptırdı. Sabah postasıyla eline avukatının gönder-

diği bir başka belge daha geçmişti; “Mülkiyetin El Değiştirmesi” gibi bir başlığı vardı belgenin. Tapuyla ilgiliydi ve imzalaması gerekiyordu. Kendi imzası ve bir başkasının imzası daha... Bu kez bir tanığa ihtiyaç vardı. Terence tepeden arabayla şarap barına indi, Carol Stratford’la öğle yemeği yediler. Ona yüzük verdi.

“Yeni bir haber var mı?” diye sordu.

“Hayır, yok.” Carol bütün sohbetlerde başlangıç cümlesi olarak kendine bu sorunun sorulmasına artık alışmıştı. “Jason’dan herhangi bir haber var mı?” diye başlıyordu herkes artık.

“O benim çocuğum değildi, biliyorsun Carol.”

“Öyle olduğunu hiç söylemedim ki.”

Terence omuz silkti. Carol’a evini sattığını söyledi, bir belgeye tanık olarak imzasını atmasının bir sakıncası olup olmadığını sordu. Bunu isteyebileceği tek insanın Carol olduğunu söyledi. Tanıdıkları arasında, belge hakkında soru sorulduğunda – 15 şubattan önce yani, sonrası kimin umurundaydı – yalan söylemekten çekinmeyecek, içinde ne yazdığına bakmayacak, burnu “pislik” kokusunu hemen alan tek insan Carol’dı.

Terence uyanıklık edip, gelirken, belgenin bir kopyasını çıkarmıştı. Carol’a asıl ismiyle imza attığını göstermek istiyordu. Asıl istediği ise Carol’ın imzasının bir örneğini edinmekti. Gerçek belge üzerinde Carol’ın gerçek imzası yerine sahtesi olacaktı.

Carol yuvarlak, arkaya doğru eğik el yazısıyla imzasını attı, fakat hemen değil. Önce ona fiyatı gösterdi, bir yanlışlık olup olmadığını!.. Duraksamış, fiyatın yazılı olduğu kısmı bir kez daha okumuştur.

“Üç yıl önce” dedi Carol, “sen de benim kadar çulsuzdun.”

“Şansım yaver gitti” dedi Terence.

Carol bu parayla ne yapacağını sordu, Terence dünyayı dolaşacağını söyledi. “Sen de benimle gelir misin?”

“Dalga geçiyorsun” dedi Carol yuvarlak taşbebek gözleriyle, bebek buklelerini sallayarak.

Terence dalga geçtiğini kabul etti. Gerçekten dalga geçiyordu. Bir keyif gezisinden çok bir iş gezisi olacaktı. Fakat bir gece çıkıp birlikte yemek yiyebilirlerdi değil mi, gidişinden önceki akşam? Barclaycard’ı vardı nasılsa...

İlan Villa Bianca'da yemek yerken, Kanada'dan ona gelen iş teklifinden söz etti. Benet'in, Jay'in gelişinden bu yana ilk yemeğe çıkışıydı. Tufnell Park günlerinden bildiği bakıcılardan birini bulup, Jay'i ona bırakmıştı. En son James on dört-on beş aylıkken gördüğü, on sekiz yaşında bir kızdı. Kız eve geldiğinde, Jason çoktan uykuya dalmıştı.

"Benim için çok büyük bir fırsat" dedi İlan, gülümseyerek. "Büyük şans. Hastane yeni. Burada sadece bir düş olacak kadar mükemmel bir donanıma sahip."

"Gidecek misin?"

"Önümüzdeki aya kadar onlara kesin bir cevap vermek zorunda değilim." Duraksadı ve Benet, nefesini tuttuğunu fark etti. "Vancouver'da yaşamayı düşünür müsün, Benet?"

Düşünür müydü? Anne babası İspanya'ya gittiklerinde, ne olursa olsun İngiltere'nin dışında bir yerde yaşamayı aklına getirmeyeceğini kesin bir dille ifade etmişti. Fakat o sıralar âşık olacağını, bunun her şeyi değiştireceğini bilmiyordu. Sonra, şu anda olduğu gibi, artık yaşamında bir değişiklik söz konusu olduğunda, yeni bir tasarı gündeme geldiğinde, Jay'i de hesaba katmaya başlamıştı. Onun kimliğinin açığa çıkması tehlikesi, buradan uzaklaştığında geçirtilmiş olacaktı. Fakat kendini sözlerle bağlamak... Üstelik böyle kısa sürede... Elini İlan'ın masanın üstündeki elinin üstüne koydu.

"Biraz düşünmeme izin ver. Bana biraz zaman ver, verirsin değil mi İlan?"

"Sahip olduğum zamanın hepsini sana veriyorum. Bana hayır, diyeceğinden emindim. Hayır dememen beni çok mutlu etti."

Eve dönmek için biraz geç kalmışlardı; çoktan gitmesi gere-

ken Melanie, çıkmaya hazır, onları bekliyordu. Benet ücretini ödeyip, teşekkür ettikten sonra, İlan onu evine götürdü. Zemin katta telefonun yanında bir not vardı. "Edward Greenwood aradı, 8.30." Notu okuduğunda, telefonlara Jay'ın çıkıp da arayanları ona söylememesinin onu neden tedirgin ettiğini anladı. Edward'ın aramasından korkmuştu. Onu son görüşünden bu yana bir ay geçtiği halde, kafasının içinde onunla ilgili düşünceler hâlâ dönüp duruyordu. Vancouver'a giderek ondan da kaçmış olacaktı.

İlan döndüğünde, ona bunları anlatmadı. Gece nöbetlerine yeniden başlamadan önce geçirecekleri son geceydi. Edward'ı kafasından kovmaya çalıştı, bunu başardığına da inandı, fakat rüyasında onu gördü. Kâbustu... Bir bıçakla onu tehdit ediyor ve kendisini öldürmeye ikna etmeye çalışıyordu. Çığlık atarak uyandı, dehşet içindeydi, İlan'a sokulmak istedi. Fakat yatağın diğer tarafı boştu. Gece lambasını yakarak, dehşetle ona seslendi. İlan, Jay'ın odasındaydı, koşarak geldi.

"Önce o çığlık atmaya başladı, ardından senin sesini duydum" dedi, Benet'i kollarına alırken. "Aranızda nasıl bir bağ var böyle?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum. Bildiğim, sensiz yapamayacağım."

Sabah İlan giderken, dışarıda bir yerlerde buluşup, birlikte bir çay içmeyi kararlaştırdılar. Benet bütün gücünü toplayıp, Edward'ın ona bıraktığı numarayı çevirdi. Edward'a evlenmek üzere olduğunu ve Kanada'ya yerleşeceklerini söyleyip, ondan kurtulmak istiyordu. Telefona cevap veren olmadı. Öğleye doğru, on birde kimsenin telefona çıkmama ihtimali çok yüksekti elbette. Edward'ın bir işi vardı mutlaka, bu saatte çalışıyor olmalıydı. Onu on birde aramasının nedeni, bulamayacağını bilmesi miydi yoksa? İçindeki korkuyu ve telaşı yenmek için, kendine onu aradığını, bunu denediğini, söylemek için mi aramıştı?

Hayır için para topladığını söyleyen birine bir pound vermek için üst kata, kapıya çıktığında, telefonun çaldığını duydu. İki kez çalmış, sonra susmuştu zil, Jay cevap vermişti herhalde. Tiz bir ses bağırdı. "Anne, anne!" Benet salonun merdivenlerini koşarak indi. Jay sallanan ata binmiş, neşeyle öne arkaya gidip geliyordu.

"Telefon çalar" dedi, yüzüne yayılan en tatlı gülüşüyle.

Edward ince giysiler içinde, kalın atkısını boynuna iki kez dolamış halde çıkıp geldi. Yüzü kızarmış, dudakları morarmıştı. Çok üşümüş olsa, Jay'ın yüzü de bu rengi alırdı, dedi Benet içinden. Benet kapıyı açarken Jay, onun arkasında eteğini tutuyordu.

“Kapıyı açmaya çocuğu göndermiş olsaydın” dedi Benet’e, “yüzüme çarpardı herhalde.”

Benet geleceğini bilmemesine karşın, bir sezgiyle, bütün gün onu beklemişti. Kendini buna hazırlamaya çalışmıştı. “İçeri gir” dedi, “dondurucu bir soğuk var dışarıda.”

Sözlerini içeriye soğğun girmesine neden olduğu şeklinde yorumlamıştı galiba. “Cereyana neden olduğum için beni bağışla.”

“Edward bunu demek istemedim, biliyorsun. Dırdırcı biri gibi davranıyorsun sürekli. Jay galiba telefonu oyun sandı, arayanları bana söylemedi. Özür dilerim.”

“Şu küçük şeytanın telefonlara çıkmasına izin vermemelisin.”

Benet, Jay’e küçük şeytan denmesinden hoşlanmadığı halde, sesini çıkarmadı. Jay büyülenmiş gibi, hayretle, küçük çocukların gözlerini iri iri açarak hoşlanmadıkları şeylere baktıkları gibi bakıyordu Edward’a. İkinci vaktiydi. İlan’la yemek yemişler, İlan gittikten sonra, Jay’i arabasına oturtup yürüyüşe çıkarma hazırlığı yapmaya başlamıştı Benet. Yol üzerinde, haftada iki sabah onu götürmek istediği oyun grupları hakkında araştırma yapmayı düşünmüştü. Edward’ın neden geldiğini tahmin etmeye çalıştı. Zemin katın basamaklarını inerlerken, kafasında iki cevap oluştu: para istiyordu, ya da James’in ölümüne neden olan ihmalkârlıktan dolayı, hastaneye karşı bir şey yapmalarını. Benet, bu iki seçenekle de baş edebilirdi. Her ikisiyle birden ya da tek tek...

Eller ağacı hâlâ duvarda asılıydı, paket tutan eller artık boşalmıştı tabii. Edward’ın ağaca dikkatle baktığını, ardından aynı uysal, hoşnutsuz bakışlarını duvarın dibindeki oyuncak yığınına diktiğini gördü. Yumuşak tüylü hayvanlar bahçesinden, Benet’in geziye çıktıklarında Jay için aldığı iki resim defterine çevirdi bakışlarını: Jay’in çoktan üzerlerini pastel boyayla parlak renkli kuşlar, çiçeklerle donatmış olduğu sayfalara... Jay Edward’a bakmaktan yorulmuş, kendi işine dönmüştü yine, yüzünde bir gülücükle, henüz kullanılmamış canlı, parlak yeşil bir kalem almıştı eline.

“Bunun üzerini karalamasına izin vermemelisin.” Jay’in telefonlara bakmasına izin verdiği için onu azarlayan ses tonuyla konuşuyordu.

Birden Benet, Edward’a buraya son gelişinde, iki ay kadar önce, Jay’in bir arkadaşının çocuğu olduğunu, bir süreliğine ona bakacağını söylemiş olduğunu anımsadı. Sekiz hafta başka birinin çocuğuna bakmak için oldukça uzun bir zamandı, duyulmuş şey değildi. Çaydanlığı doldurup, fişini prize taktı. Tepsie fincanları

yerleştirdi, Jay için portakal suyu kavanozunu açtı. Edward bu konuda da her an bir şey söyleyebilir, Jay'in neden hâlâ burada olduğunu sorabilirdi ve Benet ona geçerli bir cevap vermek zorundaydı. Edward sallanır koltuğa oturup, Jay'i izlemeye koyulmuştu. Bir iki dakika sonra yerinden kalktı, Jay'in yanına gitti, onun kullanmadığı resim defterini eline aldı, Benet'in duymadığı bir şeyler mırıldandı. Jay'in, parlak yeşil kalemiiyle ağaç çizmekte olduğu defterle ilgili bir şeyler söylemişti herhalde.

Jay ağlamadı, çığlık da atmadı. Sadece ayağa kalktı, gözlerini hayretle ona dikti. Edward'a bağırmak isteyen Benet olmuştu. Kendine hâkim olabilmek için büyük çaba harcaması gerekmişti. Edward'a, Jay'in resim konusunda gerçekten büyük bir yeteneğe sahip olduğunu, bu yeteneğinin her yolla desteklenmesi gerektiğini söyledi. Bunları söylerken, kendini, Jay'e geçici olarak bakan biri olmaktan iyice çıkardığının farkındaydı. Jay'in dudakları bükülmüştü. Ağlamaya başladı, kollarını Benet'e uzattı, yüzünü eteğine gömdü. Benet ona sarılıp, kucağına aldığında, Edward'ın sorularını bekliyordu. Bu ocuk kim ? Seninle ilişkisi ne ?

Edward suskundu. Omuzlarını silkip, defteri aldığı yere bıraktı. Soğukta yüzüne hücum etmiş olan kan geri çekilmişti, şimdi her zamankinden daha soluk görünüyordu. Yüzünde derin düşüncelere dalmış gibi bir ifade vardı. Benet Jay'in gözyaşlarını sil-di elleriiyle, sonra onu yere bıraktı.

"ıykin" dedi Jay, Edward'a bakarak; neyse ki Edward bu sözcüğün ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Benet ayı hazırladı, Edward'ın fincanına bir çay kaşığı şeker attı.

"Anımsıyorsun" dedi Edward.

"Evet, elbette. İnsan böyle şeyleri unutmaz."

Edward sustu. Jay ağacını bitirmiş, geniş ayaklı, kırmızı bacaklı tuhaf bir kuş resmi çizmeye başlamıştı. Bu sessizliği gidermek için Edward'a söyleyebileceği bir söz bulamadı Benet. Utanç vericiydi, neredeyse elle tutulur hale gelmişti gerginlik... Edward birden konuşmaya başladı; öyle birdenbire başlayışı, onu hayretlere sürükleyen bir konuya birdenbire dalışı Benet'i irkiltmişti.

"Benet, seninle yeniden birlikte olmak istiyorum, her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını istiyorum. Sana dönmeğ ve seninle yaşamak istiyorum. Bunu biliyorsun, olması gereken de bu. İki-mizin yaşamında da başkaları olmadı gerçek anlamda; en azından benim yaşamımda olmadı." Bundan sonraki cümlesi, Benet'in ayağa kalkıp, ondan birkaç adım öteye gitmesine neden ol-

du. "Biz birbirimize aitiz Benet."

"Bu doğru değil" dedi Benet. "Bunu aklından geçirirsen bile yersiz."

"Neden öyle olsun ki? Şimdi daha olgunuz. İstersen ben büyüdüm diyeyim. Senin başına içerlemeyeceğim, hurslarımı yitirdim. Bulabildiğim herhangi bir işle yetinebilirim. Yabancı öğrencilere İngilizce öğretmenliği yapmak için bir kurs var. Bu kursa başlayabilirim. Diplomam var zaten. Senin yükseklerle çıkmanla yetinebilirim, alçakgönüllü bir öğretmen olurum."

Benet kabalık etmemek için kahkahasını tuttu. Geliriyle ilgili bir şaka yapmak daha az kabaca bir tutum olurdu. Fakat henüz bunu hak edecek bir şey de yapmış değildi Edward. Üstelik buraya Jay hakkında konuşmaya gelmiş olmaması, Benet'i çok rahatlatmıştı. İçi şefkatle doldu. Yanına oturup, elini elinin üstüne koydu.

"Bu gerçekten mümkün değil, Edward. Bu senin de hatan değil, sevgili Edward. Belki daha çok benim hatamdı. Sana zarar verdiğimi biliyorum." Zararın ne olduğunu söylemek istemedi, onun anlamasını diliyordu. "Fakat çok uzun süre geçti aradan." İlan'dan söz etmeli miydi? Henüz buna gerek yoktu, şimdilik yoktu. "Değiştim artık, ama seni bana yakınlaştıracak yönde değil."

"Ben değiştiğini düşünmüyorum, eski Benet'sin." Duraksadı. "Başka çocuklarımız olur, biliyorsun. Senin hatırına çocukları sevmeye çalışabilirim."

Benet'in kalbi yeniden sıkıştı. Jay onları sessizce izliyordu; odayı dolduran enerjinin ne olduğunu anlamasa da, farkındaydı elbette.

"Bunu yapamam Edward. Olanaksız olduğunu daha önce de söyledim."

"Belki yeterince açık konuşmuyorum, Benet. Sana evlenme teklif ediyorum. Benimle evlenmeni istiyorum."

Büyük bir lütufta bulunmuş gibi söylemişti, gösterişli bir edayla söylemişti. Büyük bir iltifatta bulunmuş, büyük bir ödül bahşetmişti. Benet bu kez güldü.

"Kadınlar günümüzde bu öneriye fazlaca sevinmiyorlar, Edward. Seninle evlenmemi gerektiren iyi bir neden bulamıyorum, fakat evlenmemem için iyi bir nedenim var. Bunu istemiyorum."

Edward başını eğdi, gözlerini dizlerindeki ellerine dikti, sonra kaldırıp Benet'e, doğruca Benet'in gözlerinin içine baktı.

"Sana iyi bir neden söyleyeceğim." Başparmağını Jay'e yöneltti. "Bir yargıcın, bekâr bir kadına, bir çocuğu evlat edinme izni vereceğini sanıyor musun?"

Benet içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Kaskatı kesilmişti. Jay'i yanına aldığı, evlat edinmeyi düşündüğünü daha önce ona söylemiş miydi? Emin değildi. Edward'ı gördüğü günlerde, hâlâ Jay'i ailesine nasıl geri verebileceğini düşünüyordu, şimdi ona inanılmaz gelse de bunu yapmak için iyi bir yol bulmaya çalışıyordu.

"Yapmak istediğin bu, öyle değil mi? Bunu tasarlıyorsun?"

Benet başıyla onayladı. Ona dikilen gözlerin çekimine kapılmış, hareketsiz duruyordu. Ardından gelen cümle, Benet'in başının dönmesine, gözlerinin kararmasına yol açtı. Oda kararmıştı, James'in öldüğünü duyduğu an yaşadıklarını yeniden yaşamaktan korktu, bayılmak üzereydi. Fakat direndi, omuzlarını dikleştirdi, turnaklarını avuçlarına batırdı.

"Onun kim olduğunu biliyorum" dedi Edward. "İki şeyi yan yana koydum. Zor olmadı. O, Jason Stratford, şu kayıp çocuk."

Benet, sonradan neden inkâr etmediğini düşündü. Rahatlıkla yalanlayabilirdi. Fakat bunu yapacak gücü bulamamıştı, yeterince soğukkanlı davranamamıştı. Hiç soğukkanlı değildi. Ona nasıl öğrendiğini sorarak –yaptığı ilk şeydi– her şeyi kabul etmişti.

“Nasıl öğrendin?”

“Birincisi, ona Jay diyorsun. Sen isimleri kısaltmazsın. Tanıdıklarım arasında, bana Ted demeyen tek kişi sensin. İkincisi fiziği... Mavi gözlü, sarı saçlı olduğu çok yazıldı, söylendi. Sonra durumun... Çocuk kaçıranlar genellikle çocuklarını yitirmiş kadınlardır. Kayıp çocuğun oturduğu semt de yardımcı oldu bana. Eskiden orada, hemen arka sokakta otururdun.” Edward kendisiyle gururlanır gibiydi. “Yeterli mi?”

Bunu sorması saçmaydı. Benet’in içinden ateş yükseldi, ağzı kurudu. Jay’in burada olmasının gerçek öyküsünü anlatmak istedi ona, bunun Edward için bir anlamı olur muydu acaba? Jason’ı burada alıkoyduğuna göre artık arada fark kalmamıştı. Çocuğu çalanın o olmaması durumu değiştirmezdi ki. Üstelik şu an Benet’i ilgilendiren tek şey, Edward’ın bu bilgiyi nasıl değerlendireceğiydi. Bilmesi bile yeterince kötüydü zaten. Bilen Edward’dı. O Mopsa değildi, unutmazdı. Onun bilmesi, dünyanın sonunun gelmesi demekti.

“Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Sanırım kendine bir cennet yarattın sen, ama durumu belirsizlikte bırakmanın çözüm olmadığını biliyor olman gerekirdi. İleri de nelerle karşılaşacağını düşündün mü hiç?”

Benet bir iki gün sonrasını düşünmüyordu. “Sanırım onun büyü-
dükçe değişeceğini, kimsenin onu tanıyamayacağı kadar değişeceğini düşündüm. Onu uzaklara götürmeyi düşündüm, çok uzakla-

ra..." Öyle miydi? Bunu şimdi düşünmeye başlanıyordu. "Onu şimdi bile annesinden başka kimsenin tanıyabileceğini sanmıyorum." Sakin olmaya çalışıyordu, ama sesi çatallaşmış, boğuklaşmıştı. Dehşet içindeydi. Edward öne eğilmiş, kaşlarını çatmış, bir yargıç gibi ona bakıyordu.

"Kendini korumak için ne gibi önlemlere başvurmayı düşünüyorsun?"

"Önlemler demekle ne kastediyorsun?" Onu kaçırdım, onu burada alıkoydum. Hiçbir yasal hakkım yok, bunu biliyorum."

Jay, pastel boyayı elinden bıraktı, Benet'e yaklaştı, kolunu tutarak, dizlerine çıkmak istedi. Onu kollarında hissetmek, Benet'in boğazına düğümlenen hıçkırıkları boğmak için büyük çaba göstermesine yol açmıştı. Jay, küçük çocukların insanı şaşırtan gücüyle boynuna asıldı.

"Jay, beni boğuyorsun, hayır canım..." Onların gözü önünde ağlamamaya kararlıydı. Gözleri ve yüzü yanmaya başladı. "Lütfen Edward, bana ne yapmak niyetinde olduğunu söyle."

Edward'ın sesinde yine azarlayıcı bir ifade vardı. "Benimle bir şantajcı gibi konuştuğunun farkında mısın?"

Onlardan değil miydi? Düşündüğü şeyin bu olduğunu anladı Benet. "Edward..."

"Hakkımda iyi şeyler düşünmediğini biliyordum ama, gözünde bu kadar alçalmış olduğumu düşünmemiştim."

Benet, Jay'e sarıldı. Onu kendisinden almak istiyorlardı sanki, fakat fizikî güç yoluyla ondan koparmayı başaramayacaktı hiç kimse. Edward'ın karşısında yanlışı çocuğu sahiplenene kaçık bir anne tavrı sergilediğinin farkındaydı. Özenle, büyük bir güç harcayarak, Jay'i kucagından yere indirdi.

"Özür dilerim." Sesi uzaklardan geliyor gibiydi. "Beni korkutuyorsun. Bir şeyler yapmaya niyetlendiğin açık, yoksa buraya gelmezdin."

"Onun bir babasının olması gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Bir babası olduğu kesin. Bunu fazla düşünmedim."

Edward gözlerinde tuhaf, delip geçici, yoğun bir ifadeyle, dikkatle ona bakıyordu. Yüzü sertleşmişti.

"Kendini onun annesi yerine koyuyorsun. Senin kocan olsaydım ben de babası olurdum, böylece bir aile olurduk. Evlat edinmeye oldukça uygun bir aile olurduk, Benet. Senin paran ve evin var. Yaşlarımız tutuyor. İkimiz de daha önce evlenmedik. Mahkemeye başvursak, kolayca evlat edinme kararı çıkartabiliriz."

"Benimle bunu kullanarak evlenmek istiyorsun yani."

“Evet, öyle.”

Benet gözlerini Jay’e dikti. Onu dövmeye ne zaman başlayacağını merak ediyorum, dedi içinden. Sen çocuklardan nefret edersin.

“Bu hiçbir koşulda mümkün değil. O evlatlık edinilebilecek bir çocuk değil. Annesi var onun. Ben onu çaldım. Bunu anladığını sanmıştım, bana söylediğin de buydu.”

“Dün bütün günü Colindale’deki gazete arşivinde geçirdim, Jason Stratford olayıyla ilgili bütün haberleri okudum. Annesinin onu azıcık bile umursadığı yok. Diğer iki çocuğu çocuk yuvasında, Jason da bir iki yıl içinde oraya gidecek, görünen o. Kadın barda çalışıyor, erkek arkadaşı işsiz. Carol Stratford’ın Jason’ı sana satması ihtimali çok yüksek, bunu düşünmez misin?”

Umut geri gelmişti, kapıyı çalmadan gelmişti, yüzünde gülücüklerle gelmişti. Herkesin gerçeği bildiği, herkesin mutlu olduğu, James’in ölümünün ilan edilip, Jason’ın gelişinin kutlandığı, Edward ve onun aşk iksiri içip gözlerini yeniden körleştirdikleri, birbirlerine eski görmeyen gözlerle bakmaya yeniden başladıkları masum, gerçeküstü bir dünya düşlemeye çalıştı. Kapı gürültüyle değil, kararlı bir sertlikle kapandı.

“Ona yirmi bin pound önermeyi düşündüm.”

“Çok değil gibi” dedi Benet sıkıntıyla. “Onun için çok düşük bir bedel. Şu ev için bu miktarın beş katını verdim ben.” Büyük bir ruhsal çöküntü içine girmek üzere olduğunu hissetti. Düşmemek için direniyordu. “Hampstead’de bir ev, bir çocuğun fiyatının beş katı ediyor. Sence burada bir yanlışlık yok mu, Edward?”

“Gerekli olursa elli bin pounda çıkar mısın?”

Sahip olduğum her şeyi verirdim, diye düşündü Benet. Bu ev, kitap satışından elde ettiklerim, her şey... Elbette. Bunu söylemeye bile gerek yok. Bunu nasıl anlamıyor ki?

“Bence, o bunu kabul etmez. Hemen polise gider.”

“Bu göze alman gereken bir tehlike.”

“Neden gerekli olsun Edward? Neden daha fazla tehlikeyi göze alayım? Şimdi hemen buradan çıkarsın, bunların hepsini unutsun ve biz bir daha hiç görüşmeyiz.”

“Meselenin derininde bu histen kurtulmak yatıyor, bunu biliyorum, bilmiyor muyum? Senin bildiğin kadar ben de biliyorum. Bunu neden görmüyorsun Benet? Sana üç gün verebilirim. Carol Stratford’ı arayıp bir görüşme ayarladım. O henüz nedenini bilmiyor, tek bildiği parayla ilgili olduğu ve parayı çok seviyor.”

“Kendinden o kadar emindin yani” dedi Benet, fısıltıyla.
 “Emindim evet.”

Kaçmak için üç gün... Jay’i alıp bunlardan kurtulmak için üç gün... Benet, ona bu şansı tanıdığı için Edward’a minnet duydu. Polis bu kadarını da çok görürdü.

Carol’in eve gelmediği gece Barry Rosslyn Park Oteli’ni aradı. Bir şişe şarabı bitirmiş, insanların ne düşüneceklerini umursamayacak kadar çok içmişti. Bugünlerde evde sürekli şarap bulunur olmuştı. Carol eve mutlaka şarap şişesiyle geliyordu. Telefona çıkan ses, Carol’in geç saatlere kalmadığını, ona kar yağdığı ve yollar kötü olduğu için dolu otelde yatak ayıramadıklarını söyledi. Barry’nin göğsü sıkıştı. Bu akşam orada çalışmamıştı Carol, orada hiç çalışmamıştı. Barry, oturma odasındaki kanepenin üstünde uyuyakaldı.

Carol’ı ertesi gün de görmedi. İkinci üzeri bir adam arayarak, kibar bir dille, Carol’la görüşüp görüşemeyeceğini sormuştu. Barry, arayanın Terence Wand olup olmadığını sormaya hazırlanıyordu ki, adam telefonu kapattı. Sonra İş Bulma Kurumu’na, ona göre bir iş olup olmadığına bakmaya gitti, yoktu tabî. Oradan çıkıp, uzun bir yürüyüşe koyuldu. Zaman doldurmaya çalışıyordu. Caddeleri arşınlarken silahı kaburgalarına batıyordu.

Bir sonraki gün uyandığında, Carol oradaydı. Yanında yatıyordu; yani aynı yatakta yatıyorlardı. Karyolanın öbür ucuna kıvrılmıştı, onu düşmekten koruyan sıkıca sarındığı örtüyü. Sabahın geç bir saatiydi artık, on-on bir gibi. Aşağıya çay yapmaya indi Barry.

Yatak odasına yeniden girdiğinde gözüne takılan ilk şey, Carol’in çıkarıp, komodinin üstüne koyduğu elmas saat ve içinde duran kırmızı taşlı yüzük oldu. Uyanmıştı, mavi gözleri iri iri açılmıştı.

“Merhaba” dedi, sonra çay tepsisini gördü. “Evde sigara var mı?”

Barry omzunu kaldırdı. Bilmiyordu. Bir iki hafta kadar önce, aniden, canı sigara çekmemeye başlamıştı. Nasıl olduğunu bilmiyordu. Bir önceki gün yirmi-otuz sigara içerken, ertesi gün hiç içmemişti. Sigarayı aklına bile getirmemişti.

Carol, İris’in tabiriyle, “Yüzün yağmurlu bir gün kadar karanlık!” dedi, “Kafandan neler geçiyor? Eğer benim geç kalmamsa mesele, Rosslyn Park’ta işler çok yoğun. Son otobüsü kaçırdım, birinin beni arabasına almasını beklemem gerekti.”

“Sen orada çalışmıyorsun” dedi Barry, “orada hiç çalışmadın.”

“Tamam, öyleyse çalışıyorum.” Bugün iyi günündeydi. Ağzında önceki akşamdan kalma brendi kokusu vardı ama yüzü taze, ipeğimsi, pembe beyaz, masum bir genç kız yüzüydü. Yatakta doğrulduğunda, Barry çırlıçıplak olduğunu gördü, göğüsleri örtünün üstünden belli oluyordu. “Soru sormamış olsaydın, yalanlar duymayacaktın. Hem benim nereye gittiğimden sana ne? Benim kocam değilsin! İğrenç Dave kadar kötüsün sen de. Neredeydin? Kiminleydin? Nereye gitmiştin?”

Barry kendini korkunç bir ifşaatın içinde buldu. Daha önce onun Dave’le ilgili olarak sevgi dolu, aziz biri oluşundan başka bir söz ettiğini hiç duymamıştı. Elmacıkkemikleri üzerinde koyu bir kızılık vardı şimdi.

“Ben senin yaptıklarının hesabını sormuyorum” dedi, yüksek sesle. “Seni takip etmiyorum, casusluk yapmıyorum seninle ilgili. Sabah, öğle, akşam nereye gitmiş olduğunu sormuyorum, Tanrı aşkına sormuyorum.”

“Carol” dedi Barry, “Jason’ın babası olan şu adamla birlikteydin, değil mi? Zengin biri, bunu biliyorum. Bu saati çalmadın, bu yüzüğü annenlerdeki bir çatlak vermedi.”

Carol yataktan çıktı. Boynunda diş izleri vardı. Barry’ye nedense, Jason’m ipek tenindeki çürükleri anımsatmıştı izler.

“Banyomu hazırlar mısın?”

Eğlenen, aynı zamanda emir veren bir ifade vardı sesinde Carol’ın. Bu ifadeyi hiç beğenmedi Barry, ürperdi. Yerinden kıpırdamadı. Carol orada, çıplak bedeniyle, dişleri kenetlenmiş, yumrukları sıkı halde karşısında duruyordu. Barry ilk kez onun mükemmel olmadığını fark etti; vücudundaki hamileliğinden kalma izlere baktı. Beyaz ipek teninin üzerine buruşuk, gri bir plastik kılıf geçirilmişti sanki.

“Jason’ın babası o, değil mi?”

Carol’ın fitilini ateşlemişti sanki, tepesi atmıştı. Ufak tefekti, bir kadındı ve çıplaktı, yine de korkudan eser yoktu gözlerinde. Barry’ye yaklaştı, omuzlarını kavrayıp yüzüne haykırdı. Ona İris’in o bet sesiyle bağlıyordu.

“Bilmek mi istiyorsun? İstedğin bu mu gerçekten? Babasının kim olduğunu öğrenmek mi istiyorsun? Tamam, sana söylüyorum. Babasının kim olduğunu bilmiyorum, hiç kimse bilmiyor. Ona gebe kaldığım hafta yedi günde sekiz erkekle yattım, herhangi biri olabilir. Anladın mı? Onlardan biridir, ya da ertesi hafta yattığım yedi sekiz erkekten biri de olabilir. Bilmiyorum, kahretsin, umurumda da değil.”

“Carol” dedi Barry. “Carol...” Bir adamın dişlerini geçirdiği boyununu sıkmaya başlamıştı. “Bu doğru değil, doğru olmadığını söyle.”

“Tabî ki doğru. Ellerini çek üzerimden.”

Ellerini gevşetti, yasaklanmış bir kapı açılmış ve katliam görünmüştü sanki. Carol pençesinden kurtuldu, odadan koşarak çıktı. Banyodan hızla açılan musluktan fişkıran suyun sesi geliyordu. Birden Carol’ın kendini banyoya kilitleyeceği korkusuna kapıldı, Barry ardından gidip kapıyı tuttu.

Carol, küvete eğilmiş, suya bitki özlü koku damlatıyordu. Sıcak suyun buharıyla biberiye ve gül karışımı bir koku yayılmıştı etrafa. Doğrulup ona baktığında, içinde uyanan güçlü arzuyla irkildi Barry. Az önce duyduğu sözlerle karşın onu istiyordu. Bu onun aşağılanmasına neden olan şaşırtıcı bir duyguydu. Yine de onu kollarına almak, karşısındaki ılık, beyaz, çıplak bedeni havluların üzerine atmak, başka bir erkeğin ekşi kokusuna aldırma- mak istiyordu.

“Bize ne oldu böyle?” diye haykırdı. “Yanlış olan neydi Carol? Bir yanlış varsa düzeltilemez mi? Çok geç kalmış sayılmayız. Seni seviyorum, seninle evlenmek istiyorum, hâlâ istiyorum.”

“Şaka yapıyorsun herhalde” dedi Carol. “‘Hâlâ istiyorum’ öyle mi, bunu sevdim, memnun olmam gerek. Senin hâlâ ‘hâlâ istiyorum’unu duymayı bekliyorum. Senin hâlâ Jason’ımm katiliyle evlenmek isteyebileceğimi düşünmeni bekliyorum.”

“Ne?” Başına taş düşmüştü sanki. “Ne dedin?”

“Ne dediğimi duydun.”

Ona vurmuş olsaydı kaldırabilirdi, fakat bu sözleri asla. Duydukları doğru muydu gerçekten?

Sınıfta haksız yere cezalandırılmış küçük bir çocuk gibi konuşmaya başlamıştı. “Sen böyle düşünemezsin. Sen düşünemezsin. Benim yapmadığımı biliyorsun, ben böyle bir şeyi nasıl yapabilirim? Diğerleri ne söylerlerse söylesinler, benim bunu yapamayacağımı bilirsin.”

“Tabî ki sen yaptın. Fakat ben anlayamayacak kadar aptaldım.” Küvetin yanındaki rafta, saçlarını yıkamak için kullandığı kap duruyordu. Carol eğilip kabı aldı, suya daldırdı. Barry duyduklarından öyle sersemlemişti ki, onun ne yaptığını fark etmeye fırsat bulamadı. Suyun içine gömdüğü kabı eline alıp da, içindeki suyu yüzüne çarptığında neye uğradığını şaşırdı. Ardından banyo kapısı yüzüne çarpıldı.

Benet her gün İlan'ı gördü ve her görüşünde ona anlatmak istedi. Her şeyi itiraf etmek, gerisini onun insafına bırakmak istiyordu. İçinden zayıf bir ses bunu yaptığı takdirde sadece Edward'ın değil, iki kişinin daha öğreneceğini fısıldıyordu, belki de yarın Carol Stratford öğrenmiş olacaktı bile.

Üstelik İlan öğrenir öğrenmez, Jay'den vazgeçmesini, doğruca polise gitmesini önerecekti. O böyle bir insandı. Yaptığı şeyi görmezlikten gelebilecek biri değildi. Buna göz yumabilecek bir insan olsaydı, Benet onu sevemezdi ki zaten. Edward'ı istemeyişinin bir nedeni de buydu.

İlan gece nöbetine kalıyordu yine; bu sevindiriciydi. Benet gecelerini uykusuz geçirmeye başlamıştı çünkü. Uyuduğunda karmakarışık rüyalarla uyanıyordu. Edward pazar akşamı geldi. Benet onu çalışma odasında, taslaklarından birini okurken buldu.

"İçeriye nasıl girdin?"

Edward gülerek, elindeki anahtarlığı gösterdi. Küstah ya da zaffer kazanmış gibi değildi, gözdağı verir gibi bir hali de yoktu. Eve döndüm, demeye çalışıyordu sanki, kabullenildiğinden emin bir havası vardı.

"İyi görünmüyorsun, Benet."

Benet omuz silkti, sustu.

"Kaygılanacak bir şey yok..." Kolunu Benet'in omzuna atmaya kalkıştı. Benet suskunluğunu sürdürüyordu. "Evet derse onunla ortağız, hayır derse eskisinden kötü olmayacak, Benet."

"Hayır derse, polise gidecek demektir."

"Onun gibi insanlar her şeyi polise söyleme heveslisi değildirler. Gazetelerde yazılanları okudum, hatırla. Jay kaybolduktan bir iki gün sonra polise başvurmuş."

“Onu görmeni istemiyorum, Edward. Gitmeni ve bizi kendi halimize bırakmanı istiyorum. Ona para vermeye hazır olsaydım...”

Edward sözünü kesti. “Bana bir şantajcı gibi davranma.”

Benet oturma odasına gitti, iki bardak ve viski şisesiyle döndü. Viskiye bardaklara doldururken elleri titriyordu. Jay iki kat yukarıda, odasında uyuduğu halde Benet, her yerde onun varlığını hissediyordu, düzenli nefes alışlarını duyuyordu.

Onu uzaklara götüreceğim, dedi içinden. Bizi kimsenin bulamayacağı kadar uzaklara götüreceğim onu... Edward'ın planı işe yaramayacak, yanlış bir mantıktan hareket ediyor, Carol hayır dediğinde polis, Edward yoluyla, Jay'in izini bulabilir. Carol evet derse, bu durumda, Jay'in ortaya çıkması, en azından bir süre için annesine geri götürülmesi kaçınılmaz olacak. Bir süreliğine demek, ilelebet demekle neden aynı anlama gelmesindi, çocuk satın almak yasal bir iş değildi ki? Edward, Carol'a Jay'in evlat edinilmesine izin vermesi için bir miktar para verecek, kalanını işlemler tamamlandıktan sonra ödeyecekti. Kadın neden paranın ilk kısmını aldıktan sonra polise gitmesindi? Jay'i bunlardan sakınmak için uzaklara, çok uzaklara götüreceğim, bu ülkeden çıkaracağım. Uzakdoğu'ya götüreceğim onu. Paramı onu saklamak için kullanacağım; onu satın almak için değil.

Edward'a içki bardağını uzattı. “Nasıl istersen öyle yap” dedi, “İstedğin her şeyi yapabilirsin.”

Edward gittikten sonra Benet, yasalara saygılı, orta sınıf mensubu biri olarak kendini, nasıl bu kadar kolay, böyle akıl almaya-
cak biçimde bir suçlu, bir kanun kaçağı durumuna düşürdüğüne hayret etti. Birkaç ay öncesine kadar yalnız trafikle ilgili konularda polisle başı derde giren biri olduğunu sanırdı. Üst kata, Jay'e bakmaya çıktı. Uykusunda sıçramış, dönmüş, örtüyü üstünden atmıştı; pijaması omzuna kadar sıyrılmıştı. Yarı karanlıkta bile, küçük bedenindeki sigara yanığı görülebiliyordu. Onu kucaklamak, sıkıca göğsüne bastırmak için duyduğu güçlü isteği bastırmaya çalıştı, Benet. Bulabildiği valizlere hızla, telaşla, gelişigüzel giysiler doldurmaya başladı.

Sabah postasıyla, Jay'in pasaportu geldi. Bunu tamamen unutmuştu, pasaportsuz ülkeden ayrılamayacaklarını tamamen unutmuştu. Hâlâ nereye gideceklerini bilmiyordu. Valizler düşünülmeden konulan eşyalarla doluydu; gidecekleri yerin iklimi nasıl olacaktı, ne tür giysilere ihtiyaç duyacaklardı düşünmemişti. Buradan güneş ışığını, sıcak havayı, açık gökyüzünü hayal etmek olanaksızdı. Kar, kelebekler gibi uçuşarak düşüyordu yere... Be-

net kendi pasaportunu buldu, Jay'in yeni pasaportuyla birlikte el çantasına yerleştirdi. Jay geç uyanmıştı. Onu giydirdi, kahvaltısını yedirdi.

"Kar" dedi Jay, yüzünü cama yapıştırarak. "Kardanadam yaptım."

"Karın olmadığı yerlere gideceğiz, Jay."

Yünlü kabanını, botlarını giydirdi, yün beresini başma geçirip, atkısını sıkıca boynuna sardı. Benet eşyaları arabaya yüklerken, Jay karla oynuyordu... Yerden karı avuçlarına alıp, göğsüne savuruyordu... Soğuktan yanakları ve burnu kıpkırmızı olmuştu. Benet Edward'ın yanaklarının ve burnunun da soğukta bu rengi aldığına anımsadı. Aklına gelen şey dehşetle irkilmesine neden oldu. Hemen bu düşünceyi kovmalıydı kafasından.

Pazartesi sabahı Carol, hâlâ eve gelmemişti. Sevgililer Günü'yüdü. Tanıştıkları günlerde Barry Carol'a doğum günü kartı alırken bugünü düşünmüş, özlemle bugünü beklemişti, ona nasıl bir kart göndereceğini bile tasarlamıştı. Sabah postasıyla, Carol'a gerçekten de bir kart geldi, soluk pembe bir zarfın içindeydi. Barry zarfı açtı. Terence Wand'ın ismini göreceğini sanıyordu, fakat bir dişi çapraz işaretiyle karşılaştı.

Lapa lapa kar yağıyordu. Gün ortasında, Aşağı Winterside bir kere daha karla örtülmüştü; evler zayıf, parlak, saydam ışıklarla donanmıştı. Carol cumartesi gününden beri yoktu. Barry'nin kafasında, o günden beri, Carol'ın söyledikleri dönüp duruyordu. Geçmişinde yüzlerce ya da binlerce erkek olması değildi onu bu kadar rahatsız eden. Bunu kaldırabilirdi. Fakat, onun da onu Jason'ın katili olarak suçlaması... Jason'ın kaybolduğu günün ikindisinde görüşmüş oldukları halde, kollarına atılıp onu öpücüklere boğduğu, üzerindeki yeni elbiseyi göstermek için topukları üzerinde döndüğü halde onu suçlaması... İşte buna dayanamıyordu.

Ondan bu yüzden nefret ediyordu. Başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı; ne erkeklerin, ne yalanlarının, ne de onu hizmetçisiymiş gibi kullanışının. Fakat onu suçlamasına katlanamıyordu. Carol ona inandığında, diğerlerinin ne dediğinin önemi yoktu. Kardan yansıyan gün ışığıyla aydınlanmış oturma odasına geçti, kanepeye oturup, onun Jason'ının katiliyle evlenemeyeceğini söyleyişini düşündü. Bir an önce ondan uzaklaşmak, bir daha onu hiç görmemek, Aşağı Winterside'a bir daha hiç uğramamak, onu anne babasının sevecen, anlayışlı kollarına atmak için dayanılmaz bir istek duydu içinde. Çocukça bir istekti. Yetişkin bir erkeğe ya-

raşır bir duygu değildi, bunu biliyordu. Fakat kimin umurundaydı ki, bunu arzuluyordu.

Bir yandan da istemiyordu bunu. Carol'ı her şeye rağmen seviyordu. Sevgililer Günü'nde, daha önce hiç tatmadığı bir duyguyu öğreniyordu. Birinden bir yandan şiddetle nefret ederken, bir yandan da onu aynı güçle sevmek olasıydı. Bunu keşfettiğinde inledi. Kendi sesini duydu; yanında kimseler olmadığı halde, utançla ellerini ağzına kapattı.

Onu bir an önce görmek zorundaydı, onunla yeniden birlikte olmak zorundaydı. Sözlerini geri almasını sağlamalıydı, ondan özür dilemesini, bir kırgınlık anında ağzından çıkıvermiş sözler olduğunu, yanlış yapmış olduğunu söylemesini sağlamalıydı. Yanlıştı, kahretsin. Cama bir kartopu vurdu. Yerinden fırlayıp pencereye koştu, kasıtlı yaptıklarını sanmıştı. Fakat değildi. Sokakta oynayan çocukların attıkları kartoplarından biri yanlışlıkla cama gelmişti. Isadoroların ve Kupaarların çocuklarıydı. Gerçekten yanlışlıkla atılmıştı. İçinde taş ya da cam kırıkları yoktu; gerçek kartopuydu.

Güneş çıktı, saçaklardan sokağa akan su damlalarının sesi gelmeye başladı. Carol elbette dönecekti, burada oturup beklediği sürece Carol'ın döndüğünü görecekti. Evine gelecekti eninde sonunda... Fakat böyle hareketsiz oturmaya katlanamıyordu, Barry. Telefon çalmaya başladığında yerinden kalkmış, ceketini üstüne geçirmiş, silahı iç cebine yerleştirmeye çalışıyordu.

Carol olduğunu sanmıştı. Nefesini tutarak telefona koştu. Bir erkek sesiydi. Sakıngan bir sesle, Carol'ın evde olup olmadığını sordu.

"Hayır, burada değil."

"Bacchus'ta mıdır acaba?"

Barry öyle uzun zamandır bu ismi duymuyordu ki, şarap evinin isminin Bacchus olduğunu bir süre anımsayamadı. "İsminiz Wand mı?"

Karşı taraftan cevap gelmedi, sadece derin bir soluk sesi duyuldu. Sonra telefon kapatıldı.

Pazartesileri, öğle vakti, Carol, elbette ki şarap evinde olur, diye düşündü Barry. Üç kadar orada olur.

Manş buzdan yapılmış gibi parlıyordu. Benet, Jay'in deniz görüp görmediğini bilmiyordu. Suya dikkatle, uzun uzun bakmış, sonra Benet'e bakıp gülmüştü. Yaşamımızın bu ilk yıllarında ancak, dedi Benet içinden, hoşumuza giden şeylere böyle içten bir neşeyle güleriz. Sonra gülüşlerimiz, eğlendiğimiz anlarla sınırlı kalır.

Gemi, Calais'deki limana, gri soğuk bir sis altında girerken, ne-reye gittiklerini anladı Benet. İspanya'nın en güneyine, Mopsa'yla babasına gidiyorlardı. Kızları, oğlunu almış, onları ziyarete geli-yordu. Komşuları, arkadaşları böylece, bir kızlarının ve torunları-nın olduğunu öğreneceklerdi. Kızları ve torunlarının onları ziya-rete gelmesinden daha doğal, daha anlaşılır ne olabilirdi?

İngiltere'nin İspanya'yla suçluların iadesi anlaşması yoktu. Ora-dan Benet, Kuzey Afrika'ya da kolayca geçebilirdi. Jay'le birlikte, uzaklara bitmez tükenmez kaçışlarını görüyordu. Jay sırta alınabi-lecek kadar küçüktü henüz, ata biner gibi oturduğu Benet'in omuzlarının üstünde çığlıklar atıyordu. "Denizi seviyorum, denizi seviyorum!"

Benet anne babasını Paris'ten arayıp, bekleyin, geliyorum de-meye karar verdi. Belki de arabayı Paris'te bırakıp, Malaga'ya uçakla geçerci.

Ev karanlıktı. Barry kemerin altından geçerken, evin sol tara-ındaki dar pencerelerden birinde ışık gördüğünü sanmıştı. Şim-di ise, gördüğünün sokak ışıklarının camdaki yansımından baş-ka bir şey olmadığını düşünüyordu.

Gidip cesaretle Terence Wand'ın kapısını çalacaktı. Carol ora-da olduğu takdirde, ikisinin birlikte onu dövmeye kalkışmaları-nın önemi yoktu. Onu bulmak, onu görmek, onunla yüzleşmek zorundaydı. Gerekli olduğu takdirde sadece korkutmak için sila-hı kullanacaktı. Terence Wand'a karşı hiçbir olumsuz duygu taşı-mıyordu artık. Jason'ın babası belki oydu, belki değildi. Barry, şimdi, Jason'ın babasını neden bu kadar önemseydiğini anlayanu-yordu. Zili çaldı, bir daha çaldı, sonra ısrarla çalmaya başladı. İçeride birinin olduğu, kapıyı açmak istemediği hissi belki de bir yanılsamaydı. Nereden bilebilirdi? Evde hiç ses yoktu, tamamen sessizliğe gömülmüştü. Pencerelerden birinden içeriye baktı. Gö-rebildiği, bir abajurdan süzülen loş ışık altında ipek gibi parlayan siyah halı ve bir heykelin bronz gövdesi oldu. Arkayı dolaştı, ga-rajin camundan içeriye baktı. Araba oradaydı. Garajın kapısını zorladı, fakat kilitlenmişti.

Yüzeyi buz bağlamış sarımtırak kar kümeleri, çit kenarlarına yığılmıştı. Hava çok soğuktu. Buz tutan su birikintileri üzerinde cam gibi parıltılar oluşmuştu. Barry istasyona yürüdü. Maureen'e giderim, dedi içinden, gerekirse İris'e de.

Çin Köprüsü'nün bitimindeki çim tarlasını bölen yaya yolunda, üstü buzla örtülmüş kar birikintisini ezerek ilerlerken, Carol'ın

evinin ışıklarının yandığını gördü. Kalbi hızla çarpmıştı yine, fakat bu kez ağır bir çarpıntıydı, kalbi acıdan büzülmüş gibiydi. Işıklı camların onun evinin camları olduğunu bildiği halde, buna kendini inandırmak için sondan saymaya başladı: iki-dört-altı-sekiz...

Silahı vardı, geçitten geçmek ürkütücü olmayacaktı. Buzlanmadan dolayı kayganlaşmıştı. İki kenarındaki parmaklıkların gümüş parıltılar yaydığı koyu karanlık tünele girmeden önce, ceketinin fermuarlı cebinden silahı çıkardı, iki eliyle sıkıca kavradı. Paddy Jones'un gösterdiği şekilde ileriye doğrulttu. Ortalıkta kimseler yoktu, arkasından gelen kimse yoktu. Caddeye çıktı yeniden ve Carol'in oturma odasının, evin ön tarafındaki bahçesine vuran ışığını gördü. Derken ışık söndü. Barry, olduğu yerden ışıkların tamamının sönüp sönmediğini göremiyordu.

Carol'in evinden bir kadın çıktı. Barry önce onun İris olduğunu sandı, ceketine sarınışı, hızlı, neredeyse koşar adımlarla yürüyüşü İris'e benziyordu. Sokak lambasının ışığı kadının saçlarına vurmuştu: sarı ışıltılar saçan doğal buklelere... Carol'in ta kendisiydi. Bayan Fylemon'dan aldığı sunî kürkü ve yüksek topuklu ayakkabılarını giymişti. Barry, onun, soğuktan morarmış ayaklarla eve geldiği geceleri anımsadı.

Carol birinden ya da bir şeylerden korkuyormuş gibi hızla çevresine bakınmıştı, izlenmekten korkar gibi bir hali vardı. Barry kendini göstermemeye çalışarak, izlendiğini fark ettirmemek için elinden geleni yaparak onu izledi. Yapabileceği başka hiçbir şey yoktu, yeryüzünde onu meşgul edebilecek başka hiçbir şey kalmamış gibiydi. Carol çevresine bakınarak, fakat arkasını kolaçan etmeyi akıl etmeksizin Bevan Meydanı'na girdi. Siyah Güzel ve Mavi Saç meydanın diğer ucunda, dükkân sırasının bittiği köşede idiler; motorlarının üzerine, bir bar sandalyesinde oturuyormuş gibi rahatça kurulmuşlardı.

Barry, silahı ceketinin iç cebine yerleştirdi, dipçliğini bir eliyle kavrayarak yürümeye devam etti. Biri homurdandı, Barry'nin duymadığı, açık saçık olduğunu tahmin ettiği bir laf etti. Carol kendisine söylediklerini düşünmüştü. Hızla döndü, bağırarak defolup gitmelerini söyledi. Barry cesaretine hayran oldu. Motorlu gençler kıs kıs güldüler. Carol, Lordship Caddesi'ne yöneldi.

Barry adımlarını ağırlaştırdı, ne yapacağına karar vermekte zorlandı bir an. Carol, İris'e gidiyordu. O da adımlarını ağırlaştırmıştı, Lordship Caddesi girişinde, sokağın köşesinde durdu, beklemeye başladı. Daha doğrusu, aynı nokta üzerinde gidip geliyor-

du, kollarını kavuşturmuş, çıplak ayakları üzerinde dönüyor, kendi çevresinde daireler çiziyordu.

Acı, soğuk bir kar atıştırıyordu, yuvarlak küçük zerreler halinde yüzüne, ellerinin üzerine düşüyordu.

Ellerini ceketinin içine soktu. Bu acıtıcı soğuğa rağmen, gökyüzü, yanan çöp yığınlarından yükselen duman rengindeydi.

Lordship Caddesi'nden gelen araba, sokağa kıvrıldı. Sokağa girdiğinde, çevresinde döndü ve sol taraftaki kaldırımında durdu. Barry sürücüyü görememişti, ama arabanın Terence Wand'ın garajında bir saat kadar önce gördüğü araba olduğunu sanmıştı.

Carol arabanın sağ kapısı açılırken, bir adımda caddeyi geçti, arabanın içine atladı. Soğuktan kurtulmak için bir sıçrayışta koltuğa yerleşmiş ve hızla kapıyı çekmişti. Araba, bir kez daha Lordship Caddesi'ne girdi, tepeyi inmeye başladı.

Barry anayola girdiğinde araba görünmez olmuştu, ama nereye gittiğini tahmin edebiliyordu. Kaldırım civarında toplanmış bir insan kalabalığı vardı, orada yatan bir şeye bakıyorlardı. Bir kadın kalabalıktan sıyrıldı, yoluna devam etti. Bir kamyon, bir hayvanı ezmiş, kamyon sürücüsü böyle kazalar olduğunda yerden bitter gibi ortalığa çıkıveren izleyicilerden biriyle tartışıyordu. Yolda yatan siyah, uzun, zayıf şey kasabın dobermanıydı, ölmüştü. Gözlerinin önündeki manzara, Barry'nin midesini bulandırdı.

Yürümeyi düşünüyordu. Pub'ın önündeki durağa geldiğinde otobüs geldi. Barry düşünmeden atladı otobüse. Silahın baskısı ceketinin önünde, kaburgalarında bir şekil bozukluğu varmış görüntüsü veriyordu. Karşı koltukta oturan kadın dikkatle ona bakıyordu. Barry silahı geri iterek, elini üzerine koydu.

Barda değillerdi, bunu anlamak için sormasına gerek yoktu. Servisi Alkmini yapıyordu. Kostas bir masada, kendi gibi orta yaşlı bir grup Yunanlıyla oturuyordu. Dennis Gordon'ın kasvetli, şişkin yüzünü, bara bezgince yaslanışını, yarı yarıya sarhoş halini gördü. Yüzünü Barry'ye çevirmişti, göz göze geldiler fakat konuşmadılar. Sonra Barry, diğerlerinin gözlerinin üzerine dikildiğini fark etti. Parlak, kanlı gözlerini yeniden daha önce baktıklarını noktaya diktiler, dokuza beş kaldığını gösteren, Kostas'ın siyah cam saatine.

Bir içki içebilecek kadar parası kalmıştı, ama onu harcamadı. Bardan çıktı. Cava Sokağı'nda Dennis Gordon'ın metalik mavi Rolls'ü duruyordu, önceki gece de oradaydı. Barry arkasından barın yan kapısının açıldığını, sonra hızla kapandığını duydu, ama arkasına bakmadı. Sezgilerinde yanılmıştı, Carol oraya gel-

memiştii, nereye gitmiş olabileceğini bilmiyordu.

Belki de Batı Yakası'na gitmeyi tercih etmişlerdi. Sağduyusunun sesi eve dön diyordu Barry'ye, onu tanımadan önce neredeysen oraya dön. Er veya geç bunu yapmak zorunda kalacaksın, öyleyse neden şimdi yapmayasın? Tepenin üstünde bir otobüs belirdi, hantal bedenini zorla sürükleyen biri gibi, ağır ağır köşeyi dönüp durağı geçti. Çift katlı, kırmızı, anne babasının evinin sokağında duran Hornsey otobüslerinden biriydi.

Barry otobüsün geçişini izledi. Bir pub'a gitmiş de olabilirlerdi. Belki de aşağıda, Cava Tepesi'ndeydiler. Barry oraya o pis sokaktan girmedii, apartmanın çevresini dolandı, Lordship Cadde-si'nin çevrelediğı meydanda dolaşıp, çevrede park etmiş arabaların içlerine baktı.

Sokaklar karanlıktı; sadece köşebaşlarına yerleştirilmiş lambalar sokakları aydınlatmaya yetmiyordu. Barry burada kendini güvende hissetti, kimseler onu tanıımıyordu. Lambalardan birinin altında duran gençlerden birini Horoz Tüy'e benzettiye de, saçlarının biçiminden ötürü yanılmış olduğunu anlamakta gecikmedi. Elini silahına götürdü, kalbinin daha hızlı çarpmaya başladığını, vücudunda dolaşan kanın akışının hızlandığını hissetti. Gençler ona bakmamışlardı.

Pub'ın kapısının önüne geldiğinde, barın üst kat pencerelerinden süzülen ışık deryasının altından geçmek üzereyken silah sesi duydu. Eli fermuardaki aralıktan tuttuğı silahındaydı hâlâ. Bir an, çılgın bir an, silahı ateşleyenin kendisi olduğunu, silah sesinin kendi cebinden geldiğini zannetti. Tek el atışı yayılım ateşi, onu da soğuk bir karabasan gibi çöken havanın ağırlığını delen keskin bir çığlık izlemişti. Barry koşmaya başladı. Ardından, pub'ın kapısının açıldığını, insanların dışarıya yığıldıklarını duydu. O pis sokağa koşuyordu, vurulanlardan mı kaçıyordu, yoksa onlara mı koşuyordu, kendi de bilmiyordu.

Bir el daha ateş edildi. Kaldırımda, az ötede, Dennis Gordon'm, körleşmiş, sendeleyeen King Kong gölgesini gördü, bir gorile benzeyen bedenini... Barry'nin tüfeğinin yarısı büyüklüğünde bir silah vardı bir avucunda, kolunu, hız almak için çevresinde döndürerek bir kavis çizip, silahı uzaklara fırlatmıştı.

Barry bu kadar insanın nereden çıktığını anlayamadı. Soğuktan kaçıp içeriye sığınmış herkes, kanın, atılan çığlıkların ve şiddetin ateşiyle dışarı fırlamışlardı. Bu pis sokak insan kaynıyordu, sesler geceyi sarmıştı.

Arabanın kapısında kurşun delikleri gördüğünde, henüz, kimin

arabası olduğunu bilmiyordu. Kalabalıkta dirseğiyle yol açarak ilerledi. Carol için açıldığını gördüğü sağ kapı yine açıktı. Kan koltuktan aşağıya ince bir şerit halinde süzülüyor, kapının köşesinde açtığı yoldan arabanın dışına sızıyordu.

Arabanın altında kandan küçük bir gölcük oluşmuştu. Barry Carol'ı başka bir erkeğin kollarında gördüğünde, diyelim Terence Wand'ın kollarında gördüğünde, neler hissedeceğini kendine sıkça sormuştu. Şimdi biliyordu, buna tanıklık ediyordu, dehşetle katılmış bedenini hissetmiyordu. Yokluk hissi... Ateş edildiğinde birbirlerine sarılmış halde miydiler, yoksa vurulduklarında mı birbirlerinin kollarına düşmüşlerdi, söylemek güçtü. Carol'ın altın buklemi bebek saçlarına kan bulaşmamıştı. Onu öldüren kurşun, kulak memesinin hemen altında yuvarlak bir delik açmış, pıhtılaşan kan, küpesini bir demet siyah mücevhere dönüştürmüştü.

Barry arkasını döndü, kalabalığı dirseğiyle yararak, pis sokaktan çıktı. Bir robot gibi, ya da maratona katılmış bir yarışçı gibi tepeye tırmandı. Polis arabaları ve artık işe yaramayacak olan ambulanslar, sirenlerini çalarak, kırmızı ışığa aldırış etmeksizin yanından geçtiler. Geceyi siren sesleri sarmıştı! Barry hiçbir şey hissetmiyordu, gözlerinin önünde Carol'ın yüzü, kulağındaki kandan küpe vardı sadece. Burnunda da morgdaki kireç kokusu... Düşünmeksizin yürürken, silahı, bedenine eklenen üçüncü bir bacak gibi, ileri geri gidip geliyordu.

Köprüye tırmandı, silahı çıkardı, korkuluğun üzerinden kanala fırlattı. Hornsey otobüsüne bindiğinde, silahın düştüğü yerde oluşan halkalar genişleyerek suyun yüzeyine yayılıyordu...

Taksiyle Golders Fundalığı'na iniyordu. Trene binebileceği en uygun uzaklığın orası olduğunu düşünmüştü. Kendini tasasız, hafiflemiş hissediyordu. Bedenindeki ağırlık kaybolmuştu. Evden çıkmadan önce tartılmış ve Noel'den bu yana altı kilo kaybetmiş olduğunu görmüştü. Arkasında bıraktığı geçmişiyle birlikte, bütün sorunlarından da kurtulmuş gibiydi. Öyle rahatlamıştı ki, istasyon-da, trene bindiğinde okumak üzere bir akşam gazetesi aldı.

Perona inerken gazetenin ilk sayfa başlıklarına göz attı. Ön sayfaya bakarken birden durdu, okumaya başladı. Hayretten donakalmıştı. Dün öğle sonrası Carol'ı arayıp, gece birlikte olamayacaklarını söylememiş olsaydı, insanların şimdi "ölüm arabası" dediği arabanın içindeki belki de kendisi olacaktı. Yani korkusu sonunda bir işe yaramış, onu ölümden kurtarmıştı. Son gecesini Spring Çıkamazı'nda, sakinleştiriciler, alkol ve uyku hapları alıp uyuyarak geçirmesinin daha iyi olacağına karar vermemiş olsaydı, ölen kişi o olabilirdi. Carol'la, şarap evinde biraz zaman geçirirlerdi mutlaka. İnsan Carol'la birlikteyken, bundan kaçamazdı. Öldürülen erkeğin ismini zor okuyabildi, Edward Greenwood, her kimse. Titreme nöbetine tutulmuştu, kahverengi valizini sıkıca tutan eli gevşedi.

Günün geç saatlerinde Carol'ı düşünecek zaman buldu. Zavalılı Carol. Bir de, daha önce planladıkları gibi gece onu yemeğe götürmüş olsaydı? Öldürülen o olmasa bile, Carol'ın ara sıra birlikte olduğu aşikâr şu kiskanç gençle yapacağı kavgaya, mutlaka, öyle ya da böyle bulaşacak, bu da onun için hiç iyi olmayacaktı.

Dün telefona cevap veren oydu belki de. Freda'nun evinin satışından elde ettiklerinin hepsi elinden uçup gidebilirdi, böyle bir durumda, ülkeden çıkışı engellenebilirdi. Terence, bir koruyucu

meleği olduğuna karar verdi.

Euston'da trenden indi, gün boyunca gerekli olduğu takdirde kullanmak üzere bir gece için oda ayırttığı küçük otele yürüdü. Orada parayı saydı. İki bin küsur elli poundluk çok fazla yer tutmazdı, ama banka elli poundluklar halinde verebilmiş olsaydı... Paranın en az yarısı onluk ve yirmilik banknotlar halindeydi. Doğrusu çanta bu kadar parayı alacak kadar büyük de sayılmazdı. Bu yüzden, kapağı açılıp duruyordu sürekli.

Parayı odada bırakmaya cesaret edemedi. Çantayı yanına alarak, Tottenham Court Yolu boyunca yürüdü. Deri ve hediyelik eşyalar satan bir dükkândan valizi sarmak için keten bir ip ve tam dükkândan çıkmak üzereyken aklına gelen katlanır bir naylon çanta aldı.

Otele döndüğünde, çantaları paketleyip parayı yerleştirmesinin gerekli olduğunu düşündüğünde yoğun bir telaş hissetmesi onu şaşırttı. İki çantayı sardı, açtı, yeniden sardı, yeniden yeniden sarıp açtı, sonunda bütün parayı, yanına aldığı birkaç parça giysiyi ve diğer ufak tefek eşyalarını naylon çantanın içine yerleştirmeyi başardı. Yanına sadece bir el çantası almasına izin verilmesi ihtimali yüksekti. Sadece naylon çantayı alacaktı o halde. Fernuarı bütün çevresini dolanan, içi boşaltıldığında katlanıp, küçük bir mendil boyutlarına indirilebilen bir çantaydı. Hiçbir ağırlığı yoktu, düşündüğünden çok daha fazla şey alabilecek genişlikteydi.

Çantaları boşaltırken, sinirlerinin yeniden bozulmaya başladığını hissetti. Carol, diye geçirdi içinden, onun için üzölmeye, ke-derlenmeye çalıştı, fakat aklı hemen Spring Çıkmaızı, No: 5'e, Goldschmidt'in bir kamyon dolusu eşyayla gelip, evin boşaltılmadığını, garajda Freda'nın arabasının durduğunu gördüğünde neler yapacağına kaydı. Bu sıralarda kamyon eve ulaşmış olmalıydı! Ne yapacaklardı acaba? Steiner & Wildwood'a giderlerdi, Sawyer'dan, Bay Phipps'in yeni adresini almaya çalışırlardı. Wand'ın Brownswood Common Sokağı, Totenham'daki adresi... Terence, annesinin, Palmers Fundalığı'ndaki kız kardeşini ziyarete gittiğini, gün boyu evde olmayacağını biliyordu. Annesi, salı günleri hep kız kardeşini ziyarete giderdi.

Goldschmidt'ler bu saatlerde onu bulmaya çalışıyorlarsa da, henüz evin ona ait olmadığından kuşkulananmaya başlamış olamazlardı. Bu veya buna benzer bir düşünce, bir haftaya kadar akıllarına gelmezdi büyük olasılıkla. Çantayı tekrar doldururken, saatin yedi buçuğa gelmekte olduğunu gördüğünde, yine kaygıdan delir-

me eşiğine gelmişti. Dizlerinde naylon çantasıyla, tren koltuklarından birine, cebinde Heathrow Merkezi'ne giden bir biletle oturduğunda büyük bir rahatlama hissetti.

Müfettiş Tony Leatham oldukça kullanışlı, deri olmayan, domuz derisi taklidi, açık kahverengi, küçük bir yol çantası taşıyordu yanında. Melbourne'da iki gece geçirecek kadar bir zaman ayırmıştı kendine. Monty Driscoll üç aydır Avustralya'daydı, birkaç gün oyalanmak onu alıp getirmek açısından zararlı olacak bir durum değildi nasılsa, hiç aktarma olmayan uzun bir uçak yolculuğundan sonra, sadece yirmi dört saatliğine orada konaklamak acımasızlık olur, diye düşünmüştü. Daha önce, bu kadar uzun bir yolculuğa hiç çıkmamıştı. Yurtdışında, gittiği en uzak mesafe, Costa Del Sol olmuştu bugüne kadar.

Biraz da eğlenmek istiyordu. O, trene binmedi. Kendini üç numaralı terminale götürecek bir otomobil edinmesine izin vermişlerdi. Bütün acemi gezginler gibi, Leatham da, erkenden havaalanına geldi. Qantas Havayolları'nın 21.45'te havalanacak uçağı için kontrolden ilk geçenler arasındaydı. Bir fincan kahve içmiş, bir kitap satın almıştı. Bütün vitrinlerde gördüğü *Evlilik Bağı* değildi aldığı kitap, bu kitabın ona pek hitap etmediğini düşünüyordu, on iki hikâyelik yeni bir korku derlemesi almıştı. Sonra, yapılacak başka bir şey olmadığını düşünerek, pasaportunu gösterdi ve dönüşü olmayan kapıdan içeriye girdi.

Kız kendi tipiydi, küçük yuvarlak bir yüz, permalı, sarı kıvrıcık saçlar... Çevresinde istiflenmiş bir valiz yığınıyla duruyordu. Tek başına bu valizleri taşımanın kolay olmadığını düşündü Terence, yanındaki küçük çocuk ona yardımcı olmaktan ziyade yük olurdu herhalde. Kendi kendine valizlerini trene yüklemeyi nasıl başarmıştı acaba? Pantolonluydu, üzerinde kahverengi bir kürk vardı, tavşan kürküydü galiba. Terence, kızın göğüslerinin çok büyük olduğunu düşündü, böyle küçük bir bedene göre normal sayılmayacak bir büyüklükteydi. Onunla bir iki dakikalığına konuşmasından hemen sonra -ya da kızın onunla konuşmasından sonra- Terence'a asılmaya başlamıştı. İsminin Jane olduğunu söyledi. O arada Terence, kızın göğsünde, omuzlarından geçirdiği askının içine yerleştirilmiş bir bebek olduğunu gördü. Öne doğru eğilmiş ve Terence, kadının göğüsleri olduğunu düşündüğü yerde saçsız bir bebek kafası görmüştü.

İki çocuk ve bu kadar valiz... Terence buradan hemen uzaklaş-

mak istedi. Artık çok geçti. Kadın çoktan Jessica'nın valizine ya-
pıştırılmış etiketi görmüş, Singapur'a gideceğini, kalacağı otelin
ismini öğrenmişti. Gözlerinde ona bir eşlikçi, önlerindeki yirmi
dört saat boyunca valizlerini taşıyacak bir hizmetçi bulduğunu
düşündüğünü ele veren açgözlü bir bakış okudu Terence. Neyse,
kafasındaki onlarca şeyi kovmasına yardım ederdi bu. Onunla
sohbet etmek, Goldschmidt'i düşünmekten kurtulmasına yardım-
cı olurdu. Sonra, Singapur'a vardıklarında...

"Bill, nisana kadar Penang'da kalmak zorunda" diyordu kız "fa-
kat benim için çalışan bir *ayah*'ı var."

Terence, çocukların bakıcılığını yapan birinden söz edildiğini
anladı. Onunla bir iki günlük arkadaşlık, eğer kaderin onun için
uygun gördüğü buysa, eğlenceli olacağı pek benzemiyordu. Bü-
yük çocuk Hintlilere özgü kadife tulumu ve kısa kesilmiş saçla-
rıyla cinsiyetsiz görünüyordu, ismi Miranda'ydı, Terence'in dizle-
rine tırmanmış, naylon çantasının fermuarıyla oynamaya başla-
mıştı. Terence ayahın onları karşılamak için havaalanına, hatta
piste kadar gelmesini diledi içinden.

Üç çanta yüklendi, tekerlekli bir valizi çekiştirdi, naylon çanta-
yı sol omzuna astı. Jane bebeği ve diğer iki valizi taşıyordu, bu ara-
da Miranda, kürkünün eteğine asılmış, sızlanıyordu. Kontrol ma-
sası civarında, Terence'in büyük korkularından biri olan polis gö-
rünmüyordu. Bagaj kontrolü yapılırken, valizlerden kurtulmanın
verdiği ferahlama, yerini korkuya bıraktı yeniden. Naylon çanta-
nın açılmasını istediklerinde, onun için her şeyin bitmiş olduğunu
düşünmüştü, çantayı açtı, içindekilerin yansını dışarıya çıkardı.
Fakat kimse bir şey söylemedi. Umursamaz bir tutumla, Jane'in
çocuk bezi çantasına yönelttiler bakışlarını. Terence, Jane'in para-
ya baktığını görmüştü, neyse ki o da bir şey söylememişti.

Birlikte freeshop'a girdiler, Jane buradan bir şişe parfüm aldı.
Terence hiçbir şey almadı. Bir saat sonra artık viskiye ihtiyacı ol-
mayacaktı, zaten tadını hiç sevememişti. Birer kahve aldılar, Mi-
randa bir paket bisküvi aldı, orada oturup sandviç türü bir şeyler
mi yemelerinin yoksa uçakta verilecek yemeği mi beklemelerinin
daha iyi olacağını konuşurlarken, Qantas QF2 sayılı Bahreyn-Sin-
gapur-Sydney uçağı için anons yapıldı. Bu ilk çağrıydı, uçağın
kalkmasına daha çok vardı.

Jane tuvalete ya da varsa bebek odasına gitmesi gerektiğini
söyledi, bebeğin bezini değiştirmesi iyi olacaktı. Belki saatlerce
bunun için yeni bir fırsat bulamayacaktı. Uçakların tuvaletlerin-
de her zaman kuyruk olurdu. Terence, Miranda'yı da beraber gö-

türeceğini düşünmüştü, fakat öyle yapmadı, kız annesi uzaklaşır uzaklaşmaz, bir fincan dolusu kahveyi döktü. Kahve, Terence'ın naylon çantasının üzerine dökülmüştü. Terence kahve sızmasın diye çantayı yırtarcasına açarken, Miranda özür dilercesine, daha çok da korkudan üzerine atılmış, kollarını Terence'ın boynuna sıkı sıkı sarmıştı.

Terence'ın çevresindeki yolcular ayağa kalkıp, kapıya doğru ilerlemeye başladılar. O da gitmeye karar verdi, Jane'den, çocuklarından, çantalarından, ayahından kurtulmak istiyordu bir an önce. Kendini Miranda'dan kurtarmaya çalıştı, kız bacaklarına sarılmış bırakmıyordu. Kızdan kurtulmak için didinirken, karşısında Müfettiş Leatham'ın yüzünü fark etti. İkisi de, birbirlerini görür görmez tanımışlardı. Terence, Leatham Spring Çıkmazı'na geldiğinde hissettiği ürpertiye yeniden hissetti, midesi kasıldı, dizlerinin bağı çözüldü.

Ondan üç dört adım ötedeki bir masada oturuyordu. Terence'ı gördüğünde ayağa kalktı, ona ve Miranda'ya yaklaştı ve "Sanırım Jason Stratford" dedi.

Terence söylenenleri duydu, ama anlamını çözemedi, sanki daha önce hiç duymadığı yabancı bir dilde söylenmişti. Kontrolünü yitirdi, gerilmiş sinirleri zembereğinden fırlayan yay gibi boşandı. Miranda'yı sertçe itti, açık çantasını kaptı ve koşmaya başladı. Çanta ters yüz olmuştu. İçindekiler birer birer ortalığa saçıldı: tıraş makinesi, gazete, iç çamaşırları, diş macunu, sakinleştiriciler, yüz otuz iki bin pound...

Kitabı geri getirmişlerdi. Benet elinde Jay'in eli, bir mart sabahı Winterside Kütüphanesi'ne girdi, elindeki kitabı masadaki görevliye uzattı ve açıklamalara başladı. Kütüphanenin üyesi değildi, birkaç ay önce kütüphaneye uğramış, bu arada küçük oğlu ne yaptığını bilmeden alıp...

Hayvan resimli büyük kitap, üstün körü boyanmış resimlerle doluydu. Görevli, ödünç verilen kitapların geri gelmesinden dolayı memnundu yine de. Benet onu postayla da geri gönderebilirdi. Fakat buraya gelmek istemişti, Tottenham'ın bu köşesine, Lordship Caddesi'ne ve Aşağı Winterside'a gelmek istemişti. Bunu şimdi yapmazsa, hayatı boyunca cesaret edemeyeceğini hissetmişti, yaşamı boyunca bundan kaçınabilir, Londra'nın bu bölgesinden geçmesi gerektiği zamanlar, karmaşık yollardan dolanmayı seçebilirdi. Kitap, Edward ve Carol Stratford'ın öldükleri yeri kendi gözleriyle görebilmesi için bir bahaneydi sadece; acı duysa da, arınacaktı.

Önceki gelişinde olduğu gibi, arabasını, yine Winterside Yolu'na park etmişti. Nergisler açmıştı, ama henüz ağaçlar tomurcuklanmamıştı, bahara ilişkin hiçbir işaret yoktu hâlâ, buz saydamlığında soğuk bir gündü. Jay'in yünlü kabanı dar gelmeye başlamıştı ona. Havalar ısınmaya başlamadan yeni bir kabana daha ihtiyacı olacak gibiydi. Benet onu arabanın arkasındaki koltuğuna oturup, Woodhouse'un garajına benzin almaya gitti.

Benzini genç bir kız doldurdu. Benet ödemesini kredi kartıyla yapmak için kızla birlikte büroya girdi. Masada oturan Tom Woodhouse telefonda biriyle konuşuyordu. Benet, kendini tanıtip tanıtmamakta kararsız kalmıştı. Hayretle bakıyordu ona, aynı zamanda bütün benliğini yoğun bir utanç duygusu kaplamıştı. Es-

ki bir sevgiliyle umulmadık, hoşnutsuzluk yaratan bir karşılaşma anı gibiydi. Elbette ki Tom Woodhouse hiçbir zaman onun sevgilisi olmamıştı. Ama bir zamanlar Carol Stratford'ın sevgilisi olduğu kesindi, hiç kuşkusuz böyleydi.

Benzerlik olağanüstüydü, insanı iliklerine kadar titreten türden. Telefonda konuşan erkeğin geniş bir alnı, deniz mavisi gözleri, çengel burnu ve uzun bir çenesi vardı. Kaşları, saçları saman sarısıydı... Benet, Jay'i ilk gördüğünde onu daha önce tanıdığı birine benzetmemiş miydi ? Mekanik hareketlerle fişi imzaladı. Tom Woodhouse, hoşça kal diyerek telefon görüşmesini sonlandırmış, ahizeyi yerine koymuştu. Not defterine bir şeyler karalayıp, başını kaldırdı.

Benet, yüzünü Woodhouse'dan gizlemeye çalışarak fişini aldı, hızla bürodan dışarı attı kendini. Jay'in babası olduğundan hiç kuşku duymadığı biriyle yeniden görüşmek, selamlaşmak hiç istemezdi.

İlan'ı son görüşünden bu yana bir hafta geçmişti. Birkaç gün sonra Kanada'ya doğru yola koyulacaktı. Saat yedide, Jay uyuduktan hemen sonra kapının zili çalmıştı o gün.

"Seninle gelmiyorum" dedi Benet, İlan'ın kollarından sıyrılarak. "Zaten biliyorsun bunu, tahmin ediyordun değil mi?"

İlan'ın yüzü, ona İspanya'ya gideceğini söylemesine gerek olmadığını düşünmüş olduğunu, onu tamamen unutmuş olduğunu söylediği günkü gibi acıyla buruşmuştu yine. İspanya'da, üç gün Mopsa ile babasının yanında kalmıştı Benet. İlan'a telefon etmeyi, ancak Edward'ın ölüm haberini duyduğunda akıl edebilmişti. Ona duyduğu sevginin azalması ya da bitmiş olması değildi mesele; korkusunun diğer bütün hislere üstün gelmesiydi, diğer duygulara hiç yer bırakmamasıydı.

"Gelmeyeceğini biliyorum, ama nedenini anlayamıyorum."

Benet bundan sonra yalan söylemek zorunda kalmamak için bir tek yalan söyleyecekti. İkisi için bir gelecek düşleyebilmek için sürekli yalan söylemek zorunda kalacaktı, biliyordu. İlan, Jason'ı kaçırmaması, onu satın almaya kalkışmasını hiç anlayamayacaktı çünkü, bunlar olmamış gibi davranamayacaktı. Üstelik Jay hep yanlarında olacaktı, yasal oğlu olarak kalacaktı. Kendi oğlu. İlan'la bir hayat kurması demek, sürekli yalanlar söylemek zorunda kalması demektir. İlan yalanlarına inansa bile, ilişkileri zedelenmiş olacaktı; kaldı ki İlan'ı yalanlarıyla aldatabilmeyi ancak kısa bir süre için başarabilirdi.

İleride bir sevgili, zamanla yaşamına girecek başka bir erkek,

eğer onun bir benzerini bulabilirse bir daha, geçmişi konusunda hiçbir şey bilmiyor olacaktı, ona açıklamalarda bulunmak zorunda kalmayacaktı, bir iki sözcükle geçiştirebilirdi. Oysa İlan, Jay'ın, kimliğinde yazan James Archdale olmadığını bilen tek kişiydi hayattaki, James'i tanımış, James'in öldüğünü görmüş tek kişi... Benet bir seçim yapmak zorundaydı. İlan ile Jay arasında bir seçim yapmak zorundaydı ve seçimini yapmıştı. Büyük bir yalan söylemeliydi önce...

“Üzgünüm İlan. Seni, arkandan dünyanın öbür tarafına gelecek kadar önemsemediğimi fark ettim. Seni sevdiğimi sanmıştım, hâlâ da seviyorum, fakat yeteri kadar değil.”

İlan kabullenemiyordu. “Altı ay ayrı kalmayı deneyebiliriz. Kararını sonra verirsin.”

“Altı ay sonra da böyle hissedeceğim.”

O akşamdan sonra İlan'ı bir daha hiç görmeyeceğini biliyordu. “Kitaplarını alırım” dedi İlan, “Senin için başka bir şey olamasanı bile, sürekli okurun olurum.”

İlan gittikten sonra Benet ağladı. Bir bardak viski aldı, çalışma odasına geçti, önündeki son engelin de aşıldığı hissini soğuk rahatsızlığına sığındı. Bu seçimi yapan kendisiydi, yaşamını böyle şekillendirmeyi o istemişti. Yapayalnız bir geceyarısının üşüten rahatsızlığını...

Jay uyandı, Benet'i yanına çağırdı, su içmek istediğini söyledi. Benet de yatmalıydı, aşağıya inmemeliydi yeniden. Onu kucağına oturttu, bardağına doldurduğu suyu içirdi. Jay gözlerinden uyku akararak karyolasına girdi yeniden, Benet'in üstünü örtmesine kalmadan, gözlerini kapattı. Büyük umutlar ve bir parça hüznle Jay'ın uyuyuşunu izledi Benet. Edward'ın sözlerini anımsamıştı.

“Pekâlâ Jay” dedi, “görünen o ki, seninle ortağız.”

